

C:\Users\Plazma\Desktop\detektivky a
valečné\Celosvetova.Literatura.eBooks.CZECH-PDR\Warhammer-King_William-7-Zabije
ec_obru.PDB

PDB Name: Warhammer-King_William-7-Zabije
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 15.7.2007
Modification Date: 15.7.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

William King
ZABÍJEČ OBRŮ
(GIANTSLAYER)

Angele, za všechnu pomoc

Toto je temný věk, krvavý věk, věk démonů a magie.
Je to věk boje, smrti i konce světa.
Mezi vším ohněm, plameny a zběsilostí je to také
věk mocných hrdinů, smělých skutků
a velké odvahy.
V srdci Starého světa se rozprostírá Císařství,
největší a nejmocnější království lidí.
Je známe svými mechaniky, čaroději, obchodníky
a vojáky. Je to země vysokých hor, širokých řek,
tmavých lesů a rozlehlých měst.
Na trůnu v Altdorfu vládne císař Karl Franz,
duchovní potomek Sigmara, zakladatele této země,
jenž vládne i jeho magickým kladivem.
Ale tyto civilizované časy již minuly.
Křížem krážem po celém Starém světě,
od knížecích paláců Bretonnie po zasněžený Kislev
na dalekém severu, zní válečný hřmot. Ve vysokých
Horách na konci světa se shromažďují kmeny orků
k dalšímu útoku. Lupiči a odpadlíci plní divoké
jižní kraje Hraničních knížat. Mluví se o krysácích,
skavenech, kteří vylézají ze stok a bažin po celé
země. A v severní divočině vládne hrozba Chaosu
neustále - démoni a bestie zrůdně pokřivené
nečistou mocí Temných bohů.
V blízkém se čase bojů potřebuje Císařství hrdiny
více než kdykoliv dřív.

„Ukázalo se, že Sylvánie je doupě hrůzy. Strašlivé události na hradě Drakenhof nás naplnily smutkem a strachem.
Zabránili jsme nástupu nesmírného děsu, ale zaplatili jsme vysokou cenu. Od bojů a utrpení jsme si neměli odpočinout.
Sotva jsme přemohli našeho nemrtvého protivníka, zjistili jsme, že jsme se zapletli do dalšího, ještě nebezpečnějšího
dobrodružství, které mělo obsahovat titánské dědictví dávno vymřelé rasy, střet s největším žijícím čarodějem této
doby a tohoto světa, stejně jako menší boje s protivníky strašlivějšími a vražednějšími než téměř všichni, se kterými
jsme se dosud setkali. Při tomto dobrodružství jsem se měl naučit o tajné historii našeho světa víc, než jsem kdy toužil
znát. Moje duše i život byly v největším ohrožení. Dokonce i teď, když vzpomínám na tyto děsivé události, mne
udivuje, že jsem zůstal naživu. Mnoho mých společníků takové štěstí nemělo...”

Z knihy Mé cesty s Gotrekem, svazek IV., Herr Felix Jaeger (nakladatelství Altdorf Press, 2505)

PROLOG

Země se otřásla. Všude kolem ječeli lidé. Obrovské budovy se chvěly. Sochy bohů vypadávaly z výklenků ve svatyních prastarých chrámů a tříštily se na tisíce kousků, zatímco se země zmítala jako umírající had. Běžel ulicemi pradávného města. Viděl děs na tvářích svého lidu. Míjel rozpadající se domy, kde vyschlí duchové dřívějších majitelů tence drmolili strachy. Před ním se rozkýval mocný sloup Mořského cestova-tele a pak se zřítíl. Král Fénix sletěl ze svého vysokého bidýl-ka. Jeho natažená ruka jakoby zamávala hrůzou, když padal k zemi.

Když doběhl na vysoké kopce shlížející na mocný přístav, pohled na vrcholky lemující město mu řekl to nejhorší. Hory planuly světlem neovladatelné divoké magie. I na tuto vzdálenost cítil její nespoutanou moc. Věděl i bez věštění, že se s jeho zemí i lidem děje něco velmi, velmi špatného.

Nějak - ani nevěděl jak - se dostal na vrchol silné zdi střežící po celé věky přístav. Podíval se na more a uviděl to, čeho se nejvíce bál. Přibližovala se mohutná vlna, dvakrát vyšší než zeď, hnaná silou schopnou smést město. Uvnitř vlny řvaly a burácely mořské obludy vyzdvížené z hlubin kolem ostrova, které se snažily osvobodit. Síla, jež by dokázala rozbít i tu největší loď během několika okamžiků, byla nicotná v sevření hroznivé tsunami.

Věděl, že je to marné, že není způsob, jak by tohle mohli přestát. Stejně se však připravil tomu vzdorovat, povolal všechnu svou moc, připravil nejmocnější ochranná kouzla - ale nic se nestalo. Věděl, že to tak musí být. Moc do něho teď vtékala potůčkem, zatímco dřív to byl silný proud.

Vlna stokrát vyšší než nejvyšší muž se mu tyčila nad hlavou, připravena se zlomit. Na okamžik pohlédl do očí lapené mořské nestvůry. Cítil s ní jistou spřízněnost. Pak se jí otevřela obrovská růžová tlama, zatřpytily se zuby dlouhé jako meče a gigantická vlna se valila vpřed, aby se ohromnou, nezadržitelnou silou rozbila o zeď.

Převalila se přes něho, drtila jej, topila jej, táhla jej do hlubin, zatímco se hnala vpřed, aby smetla poslední a největší město elfů z povrchu planety.

Najednou se ocitl kdesi, na nějakém místě, jež nebylo mís-tem, v čase mimo čas. Byly tu nějaké postavy, ani živé, ani mrtvé, ale všechno to byli mocní mágové. Do tváří se jim vryly celé eony bolesti a strachu z bitvy, v níž by neměl bojovat žádný smrtelník. Dokonce i on, který byl mezi čaroději tohoto světa považován za mocného, byl vystrašený silou magie, jež ho obklopovala. Co víc, byl vyděšen tím, kde a kdy byl, proto-že to dobře věděl.

Stínové postavy kolem něj tančily v rituálu, který nesměly zastavit, jinak by způsobily zkázu světa. Byly podobné přízrakům, pohyby měly pomalé a trhavé, jako postavičky v hodinách vyrobených trpaslíky, kde mechanismus už pomalu do-chází. Věděl, že kdysi to byli elfové, největší čarodějové své I doby, kteří se obětovali pro svou zemi a svůj lid.

„Buď pozdravena, krvi Aenarionu,“ pronesl pradávny hlas, suchý, plný prachu, v němž však dosud zůstal slabý rytmický přízvuk Caledorských hor.

„Buď pozdraven, Pane draků,“ odpověděl, neboť si byl dobře vědom, proti komu stojí. Uvažoval, jestli to je sen, přes-tože věděl, že není.

„Takže živí na nás dosud vzpomínají?“ pronesl hlas.

„Vzpomínají a ctí vás.“

„To je dobře. Je to jistá splátka za naši oběť.“ V hlase by-lo víc než jen stopa sebelítosti. Pomyslel si, že není těžké to chápat. Zřejmě by se také litoval, kdyby byl po pět miléníí polapen ve středu velkého víru a snažil se udržet síť kouzel, díky nimž ostrovní kontinent plul na vodě.

Scéna se zamíhotala jako odraz na hladině neklidné vody.

Zdálo se, že se strašlivé, přízračné postavy vzdalují, a byl tomu rád. Nechal by je jít, ale věděl, že sem byl přiveden z nějakého důvodu.

„Proč jsem zde?“ vykřikl. Zdálo se, že jeho slova zní ozvěnou v nekonečných jeskyních a ozývají se znovu do vzdálených věků.

„Staré hradby padají. Stezky Prastarých jsou otevřeny. Proti nim Tkanivo neudržíme.“

„Co mám udělat?“

„Najdi zdroj porušení řádu. Najdi Orákulum Pravdomluv-ných. Řekne ti, co potřebuješ vědět. Zavři prastaré cesty. Jdi rychle a jdi sám. Spojence, které potřebuješ, najdeš cestou a v nejneočekávanější podobě. Zbývá málo času. I tento vzkaz nás oslabuje a my si musíme uchovat tu trochu síly, co nám zbývá.“

Už když ta slova zněla z hlubin nekonečna, hlas slábl. Za-chvátil ho strach.

Arcimág Teclis se posadil a stáhl hedvábné přikrývky z na-hých těl svých společníků. Pokrýval ho studený pot; cítil jej i přes pižmový parfém obou kurtizán.

„Co se děje, můj pane?“ zeptala se Shienara. V krásném úzkém obličejí měla vepsanu starost. „Co tě trápí?“

„Nic,“ zalhal, vstal z postele a odkulhal přes pokoj. Sáhl po číši a křišťálové karafě s vínem ve tvaru draka.

„Zase ty sny, ty noční můry?“

Střelil po ní ledovým pohledem. „Co víš o nočních mů-rách?“ zeptal se.

„Mluvíš ze spaní, můj pane, a tlučeš kolem sebe, a tak jsem si domyslela...“

Podíval se na ni dlouze a tvrdě. Jeho nepřátelé by bohatě zaplatili, kdyby jim tohle pověděla.

„Žádné noční můry nemám,“ řekl a sáhl pro svou moc. Na rozdíl od snu teď do něj proudila plnou silou. „Nebyly žádné sny. Na něco takového bys měla zapomenout.“

Po krásném obličejí jí přeběhla lehká prázdnota, jak kouzlo začalo účinkovat. Podívala se na něho a škádlivě se usmála.

„Spi,“ řekl jí, „až se probudíš, nebudeš si nic pamatovat.“

Okamžitě usnula vedle svého dvojčete. Pokrčil rameny a přál si, aby také dokázal tak tvrdě usnout. Věděl, že to bez pomoci magie už nikdy nedokáže a že to je něco, co si už nemůže dovolit. Dopadl na něj přechodný pocit viny, že takhle zachází s elfem, ale doba byla podivná a zlá, takže potřeba bez-pečí byla nadřazena všemu. Dávni nepřátelé se pohnuli. Staří bohové se probouzeli. Každé orákulum a věstec odsud až po dalekou Kitaj předpovídali zkázu. I jeho vlastní hvězdné tabul-ky hovořily stejně. Napil se trpkého vína. Lehce mu sklouzlo do žaludku.

Na pokyn ruky jeho šaty přelétly místností a ovinuly se mu kolem nahého těla. Nazul si pantofle vyrobené z nejjemnějšího kitajského hedvábí. Natáhl ruku a hůl mu do ní sama vskočila. Vybelhal se z místnosti v domě svých předků do chladných chodeb plných ozvěn. Mířil do pracovny, kde bude dělat to, co vždy, a hledat útěchu v poznání. Několik starých sluhů, kteří byli dosud vzhůru, se mu klidilo z cesty. Podle jeho zamračeného výrazu si domysleli, že nejlepší bude nerušit jeho snění.

Věděl, že přichází temná doba. Nebyl vhodný čas ignorovat sny. Navíc se dávno naučil, že dělat něco takového je nemoudré.

nejhlubších sklepeních pod domem měl ve své pracovně útočiště. Když vešel dovnitř, pronesl slovo moci. Ochranná kouzla se okamžitě objevila na svých místech. Vzduch se chvěl ovládanou mocí. Ani nejsilnější démon by skrz ně nedokázal [proniknout.

nádobě s konzervační kapalinou se pomalu pohyboval homunkulus a dělal na něho obscénní gesta, jak kulhal kolem. Tvor nebyl ze svého domova zrovna nadšený. Na krku mu pulzovaly drobné žábry. Jemná kožená křídla vířila kapalinu, až se zamlžila. Ztuhl uprostřed gesta, když se na něj mág chladně usmál. Jen málo tvorů v tomto světě i mimo něj mělo dost odvahy ho dráždit, když nebyl v dobré náladě.

Pohyboval se místností kolem výklenků, vzniklých na jeho rozkaz, kde ukrýval svoje tajemné nástroje a pečlivě seřazené

svazky ve stovce jazyků, živých i mrtvých. Nakonec našel to, co hledal - podivný přístroj, který téměř přede dvěma staletími vykopal v ruinách prastarého kitajského města. Masivní koule z bronzu pokrytého měděnkou, na níž byly vyryty podivné runy připomínající práci dekadentních obyvatel Lustrie.

Teclis se posadil se zkříženýma nohama před koulí Osudu a jal se hloubat o svém snu. Zdál se mu už potřetí během necelého měsíce, pokaždé živější a jasnější než předtím. Ale tentokrát k němu poprvé pradávni promluví. Opravdu mluvil s duchy svých předků-čarodějů, jež chránili jeho zemi? Oprav-du sáhli skrz bariéry, které je spoutávaly, a hovořili s ním? Za-trpkle se usmál. Věděl, že sny mohly být poslány, aby varovaly nebo ublížily, ale zároveň věděl, že někdy skrz sny hovoří jen vlastní podvědomí, které tak dává tvar strachu a intuici. Nebo se ho přátelské síly či jeho vlastní nejhlubší instinkty pokoušely před něčím varovat - nebylo důležité, co to bylo. Musel jednat.

Nepotřeboval být mocným čarodějem, aby věděl, že ve světě je něco špatně. Zprávy od Orlich kapitánů hovořily o ka-tastrofách ve vzdálených zemích. V Kitaji váleční páni povstali proti Mandátu nebes. V Arábii fanatik, jenž si říkal Prorok zákona, šval místní lid, aby očistil svou zemi od zla... a jeho definice zla zahrnovala kohokoli, kdo není člověk. Ve městech podzemní říše se hemžili skaveni. Vojska Černokněžného krá-le opět táhla Ulthuanem. Armády elfů se shromažďovaly k ces-tě na sever, aby se jim postavily, a elfí flotily neustále hlídko-valy v severním moři. Před měsícem byl povolán do Lothernu, kde dvůr krále Fénixe probíral tyto události. Výsledkem jed-nání byla výzva k přípravám na válku.

Přešel rukama po kouli. Obal z kovových pásů se stáhl do sebe a odhalil tak mléčně bílý drahokam pulzující vlastním bílým světlem. Teclis pronesl vyvolávací slova, která našel na svitku z doby vlády Bel Korhadris, téměř tři tisíce let stará, a na povrchu se roztančila světélka. Luskal prsty, čímž rozsví-til svíce z halucinogenního kadidla, destilovaného z listů černé-ho lotosu. Zhluboka se ho nadechl a plně otevřel své magické smysly. Cítil, jak je jeho zrak nasáván do hlubin krystalu. Po

dlouhou dobu se nic nedělo. Viděl jen tmou, slyšel jen ztlumený tlukot svého srdce. Pokračoval ve vyvolávání, bez námahy prováděl kouzlo, jehož ovládnutí by nižšímu mágovi trvalo celý život.

Nyní se zdálo, že se jeho vidění vznáší nad Ulthuanem. Viděl dokonale i ve tmě a mohl pozorovat věci viditelné pouze mágům. Viděl proudy magie spoutané strážními kameny, které držely celý kontinent nad vlnami. Byl vyzdvižen starší magií již před milénii a nyní potřeboval tutéž magii, aby se nepotopil pod hladinu moře. Ve snech mluvil s těmi, kteří tato kouzla udržovali. Věděl, že to je to nejdůležitější. Viděl drobné zá-blesky, což byli jeho kolegové - mágové, kteří prováděli kouz-la, složitou strukturu zaklínadel splétanou mistry nejmagičtějšího národa světa.

Cítil trhlinu v proudech magie, a tak vyslal své vědomí směrem, odkud pocházela. Daleko na severu vycítil ohavnost, která čekala na nejbzdálenějším pólu. Pulzovala energií, už ne nečinnou, ale slibující konec světa. Dosud se ještě plně neprobudila, ale přesto...

Během jediného úderu srdce jeho duchovní oko přeletělo pustiny Chaosu tak blízko vlivu té polární ohavnosti, jak si jen troufl. Viděl obrovské pluky bojovníků v černé zbroji tábo-řící na chladných pláních a hordy ohyzdných rohatých bestí, které je následovaly. Zkoumal mohutné proudy energie Chao-su, hnané vichry magie, ale neviděl nic, co by mohlo způsobit narušení jeho ostrovního domova. Nicméně ta mohutná vojska ! byla znepokojující. Byla větší než cokoli, co by slábnoucí moc elfů mohla zvládnout, a přitom věděl, že je to jen malá část shromažďujících se temných sil. Vyslal kouli obloukem po obloze k prastarému městu Praag a viděl, že je dosud v ruinách, i když se ho lidé usilovně

snaží znovu postavit. Bylo zajímavé, že tam byli i trpaslíci. Zdálo se, že dávní nepřátelé jeho národa přišli v hodině nouze lidem na pomoc.

Nechal své oči prodlévat nad mohutnou citadelou, zahalenu kouzly, kterými nedokázal proniknout ani on. Uvažoval, ! co je skryto v hlubinách pod opevněnou věží. Jaké staré tajemství žene armády Chaosu na tohle místo znovu a znovu? Jaké starobylé kletby nutí lidi obnovovat toto strašidelné město navzdory nekonečnému cyklu ničení? Tyto úvahy byly zajímavé, ale nikam nevedly. Jen to potvrzovalo to, co slyšel - ve Starém světě probíhala největší dobovačná válka za celá staletí. Obával se, že na její zastavení bude třeba víc než síla lidí a trpaslíků.

Zvedl zorný úhel výš, dokud pod ním neležela křivka spícího světa. Linie moci proudily noci jako obrovská pavučina. Viděl je i skrz bílé vířící spirály mraků. Pozorně je sledoval a hledal vodítko, až je našel. Ze severního ostrova Albion byly linie moci, obvykle proudící k Ulthuanu, velice slabé. Občas zablikaly a zbledly. Občas zazářily jasněji a přes moře směrem k ostrovnímu kontinentu letěly mohutné pulzy energie. Z pustin Chaosu se řítily pulzy moci směrem k Albionu a tam mizely. Z Albionu se proudy hnaly dál ve vlnách směrem k Císařství, Bretonnii a Ulthuanu.

Co se tam dělo? Co to bylo za magii? Ty pavučiny energie vznikly už v dávných dobách - co je může používat pro své cíle? Nic dobrého, tím si byl jistý. Vyslál zorné pole koule k Albionu. Letělo k magickým bariérám obklopujícím ostrov do mlh a tady bylo náhle a úplně zastaveno.

To není dobré, pomyslel si. Albion vždy obklopovala velmi silná kouzla, která jej měla chránit před zraky přichozích zvenčí. Tato kouzla očividně dosud fungovala. Ne, řekl si, to není až tak úplně pravda. Cítil, že jsou jiná. Měla slabý nádech zla a ještě něčeho jiného.

Rychle zvážil to, co viděl, a v mysli mu začalo narůstat strašné podezření. Vzpomněl si na fragmenty jistých starých textů, sepsaných šílenými elfími mágy za časů úsvitu věků. Byly to legendy o nejstarších bozích světa, hovořily o věcech, na které by bylo lepší zapomenout. Ale někdo si je očividně pamatoval. Někdo vyrušil věci, které bylo lépe nechat na po-koji. Když na to pomyslel, srdce mu sevřel strach. Potřeboval se poradit s jistými prastarými zdroji a potřeboval to udělat hned. Pokud to, co tušil, byla pravda, pak skutečně nesměl promarnit ani okamžik.

Úsvit zastihl Teclise na balkoně před knihovnou s knihou rozevřenou na klíně a obličejem v dlaních. Ze starého domu i postaveného na úbočí nejvyšších kopců, které se tyčí nad městem Lothorn, měl pěkný výhled na přístav. Moře v něm bylo klidné jako hladina rybníčku; ani nejmenší náznak obrovské přílivové vlny, jakou vyhrožovaly jeho noční můry. Na chvíli si přál, aby byl zpět ve věži v Hoethu, kde měl po [ruce největší knihovnu na světě a kolegy mágy, s nimiž by vše i mohl konzultovat, ale to bylo pošetilé přání. Sem ho přivedla I politika. Neměl tohle místo rád. Vlastnil ho spolu se svým bratrem. Neměl ho rád už tehdy, když byli dětmi, a teď také ne. Příliš mnoho starých vzpomínek, pomyslel si, příliš vzpomínání na dlouhé večery nemoci a nemohoucnosti. Připomínalo mu to tu hospitál nebo jeden z těch chrámů euthanasie, kam staří a unavení životem chodili zemřít v klidu a pohodlí.

Zaplašil takové myšlenky. Jakmile to udělal, země se za-chvěla. Bylo to velmi slabé. Víno v číši se sotva zčeřilo. Stěny [• starého paláce se stěží roztřáslly. Mohlo to být přírodní země- I třesení, ale pochyboval o tom. Všechny známky byly jasné, Něco zasahovalo do pradávných kouzel, která držela ostrovní i kontinent Ulthuan pohromadě a nedovolovala mu zmizet opět ve vlnách. Pokud se něco nestane, jeho noční můry se splní. |

Vstoupil Aldreth, jeden z nejstarších sluhů. Teclis věděl, že je to důležité. Starý elf měl rozkaz nerušit ho kvůli ničemu i méně důležitému, než je povolání od samotného krále Fénixe. „Váš bratr si přeje s vámi mluvit," řekl.

Teclis se zatřpkle usmál. Nijak to nepopíralo, že je tu doma. Tohle místo bylo stejně tak Tyrionovo jako jeho a sluhové byli stejně oddaní jeho dvojčeti jako jemu. Oddanější, připustil v duchu kysele. Bratr by samozřejmě odešel, kdyby jakkoli naznačil, že si přeje soukromí. Jeho chování bylo stejně dokonalé, jako na něm bylo dokonalé cokoliv jiného. Teclis odvrátil pohled k moři. Dnes máš příšernou náladu, řekl si.

„Uveď mého bratra dál," poručil. „A připrav jídlo, pokud si to přeje."

„Na toto víno je trochu brzy," řekl Tyrion, když vešel na balkon. V hlase měl slabý náznak výčitky, který byl ekvi-valentem bouřlivého nesouhlasu od kohokoli jiného. Teclis vzhlédl k bratrovi. Tak vysoký, tak vzpřímený. Končetiny tak ladné, tvář čestná a otevřená. Hlas jasný jako chrámový zvon vítající jítro. Udivující, pomyslel si, že tento úžasný tvor je mým dvojčetem. Zdá se, že bohové dali všechny dary jemu a já jsem jen nepovedená věc z toho, co zbylo.

„Chápu to tedy tak, že se ke mně nepřipojíš, bratře."

Věděl, že není spravedlivý. Bohové mu dali dar magie, jaký neměl nikdo v současném světě, i vůli nezbytnou k užívání této moci tak, jak měla být užívána. Přesto by to všechno občas rád vyměnil za Tyrionovu přirozenou oblíbenost, jeho nenucenost a zdvořilost, schopnost být šťastný i v nejnešťastnějších dobách a úžasně pevné zdraví.

„Na druhou stranu, je mou bratrskou povinností nenechat tě pít o samotě. Jen bohové vědí, kam by to mohlo vést." A bylo to tady - ten známý šarm, schopnost navodit úsměvem a bezstarostným vtipem takovou náladu, jaká se mu právě hodí. Tyrion sáhl po džbánu a nalil si plnou číši. Nebyla v tom žádná formálnost, žádný z těch nekonečných prázdných rituálů, kterými Teclis tak pohrdal. Bylo to nedbalé gesto bojovníka, jenž je doma spíše v táboře než u dvora krále Fénixe, a přesto to byla přesně ta věc, o níž bratr věděl, že navodí klid. Teclis chápal, proč jeho bratra někteří u dvora srovnávali s Male-kithem z dávných dob, než Černokněžný král odhalil své pravé já. Znal bratra celý život a ani on si nebyl jistý, nakolik je jeho bezelstnost hraná.

Tyrion zamával a Teclis vzhlédl. Na balkoně nad nimi jim mávaly Shienara a její sestra Malyria. Hleděly na Tyriona se směsicí otevřené touhy a obdivu, kterou v ženách vždy vzbu-zoval. Samozřejmě že zbytečně, protože jeho bratr měl oči jen pro svou manželku, Věčnou královnu. Na rozdíl od většiny elfů nebyl promiskuitní.

„Na co si dnes ráno připijeme?" zeptal se Tyrion.

„Na konec světa," řekl Teclis.

„Na něco až tak zlého?" zeptal se Tyrion.

„Přinejmenším na konec našeho světa."

„Nemyslím, že nás Temní tentokrát přemohou," řekl Ty-rion. Přesně tohle by od něho Teclis očekával, ale byla v tom | ostražitost a opatrnost. Najednou vypadal přesně tak, jaký byl | - nejohroženější elfí válečník za dvacet generací.

„Nemám strach o našeho drahého příbuzného a jeho při-sluhovače, bojím se o samotný Ulthuan. Někdo nebo něco si pohrává se strážními kameny nebo silami, které je podepírá-jí."

„Takže tahle zemětřesení a erupce nejsou náhodné? Zatím jsem si to myslel."

„Ne, nejsou."

„Takže brzy odjedeš." To nebyla otázka. Teclis přikývl i a usmál se. Jeho bratr mu vždy rozuměl lépe než kterýkoli | jiný živý tvor.

„Chceš na cestu společnost? Měl bych vést flotilu na sever proti zplozencům Naggarothu, ale pokud to, co říkáš, je prav-da, pak by se král Fénix bez mých služeb určitě obešel."

Teclis zavrtěl hlavou. „Flotila tě potřebuje. Naše armády tě potřebují. Tam, kam jdu, budou užitečnější kouzla než meč."

Teclis bouchl pohárem o jemný stůl ze slonoviny. Víno se málem vylilo na rozložené pergameny. Většinu noci strávil tím, že je psal. „Dohlédni, prosím, aby to bylo opsáno a ode-sláno Jeho Veličenstvu a mistrům v Hoethu," řekl Aldrethovi. „Nyní musím jít. Mám před sebou dlouhou cestu a málo času."

JEDNA

S těžkým srdcem sledoval Felix Jaeger poslední ze zbývajících kislevských jezdců, jak pokládají mrtvolu Ivana Petroviče na pohřební hranici. Starý válečník vypadal jaksi menší, jako by se po smrti scvrkl. Ve tváři neměl vepsán mír, který by tam měli mít ti, kdo vstupují do království Morra, boha smrti, ale Felix si uvědomil, že Ivanovy poslední chvíle byly všechno, jen ne příjemné. Byl svědkem toho, že se Ulrika, jeho jediné dítě, změnila v upíra, tvora bez duše živícího se lidskou krví, a sám podlehl smrti z rukou sluhu jejího nemrtvého pána. Felix se zachvěl a přitáhl si vybledlý červený plášť ze suden-landské vlny k tělu. Kdysi si myslel, že je do Ivanovy dcery zamilovaný. Co by měl cítit teď? Odpověď zněla, že neví. Nebyl si jistý, dokonce ani dokud byla ještě mezi živými. Uvědomil, si, že teď už nikdy nebude mít možnost to zjistit. Někde hluboko uvnitř v něm pomalu, vzdorně doutnal odpor k bohům, který se pomalu rozdmý-chával v plamen. Začínal chápat, jak se cítí Gotrek.

Podíval se na trollobijce. Trpaslík byl nezvykle zamyšlený. Přikrčená mohutná postava, mnohem širší než postava kterého-koli člověka, vypadala mezi kislevskými jezci nemístně. Tro-lobijce si pohladil jednou rukou pásku, která mu zakrývala chybějící oko, a pak se bezmyšlenkovitě poškrábal na oholené tetované hlavě. Velký hřeben oranžově nabarvených vlasů se skláněl pod sněhem a námrazou. Trollobijce vzhlédl, zachytil Felixův pohled a zavrtěl hlavou. Felix hádal, že svým zvláš-tním způsobem měl Gotrek starého bojara rád. Co víc, Ivan Petrovič byl jakousi spojnicí s trollobijcovou záhadnou mi-nulostí.

Znal trpaslíka od dob jeho první výpravy do pustin Chaosu před mnoha lety.

Při tom pomyšlení si Felix uvědomil, jak daleko od domova Ivan padl. Z tmavých lesů Sylvánie to musí být alespoň tři sta mil do chladných zemí na okraji Kislevu, kde kdysi vládl. Země starého bojara byla samozřejmě pryč, smetena obrov-skou invází Chaosu, která je dohnala až na jih k Praag.

„Snorri si myslí, že Ivan zemřel dobrou smrtí," prohlásil Snorri Nosohryz. Tvářil se zasmušile. Navzdory chladu nebyl druhý trollobijce oblečený o nic lépe než Gotrek. Možná trpas-líci prostě nepocít-ují nepohodlí jako lidé.

Pravděpodobnější ale bylo, že jsou příliš tvrdohlaví, než aby to připustili. Snorriho obvykle veselé stupidní rysy zastíral smutek. Možná nebyl tak necitelný, jak vypadal.

„Dobré smrti neexistují," zamumlal Felix tiše. Když si uvě-domil, co řekl, pomodlil se, aby ho žádný z trpaslíků neslyšel. Koneckonců přísahal, že bude následovat Gotreka a napíše o jeho záhubě epickou báseň. Připadalo mu to strašně dávno, Jediným smyslem života trollobijců bylo zemřít rukou silné nestvůry nebo tváří v tvář beznadějně přesile a tím odpykat nějaký svůj domnělý hřích nebo zločin.

Přeživší Kislevané procházeli v řadě okolo a skládali po-slední hold svému bývalému pánu. Mnozí z nich dělali prsty levé ruky znamení vlčího boha Ulrika, pak se podívali přes rameno a udělali jej znovu, Felix to chápal. Dosud byli téměř ve stínu hradu Drakenhof, mocné citadely zla, který chtěl upíří pán Adolphus Krieger získat pro sebe. Vlastnil prastarý amu-let a plán, jak ovládnout veškeré šlechtice noci. Místo toho se mu povedlo přivodit si jen svou zkázu.

Ale za jakou cenu? Tolik ztracených životů. Nedaleko stála druhá společná pohřební hranice, kterou Kislevané spěšně po-stavili pro své padlé. Na další byly pozůstatky upírových násle-dovníků. Zde, v prokleté Sylvánii, nehodlali tito muži nechat ležet nespálené mrtvoly, aby nedošlo k temnému zmrtvých-vstání z rukou nějakého nekromanta.

Max Schreiber přistoupil blíž, opíral se při tom o svou hůl. Ve zlatých šatech vypadal každým coulem jako čaroděj.

Ani skvrny od krve a trhliny po mečích v šatu mu neubíraly na důstojnosti, ale měl strnulý pohled a v obličejí prázdnotu, kterou se vyrovnal Gotrekovi. Max Ulriku miloval, možná víc než kdy Felix, a nyní ji také ztratil navždy. Felix doufal, že zarmoucený čaroděj neprovede nějakou hloupost.

Max počkal, dokud kolem bojarova těla neprošel poslední Kislevan, pak pohlédl na Wulfgara, hodností nejvyššího vůd-ce. Jezdec přikývl. Max pronesl slovo a třikrát udeřil koncem hole do země. S každým úderem vzplála jedna pohřební hra-nice. Magie byla silná a očividná. Kolem vlhkého dřeva se zatetelily zlaté plameny a pak se vznítily. Na hřebících zatlu-čených do Snorriho lebky se zalesklo světlo, až to vypadalo, že mu na oholené hlavě vzplanul malý

požár.

Dým pomalu stoupal, dřevo černalo, až se rozhořelo přiro-zenějším plamenem. Felix byl rád, že čaroděj použil magie. Za těchto podmínek neexistoval způsob, kterým by i trpaslíci dokázali rozdělát oheň.

Oheň se rychle šířil a brzy byl vzduch plný odporně sladké-ho zápachu hořícího masa. Felix nebyl připraven zůstat a dívat se, jak Ivana stravují plameny. Ten muž byl jeho přítel. Otočil se a vyšel ze zničeného sálu na chladný vzduch. Už tam čekali koně i vozy se zraněnými. Zemi pokrýval sníh. Někde tam venku byla Ulrika a její nová učitelka, hraběnka Gabriella, ale už byly mimo jeho dosah.

Na severu čekala válka. Přicházel Chaos. Trolobijci oče-kávali, že tam naleznou svou smrt.

Stařena vypadala unaveně. Děti, které šly vedle ní, byly na pohled vyhládlé. Měly na sobě hadry obvyklé u sylvánských rolníků. Jejich oči byly tůně beznaděje a utrpení. Několik mužů v halenách postříkaných krví svíralo ve zmrzlých prstech vidle. Felix viděl, jak v jejich tvářích bojuje únava se strachem a po-malu vyhrává. Báli se jezdců i trpaslíků, ale byli příliš unavení a hladoví, než aby utekli.

„Co se vám stalo?“ zeptal se Gotrek tónem, který byl všech-no, jen ne uklidňující. Způsob, jakým držel mohutnou sekeru

v jedné pěsti, mu ještě dodal na hrozivosti. „Proč putujete v zimě po těchto cestách?“

To byla dobrá otázka. Každý rozumný rolník by se teď choulil ve své chatrči. Felix znal odpověď předem. Byli to uprchlíci.

„Přišly bestie,“ řekla nakonec stařena. „Z lesů. Zapálily naše domy, zapálily hospodu, zapálily všechno, většinu lidí zabily a ostatní odvěkly.“

„Nejspíš ke snídani,“ konstatoval Gotrek. Výraz ve tvářích uprchlíků Felixovi napověděl, že tohle nepotřebovali vědět.

„Bestie?“ rozveselil se Snorri jako vždycky, když byl boj na obzoru.

„Ano, mnoho,“ odpověděla stařena. „Objevily se z ničeho nic uprostřed zimy. Kdo by si to pomyslel? Možná měli fana-tici pravdu. Možná přichází konec světa. Říkají, že se bludí páni vrátili a hrad Drakenhof je zase obydlený.“

„Z toho už nemusíte mít strach,“ prohlásil Felix, ale pak si přál, aby to neudělal. Ta babizna na něj hleděla, jako by byl idiot, což asi opravdu byl, když plácl něco takového. Samo-zřejmě že se sylvánští rolníci budou hradu Drakenhof a jeho obyvatel bát, ať už nějaký otrhaný cizinec prohlašuje, co chce.

„Říkáš, že spálili hospodu?“ zeptal se Max.

„Ano. Zabili hostinského a většinu hostů.“

„Snorri se těšil na vědro vodky,“ pronesl Snorri. „Snorri si myslí, že ty bestie potřebují dostat lekci.“

Gotrek souhlasně přikývl. Toho se Felix bál. Představa, že by se necelý tucet nezraněných kislevských lučištníků, dva trolobijci, Felix a Max měli postavit hordě bestií, trpaslíky v nejmenším neznepokojovala. Zato Kislevané, zocelení bo-jovníci z pohraničí, kde se hranice lidí stýkají s Chaosem, i měli dost rozumu, aby takovou akci neváhali s velkým nádshe -ním, alespoň pokud to Felix z jejich výrazů dokázal posoudit.

„Nechodte,“ řekla jim stařena. „Jen vás zabijí. Radši pojďte s námi. Stephansdorp je jen několik dní cesty odsud na jih, Bez sněhu je to méně než den.“

„Pokud ho nevypálili také,“ opáčil Gotrek surově. Několik dětí začalo fňukat. Jeden nebo dva muži vypadali, že se už už rozplácou také. Felix jim to neměl za zlé. Nepochybně je na nohou drželo jen pomyšlení na útočiště v nedaleké vesnici u jejich příbuzných. Přímou před Felixovým očima se jeden z mužů zhroutil na kolena a vidle mu vypadly z ochablých prstů. Udělal na hrudi znamení Shallye a sklonil hlavu. Dvě z dětí k němu došly, zatahaly ho za rukáv a šeptaly: „Ta-ti.“

„Raději bychom měli jít, když chceme dohonit ty bestie,“ řekl Gotrek. Snorri souhlasně pokyvoval. Wulfgar zavrtěl hla-vou. „Pohlídáme tyhle lidi na cestě k jejich příbuzným,“ řekl. „Musíme najít místo pro naše zraněné.“

Když to říkal, vypadal téměř zahanbeně. Felix mu nic nevy-čítal. Kislevané byli demoralizováni Ivanovou smrtí a události náhradu Drakenhof otrásly i těmi nejstatečnějšími. Gotrek si Wulfgara chvíli upřeně prohlížel. Felix se bál, že trolobijce dobře zvolenými slovy pohovoří o odvaze a tvrdosti kislevské-ho lidu, ale ten jen pokrčil rameny a zavrtěl hlavou.

„Co ty, Maxi?“ zeptal se Felix. Čaroděj chvíli uvažoval a pak řekl: „Půjdu s vámi. Bestie je třeba vyhladit.“

Tón čarodějova hlasu naplnil Felixe obavami. Vypadalo to, že je stejně zatrpklý a plný vzteku jako Gotrek. Felix doufal, že se z toho, co se stalo s Ulrikou, nepomátl. Na druhou stranu byl ale rád, že jde Max s nimi. Když došlo k boji, měl čaroděj cenu regimentu lučištníků.

Felix na okamžik skoro podlehl pokušení přidat se k jezd-cům, ale rozhodl se, že to neudělá. Jednak by to bylo proti přísaze, kterou dal trolobijci, a jednak se cítil ve společnosti Gotreka, Snorriho a Maxe bezpečněji, přestože hodlali proná-sledovat bestie, než by se cítil mezi Kislevány.

„Raději bychom měli vyrazit,“ slyšel ke svému překvapení, jak říká. „Pokud se tam chceme dostat do soumraku.“

„Tohle místo se hodně změnilo od té doby, co jsme tu byli poslední,“ řekl Felix při pohledu na dosud doutnající ruiny kdysi zděné vesnice. Nikdo mu nevěnoval nejmenší pozornost. Byli příliš zaměstnáni prohlídkou trosek.

Moc tu toho nezbylo. Většina chatrčí byla postavena z prou-tí a mazanice, střechy byly doškové. Stěny teď byly prokopené dovnitř a střechy spálené. Jedině hospoda byla pevnější stavba, z klád a kamene. Tu nebylo tak snadné zbořit, pomyslel si Felix. Požár musel být opravdu prudký, když pohltil i takovou stavbu. Škoda, že je po ní, protože už se začíná horšit počasí.

Zatímco se rozhlíželi, uvnitř hospody se začaly pohybovat stínové postavy. Byly příliš velké a příliš znetvořené, než aby mohly být lidské. Znamenalo to jediné. Bestie! Snorri téměř zavyl radostí, když si uvědomil, co vidí, a zamával kladivem i sekerou ve vzduchu. Gotrek přešel palcem po ostří své sekery, až vytryskl pramínek krve, a pak vyplívl kletbu.

Pokud to mělo bestie vyděsit, nedaly to najevo. Vylezly z trosek hospody. Některé měly volské hlavy, jiné měly hlavy vlků nebo jiných zvířat. Všechny byly obrovské a svalnaté. Všechny byly ozbrojené hrubými oštěpy, mohutnými kyji s hřeby nebo kladivy. Byl na ně absurdní pohled. Naposledy, když tudy Felix procházel, seděli u Zeleného muže lidé a on sám strávil večer bizarní konverzaci s upíři hraběnkou. Nyní byla vesnička obklopující hospodu zničená. Felix už viděl hod-ně zabíjení a spoustu zničených vesnic, přesto věděl, že si na něco takového nikdy nezvykne. Nesmyslný masakr živil jeho vztek a zášť.

Bestie zaútočily. Očividně necítily tváří v tvář tak malému množství protivníků žádné obavy. Ze zasněžených lesů kolem vyplněné vesnice se ozýval křik jejich bratří. Felix doufal, že si spolu s ostatními neukousl větší kus, než dokáže spolk-nout.

Snorri s Gotrekem se bestiím hnali vstříc. „Hnali“ je možná za těchto okolností nesprávné slovo, pomyslel si Felix. Krátké nohy trpaslíků je nesly sotva takovou rychlostí, jaká by pro něho byla pohodlným poklusem. Ale i tak se vzdálenost mezi nimi rychle zkracovala. Felix se podíval na Maxe, jestli se ne-chystá seslat nějaké kouzlo. Čaroděj zkoumal okolí a vyhlížel další útočníky. Nejspíš věřil, že trolobijci bestie zvládnou sami.

Gotrek doběhl k nepřítelům o okamžik dříve než Snorri. Jeho sekera opsala ve vzduchu široký oblouk, usekla paži nejbližší bestii a zabořila se do žaludku jejího souseda, až se po zemi rozlila krev a žluč. Další bestie se pokusila vykřít úder kyjem; ten se vzápětí rozletěl na kusy. To už zaútočil Snorri, skolil jednoho nepřítele úderem kladiva a současně zasekl sekeru, kterou držel v druhé ruce, do lebky dalšímu. Ozvalo se odporné křupnutí, jako když se rozstřípne shnilé dřevo.

Gotrek se Snorrim stěží zpomalili. Gotrek skočil vpřed a rozsekl bestii s vlčí hlavou ve dvě, až horní půlka těla odletěla na jednu stranu a spodní na druhou. Snorri zavířil jako arabský derviš a udeřil oběma zbraněmi na dalšího zplozence Chaosu. Kladivo trhalo maso, i když sekera prosekla žebra a zasekla se bestii hluboko do plic. Chvilí stála, z hrudi jí vybublávala krvavá pěna, a pak se zhroutila.

Zbývající bestie neměly ani čas uvědomit si rozsah kata-strofy. Obklopily své protivníky. Očividně důvěřovaly pouhé hrubé síle svých úderů, ale nepočítaly s Gotrekovou a Snorriho zuřivostí. Gotrek zatočil sekerou v mohutném dvojitém oblouku a donutil je ustoupit zpět. Snorri skočil vpřed a překulil se ve sněhu. Narazil do nohou jedné z bestií a podtrhl ji; sekeru přitom stačil zaseknout jiné bestii do kolene a srazit ji k zemi. Aniž by Gotrek narušil tempo, jeho sekera dopadla dvakrát rychlostí blesku. Felix věděl, že se žádná ze zasažených bestií nezvedne, vzhledem ke strašlivé síle úderů. Sekera znovu vy-letěla k obloze, aby uťala hlavu dalšímu nepříteli.

Nyní už stvůry Chaosu podlehly panice. Daly se na útěk. Gotrekova sekera zasáhla jednu z nich do zad. Snorri se vy-hrabal na nohy a zvedl kladivo. Mrštil jím a zasáhl další bestii zezadu do hlavy, až upadla do sněhu. Vzápětí Snorri kladivo zase zvedl a rozbil jí hlavu na kaši.

Felix se rozhlédl. Z lesa se vynořily další nepřátelé, právě včas, aby byli svědky osudu svých druhů. Felix viděl, že jich není tolik, jak se obával. Byly to tři nanejvýš pětičlenné sku-piny. Zdálo se, že největší část tlupy byla v hospodě.

Bestie ještě váhaly, zda mají zaútočit, když Max zvedl ruce a začal za-klínat. Během několika vteřin se mu v obou sevřených pěstech

objevily koule světla jasnějšího než slunce. Když rozevřel prsty, vyrazily z nich blesky čisté zlaté záře. Proletěly mezi nestvůrami, pálily jim maso a rozpouštěly kosti. To už bylo na stvoření Chaosu příliš rychle se obrátily a prchaly do lesa.

Felix byl ohromený. Všechno proběhlo tak rychle, že ani neměl čas si zakrvácet meč. Když o tom uvažoval, cítil se téměř v rozpacích. Když Gotrek viděl jeho výraz, řekl: „Neměj i strach, človíčku. Budeš mít šanci zabít ty zplozence Chaosu, až je budeme pronásledovat do jejich doupat!“

„Bál jsem se, že to řekneš,“ povzdechl si Felix. Vešel do i trosek hospody. Všude ležela mrtvá těla. Na sněhu se válely lidské kosti, rozlámané kvůli morku a rozkousané silnými če-listmi. Felix cítil, že se mu zvedá žaludek, ale ovládl se.

„Vypadá to, že se tu zastavily na svačinku,“ poznamenal Gotrek.

O dvě hodiny později se nad nimi skláněly koruny mohutných stromů. Sníh padal tak hustě, že Felix stěží viděl deset stop před sebe. Už dávno ztratili stopu bestií. Nyní se sotva vlekl sněhem s očima upřenýma na Gotrekova široká záda. V uších mu hvízdal vítr. Ve vlasech se mu rozpouštěly sněhové vločky. Vydechoval oblaka zmrzlé páry. Prsty měl příliš ztuhlé, než aby v nich udržel meč. Kdyby na ně teď zaútočili, nebyl si jistý, jestli by dokázal bojovat. Upřímně doufal, že trolobijci jsou na tom líp. Zoufale si přál, aby býval šel s Kislevany. Teď nebyla vhodná doba na to nechat se v sylvánských lesích zastihnout sněhovou bouří.

Potřebovali rychle najít přístřeší, jinak jsou ztraceni.

DVĚ

„Chci zabít Gotreka Gurnissona sám,“ řekl Grume Noční spár. Vynořil se ze stínů jako malá hora z kovu a zbraní. Složitá síť mocných kouzel na jeho zbroji téměř oslepovala Kelmainův magický zrak. Válečník byl jako posedlý od chvíle, kdy se z vánice vrátili poražení zvědové a přinesli zprávy o trpaslí-kové přítomnosti. Kelmain si nyní přál, aby se o něm nikdy nezmínil, ale byl v Praag a věděl, že popisu dodanému zvědy odpovídá jen Gotrek Gurnisson a jeho společníci.

„Proč?“ zeptal se čaroděj Chaosu, jen aby odporoval. Roz-hlédl se po kamenných zdech prastarého předpokoje a znovu se pokusil o trpělivost. Runy i podivné rytiny ho fascinovaly, ale ten zápach byl skutečně odpudivý. Jednou rukou s drápy si zakryl nos i ústa. Grume páchl potem, zaschlou krví a ztuh-lým mozkiem, který mu pokrýval zbroj. Kelmain se obvykle nepokládal za zhýčkaného, protože to by si při své práci ne-mohl dovolit, ale tohle bylo příliš.

„Protože jeho sekera zabila Areka Srdce démona a já ji chci získat. Taková zbraň by mne byla hodna. Všichni pova-žovali Arekovu zbroj za neproniknutelnou,“ zaburácel Grumův hluboký hlas.

Venku vířil sníh s větrem, odrážen kouzly, které Kelmain kolem nich upředl.

Kelmain se zahleděl do vznášejícího se krystalu. Viděl v něm zobrazeného Lhoigora, své jednovaječné dvojče. Stejně tak by mohl stát tady v místnosti, byl však tisíc mil odsud v tom ponurém chrámu na ostrově Albion. Vysoký, štíhlý, s lišáckými rysy a bledou kůží. Rozdíl mezi nimi byl jen v tom, že Lhoigor byl oblečený ve zlaté místo černé a měl runovou hůl ze zlata místo jeho ebenové zdobené stříbrem. Lhoigor si zamával rukou před nosem a pak ji zvedl k ústům. Kelmain věděl, co tím chce říct. Proč jen ho ze všech shromážděných válečných pánů musí na obhlídce doprovázet zrovna Grume? Proč to nemohl být Kestranor Kastrovač? Ten pižmový zápach Slaaneshova věřícího byl alespoň příjemný. Dal by přednost i Čulazchánovi, hnijícímu přívrženci Nurgleho. Bylo škoda, že si vytáhl kratší stéblo a byl nucen doprovázet tuhle prů-zkumnou výpravu. Před tímhle by dal přednost i příšerně mok-rému počasí toho otravného ostrova. Říkal si ale, že někdo to udělat musí. Jejich akolyté byli všichni zaneprázdnění nahá-něním moci do stezek. Po pravdě řečeno ho nápad použít pra-starou síť mimodimenzionálních stezek vzrušoval.

„Je to velmi nebezpečná zbraň," pronesl Kelmain a vzápětí si přál, aby raději nechal ústa zavřená. Z toho zápachu málem začal zvracet. Možná na něm bylo něco magického. Obvykle nebyl tak choulostivý. Nebo to možná mělo něco společného s tou ohydnou zbraní, kterou vyznavač Khorna nosil. Když se [na ni čaroděj podíval magickým zrakem, začal se kroutit. Ně-čím takovým by nechtěl být zabit. Smrt by pak byla tou nej-menší starostí.

„Všechny zbraně jsou nebezpečné, ale já jsem přívrženec Khorna," řekl Grume s přezíravým úšklebkem. Byl to každým coulem válečný pán, který mluví se svými podřízenými čaro-ději.

Idiot! pomyslel si Kelmain. Proč musím vždycky spolupra-covat s takovými kašpary, kteří mají v hlavě jen svaly? Občas si myslel, že velké síly Chaosu si vybírají své zastánce mezi válečníky podle tuposti - a Kravavý bůh především. To tedy opravdu je, ozval se mu v hlavě Lhoigorův hlas. Kelmain věděl, že jeho dvojče přemýšlí úplně stejně jako on, „Nepracuji s následovníky Přeměňovače cest o nic raději než vy se mnou," řekl Grume. „Ale Velcí promluvili a démoni mi přinesli jejich slova. Přišel čas, abychom se sjednotili a po-razili slabé království lidí."

To ano, uvažoval Kelmain. A rád bych věděl, jestli tušíš, kolik toho má tohle místo, na němž stojíme, s tím vším spo-lečného. Podíval se na zbytky prastarého oblouku, jenž domi-noval místnosti. Byla to velice vynalézavá kouzla, téměř božská ve své spletnosti a tak složitá, že mu hrozila ovládnout mysl, i když teď byla nečinná. Stezky Prastarých, pomyslel si Kel-main s obdivem. Otevřeli jsme je, nebo spíše naši mistři je otevřeli, a my je můžeme používat, jak chceme. Brzy nám to přivede tenhle prastarý a zkažený svět na dosah a my jej přetvoříme, aby odpovídal našim snům. Ale když chceme udě-lat něco takového, musíme pracovat s idioty, kteří nás chtějí využít jen pro své malicherné cíle. Grume si zvedl hledi, aby odhalil napuchlé a odporné rysy. V malých prasečích očkách válečného pána se objevil kruté vychytralý záblesk. Kelmain mu skoro mohl číst myšlenky. Gotrekova sekera se mezi přívrženci Chaosu stala téměř legen-dou. Při obléhání Praag prosekla údajně nepřemožitelnou zbroj Velkého válečného pána Chaosu Areka Srdce démona. Smrt tak mocného bojovníka vedla k rozpadu armády a ukončení obléhání Města hrdinů. Říkalo se, že trpaslík dokonce ve ztra-ceném městě Karag Dum zničil i fyzickou formu jednoho z největších Khornových démonů. Kelmain byl jedním z mála, kteří byli na takové pozici, aby věděli, co z toho je pravda. Grume už měl několik mocných zbraní, v nichž byly zakuty duše mocných démonů a válečníků. Bylo zřejmé, že chce ke své sbírce přidat i trpaslíkovu sekeru. Stejně tak bylo jasné, že až přijde čas a síly Chaosu definitivně zvítězí, hodlá tyto zbraně plně použít na ty, kdo mu budou stát v cestě. Ten plán naprosto odpovídal někomu tak hloupé-mu, ale on byl na sebe pyšný, jak je chytrý. Kelmain věděl, že vysvětlovat mu, jakému nebezpečí by se vystavil při pokusu použít tuto sekeru, by stejně k ničemu nevedlo. Toto byla zbraň, která svou nesmírnou mocí dokázala zvrátit cesty Chao-su a vládla silnou magií. Grume o takových věcech nevěděl vůbec nic. Kelmain ano, i když by jen nerad plýtvat svou silou na tak nebezpečné pronásledování v tak kritickou dobu. Bylo

třeba dohlédnout na použití zařízení Prastarých a ujistit se, že dobře slouží Chaosu. Přesto by se Grumova ctižádost dala využít. Znovu pohlédl do krystalu, jestli bratr sleduje jeho myšlenky. Lhoigorův úsměv mu napověděl, že ano.

„Víš, co se stalo s posledním čarodějem, co se mi vysmí-val?" zeptal se Grume výhružným hlasem. Měl sebedůvěru člověka, který ví, že má na dosah ruky malou armádu bestii. Ztráty způsobené trolobijcem a jeho přáteli zmenšily jeho voj-sko jen asi o pětinu.

Kelmain potlačil zívnutí. „Řekl bych, že jeho duše nakrmila démona, který sídlí ve tvém obušku," odpověděl. „Nebo jsi ho nabídl jako svačinku svému ochránci, knížeti démonů? Zapo-mněl jsem. Člověk se v dnešní době setkává s tolika mocnými válečníky Chaosu, že si prostě nemůže zapamatovat všechny ty strašné tresty, které vyměňují těm, kdo se jim vysmívají."

„Hraješ nebezpečnou hru, čaroději," řekl Grume. Jeho zví-řecké rysy se zkrivily hněvem. Tyčil se nad mágem do skoro dvojnásobné výšky. Ruku měl na rukojeti podivně zkroucené palice, která se mu za normálních okolností houpala na zápěstí. „U Khorna, za to zaplatíš nejvyšší cenu."

„Prokazuješ naprostý nedostatek intelektu, který se zcela spravedlivě přisuzuje všem Khornovým vyznavačům," odpo-věděl Kelmain tak omluvným a skoro až poníženým tónem, že to válečníka Chaosu naprosto znátló. „Kdybys mě zabil nebo nakrmil mou duší některou ze svých mocných zbraní, i nebyl by tu nikdo, kdo by ti otevřel Stezky Prastarých... nebo ti našel trolobijce."

„Pak uposlechněš každého mého rozkazu," řekl Grume. Sebeuspokojení v hlase bylo zřejmé. Raději naslouchal tónu než slovům, což Kelmain věděl. Bylo to zvíře, které si bude razit cestu vpřed přes námitky ostatních.

„Proč ne? Pokud uspěješ, bude o nepříteli méně. Nemám Gotreka Gurnissona rád a jeho smrt mě potěší. Dám ti kouzlo, které ti dovolí najít trolobijce a jeho sekeru. Až ho najdeš. zabij ho," řekl Kelmain.

„Pokud to dokážeš," dodal tak tiše, aby to Grume neslyšel.

Kelmain sledoval, jak se v místnosti shromažďuje Grumova moc. Zdálo se, že je vytesané hlavy obscenních žabích bohů pozorují téměř posměšně. Podíval se do vidoucího krystalu a střetl se s pohledem svého bratra. Lhoigor vypadal poněkud zesláble. Použití mluvícího kouzla na tak velkou vzdálenost vyčerpá i mága jeho moci.

„Našel jsi Gotreka Gurnissona," řekl Lhoigor. Nebyla to otázka.

„Ano, má věštba odhalila, že naše bestie měly pravdu. Je tady blízko, v Sylvánském uzlu. Člověk by si skoro řekl, že to je osud," odpověděl Kelmain.

„Možná to tak je. Zdá se, že ho osud poznamenal. Nebo síly, jež stojí proti nám."

„Pro toho obrovského idiota to zřejmě bude nanejvýš nešťastný osud," dodal a ukázal na Gruma holí. Mohutný válečník Chaosu ho ignoroval a soustředil se na ječení na vojáky rozmísťující se na určené pozice. „Měl bych tento portál zavřít a nechat ho, ať mu na cestě do Císařství zmrznou nohy."

„Povolej ho zpět, bratře. Vždycky ho můžeš poslat do Lus-trie, když budeš mít starost o jeho zdraví." Lhoigorův úsměv byl chladný, ale nikoliv prostý zlomyslnosti.

„Nebo do brány v potopené Melayi - to by mu vyčistilo zbroj," řekl Kelmain.

„Myslím, že náš poslední průzkumný tým se nevrátil ze zkoušky stezek, o nichž jsme si mysleli, že vedou do srdce Ohnivé hory. Možná by ta láva našeho přítele hezky zahřála." „Nebo do Ulthuanu, aby naučil elfy, co se stane s těmi, kteří vzdorují válečníkům Krvavého boha," pronesl Lhoigor téměř dokonalou napodobeninou chvástavého chování válečníka Chaosu. Kelmain se zasmál. Byl to tak děsivý zvuk, že bestie vzhledly a zachvěly se.

„Pokračujte," zařval Grume. Kelmain pokrčil rameny a roz-máchle zagestikuloval.

„Vidím, že máš další plán, bratře," řekl Lhoigor s rozpus-tilým smíchem.

„Rozumiš mi dokonale jako vždy. Ke smrti trpaslíka vede víc než jedna cesta." Zvedl křišťálovou kouli, kterou si přinesl

z ruin prastaré Lahmie. Byla chladná a tvrdá. Diamant v jejím středu se blýskal magickou energií. Zamumlal kouzlo a koule se vznesla do vzduchu. Začala v kruzích létat kolem bojovníka Chaosu. Kelmain zavřel oči a soustředil se na spojení. Jeho zorný úhel splýnul s diamantem. Nyní se stal jeho okem, takže jím viděl.

„Tohle tě dovede k tomu prokletému trpaslíkovi," prohlásil Kelmain. Kouzlo způsobilo, že hlas zněl z Oka. „Umožni nám stát se svědky velkého vítězství! Jdi zabít Gotreka Gurnisso-na."

Kelmain mírně unavený namáhavým rituálem zazíval. Jeho bratr udělal totéž. Kelmaina naplnil pocit vítězství, když se připravil přesunout své vědomí do Oka. Ať tak či tak, Gotrek Gurnisson bude stejně mrtvý. A všichni ostatní s ním. Grume a jeho bojovníci už mířili z předsíně do sněhu.

„Ty si nemyslíš, že Grume Gotreka Gurnissona přemůže?"

„Je tvrdý a má velké vojsko, ale i kdyby se mu to nepovedlo, poslouží to našim cílům. Pokud se jim nepodaří trolobjice přemoci, nalákají ho sem - a na Stezkách Prastarých na něj číhají věci, které dokážou zabít i jeho."

TRI

Když vstoupil do stáje, sluhové na něj pohlédli s úctou. Teclis byl oblečený do bitvy, měl nasazenou válečnou korunu Saphe-ry a nesl hůl Lileathu. Nevšímal si jejich pohledů a prohlédl gryfa. Bylo to úžasné zvíře, okřídlený lev s orlí hlavou, dost velký, aby na něm mohl jezdit elf. Otevřel tlamu a vydal vý-křik, který bodal v uších, až kurtizány nervózně vyjekly a pak se začaly hihňat. Byl to válečný křik, jenž už celé věky děsil nepřátele elfů. Nyní, když velcí draci většinou spali, byla tato mocná magická zvířata oblíbenými létajícími oří elfů. Samo-zřejmě byli vzácní. Tento byl závodní šampión a stál by tolik jako výkupné za krále lidí. Velká chovatelka Ranagor ho vlastno-ručně vypiplala z vejce, které přinesla z nejvyšších svahů Hory mládí.

Občas si Teclis přál, aby uměl správně ovládat gryfa, ale nikdy se mu to nepovedlo. Toto umění se mohli naučit jen nej-silnější z elfů a navíc se to museli učit od mládí. On byl v mládí pořád nemocný. Nikdy nebude schopen jezdit na tomto skvě-lém zvířeti do bitvy, aniž by dřív ochromil jeho divokou vůli magií, čímž by všechno pokazil. Potřeboval použít kouzlo omámení, aby zvíře bylo poslušné a dalo se na něj jet.

Zalila ho vlna závratí. Stále se to zhoršovalo. Počítal poma-lu do dvaceti a nepřekvapilo ho, když se země zatřásla a budo-va zachvěla. Zvláštní citlivost na výkyvy v úrovních magické energie kolem něj, vedlejší účinek kouzel, která mu za nor-málních okolností dodávaly sílu a energii, ho před zemětře-sením varovala. Věděl, že si musí pospíšet, že jeho zemi a lidu

dochází čas a pokud vázací kouzla selžou, pak jemu velmi pravděpodobně také.

Zhluboka se nadechl vzduchu ve stáji. Měl v sobě převlá-dající pach zvířecích těl, hnoje a peří. Staří sluhové zavěsili velké sedlo zvířeti na záda. Celou dobu se snažili mít na pozoru před jeho silnými drápy a zobákem ostrým jako šavle. Pro-hlédli podbřišík a uzdu a pak se tázavě podívali na Teclise. Pokrčil rameny a napjal svou vůli, zatímco mumlal slova za-klínadla. Cítil kolem sebe tok energie, který ho zahřál jako vždycky. Vyslal jeho úponky, aby se dotkly velkého zvířete, uklidnily jeho divoké srdce a ukonejšily žhnoucí mozek. Zví-řeti klesla víčka. Jak začalo kouzlo fungovat, uvolnilo svůj postoj. Nyní vypadalo jaksi menší a méně vznošené.

Teclis zamumlal omluvu a odkulhal k němu. Vytáhl se una-veně do sedla, kde se připoutal. Někteří mladí elfové jezdili bez sedla a nepři poutaní a prováděli různé bravurní kousky na hřbetě svých zvířat, ale to nebylo nic pro něho. Ujistil se, že všechny přezky jsou na místě a při tom cítil mírné rozpaky. Takhle by jezdilo dítě, ale nehodlal náhodou spadnout ze sedla. Jistěže znal kouzla levitace, ale kdyby byl na chvíli omráčený nebo nepozorný, nebo kdyby vichry magie nevanuly dost silně, mohl by pro něho být pád osudný i tak.

Přišel se na něj podívat jeho bratr. Ignoroval gryfův obrov-ský zobák a mohutné drápy s klidem, který mu Teclis záviděl. V blízkosti zvířat obvykle byli nervózní i ti nejstatečnější, ale Tyrion ne. Vypadal klidně a uvolněně jako u večerní tabule a nebyla to žádná falešná póza.

„Jsi si jistý, že opravdu nechceš, abych tě doprovázel?“ i zeptal se.
„Ty máš povinnosti tady, u naší flotily, bratře, a na tenhle úkol je nejvhodnější samotná magie.“
„Skláním se před tvými znalostmi, ale přesto mám zkušební, že dobře nabroušená čepel může být vždycky užitečná.“
Teclis popleskal levou rukou zbraň, která mu visela po boku. „Mám dobře nabroušenou čepel a používat ji mne učil | mistr,“ řekl.

Tyrion se zazubil a pokrčil rameny. „Doufám, že jsi ty lekce zvládl dobře, bratříčku.“
Blahosklonnost v jeho tónu Teclise velice podráždila, ale skryl to za trpký úsměv. „Kéž žiješ tisíc let, bratře.“
„I ty, Tec lisí z Bílé věže.“ Tyrion ustoupil s obvyklým skvělým načasováním gryfovi z cesty a předvedl dokonalou dvorskou poklonu.

Teclis zamával ženám a svým sluhům, zatáhl za oštěz a čekal. Gryfovy boky se pod ním stáhly, jak se svaly napjaly ke skoku. Ucítil v žaludku chvilkové zhoupnutí, když se tvor odrazil vpřed a vrhl se do prostoru volným místem v balkonu. Na krátký závrtný okamžik viděl pod sebou celé město od chrámového paláce krále Fénixe po velkou sochu Aenariona, jež v přístavu vítá vracující se námořníky - to vše osvětlené zlatavým slunečním svitem Ulthuanu. Žaludek se mu zhoupnul, jak gryf klesl k zemi. Na chvíli ho ovládla panika. Zachycovací postroj, který před chvílí vypadal jako dobrý nápad, se nyní stal smrtící pastí. Během několika chvil, které mu zabere rozeptání postroje a levitační zaklínadlo, se se svým ořem roztrhne o mramor dole. Bojoval s nutkáním zavřít oči a sledoval, jak se k nim blíží střechy vilek nižší šlechtě s purpurovými střešními taškami.

Pak gryf s hromovým zarachocením rozpráhl své mohutné perutě, které tloukly do vzduchu silou bouře. Klesání, které Teclisovi málem zastavilo srdce, přestalo a na chvíli se zdálo, jako by se tvor vznášel ve vzduchu zachycen mezi gravitační silou a silou svého stoupavého pohybu. Teclise zaplavil pocit beztíže, směsice hrůzy a veselí, a potom gryf začal mávat křídly silněji a jeho gigantická magická síla zvitězila nad přitažlivostí země.

Teclis pod sebou cítil, jak se gryfův hrudník napíná a sta-huje, když zvíře dýchá v rytmu pohybů křídel. Slyšel metro-nom srdce, ženoucího krev do svalů a pohánějícího šlachy jako nějaký silný stroj. Gryf vydal uširvoucí výkřik naprostého triumfu. Teclis přesně věděl, jak se cítí. Jásal při pohledu na město rozprostřené pod sebou jako model v pokojíku nějakého

elfího dítěte. Možná že takhle se cítí bohové, když se dívají z nebes na zem, jak se chovají jejich smrtelní pěšáci, pomyslel si.

Pod ním se v ulicích hemžili lidé - Tiranoci ve vozících, hrdí dračí páni, učení otroci z daleké Kitaje, kupci z tuctu zemí lidí. Poznali ho, předního čaroděje této země, na cestě za svými záležitostmi? Ve skutečnosti na tom nezáleželo. Vzhlíželi s bázní a údivem na elfího pána přelétajícího nad nimi, křičeli a mávali mu na pozdrav. Teclis jim zamával v od-pověď a nechal zvíře proletět nad vrcholky střeš k přístavu, k tisícům tyčících se stěžňů, které označovaly polohu lodí.

Přeletěl nad rozpadajícími se panskými sídly a prázdnými domky, všiml si poloprázdných ulic postavených pro desetkrát víc obyvatel a pocit triumfu z něho rázem vypřchal. Ta skutečnost ho zasáhla jako úder kladiva, stejně jako vždy, když si uvědomil, že elfové jsou vymírající rasou. Žádná pompéznost to nemohla zastřít. Nesmírná síla tvůrčího génia, která obklo-pila každou velkou ulici mohutnými sochami a vzletnými slou-py, se vytrácela ze světa. Mnoho budov kolem přístavu obývali otroci a cizinci. Naplnili je bzučícím životem, jenž napodo-boval pradávnou slávu Lothernu. Ale nebyl to elfí život. Byl to život lidí zvenčí, kteří přišli na ostrovní kontinent nedávno a nikdy neudělali ani krok mimo cizineckou čtvrť tohoto jedi-ného města.

Opět se mu v mysli objevila vize nevyhnutelné smrti těch, které považoval za blízké. Věděl, že jednoho dne nebude na těchto ulicích, v tomto městě, na celém kontinentu žádný elf. Jeho lid bude pryč, nezanechá po sobě ani duchy a jen kroky cizinců budou nadále znít ozvěnou v troskách, jež bývaly jeho domovem.

Snažil se ten obraz zaplašit, ale nešlo to. Stejně jako všichni elfové měl sklony k melancholii, ale na rozdíl od svých příbuzných si v ní neliboval. Opovrhoval jí jako slabostí, ale teď, když opouštěl toto starobylé nádherné město, aby se možná nikdy nevrátil, nedokázal vzdorovat a poddal se jí. Viděl, jak lidské lodě v přístavu už nyní početně převyšují lodě elfů.

Pravda, bylo tu mnoho mocných Orlů, Sokolů a Káňat, jejichž dlouhé štíhlé linie byly navrženy tak, aby pronikaly vlnami jako oštěp. Poháněly je magické víchry, a tak byly nejrychlejšími a nejlépe ovladatelnými mořskými plavidly, ale i tady, v jejich domovském městě, v největším přístavu elfů, byly obkličeny jinými loděmi. Byly tu mohutné galeony z Bretonnie a Marienburgu. Pod sebou viděl plachetnice z Ará-bie s plachtami podobnými žraločímu ploutvím i džunky z da-leké Kitaje s tyčícími se zářovými nástavbami a latinským oplachtěním, které bylo navrženo tak, aby zachycovalo vítr vzdálených moří. Všichni sem přišli obchodovat, nakoupit ma-gické předměty, silné drogy a léky, jimiž byli elfové vyhlášení. Na oplátku přivázeli hedvábí, exotická dřeva, parfémy, koření a cvičené zábavní otroky - vše, co jeho lid vyžadoval, aby si zpříjemnil léta soumraku.

Ucítil slaný pach moře. Zahlédl člověka, který si ho prohlí-žel dalekohledem ze strážního koše na jedné z lodí. Potlačil plíživé zlomyslné nutkání snést se s gryfem k tomu člověku blíž a vyděsit ho. Zatáhl za oštěz a otočil svého oře vzhůru a k severu, k mrakům a vzdáleným horám obklopeným silnou aurou prastarých a mocných kouzel. Byl si vědom, že ho to občas táhne ke staré krutosti svého lidu, který viděl v nižších rasách pouhé hračky, jejichž životy nebyly důležité, a pocítil nával nevolnosti a nenávisti k sobě samému; city, které ho tolik odlišovaly od ostatních elfů.

Občas měl pocit, že si elfové ve své aroganci zasloužili být nahrazeni, předstížení mladšími rasami. Ty se alespoň stále snažily stavět, učit se, dělat věci jinak a v mnoha ohledech byly úspěšné. Jeho lid žil v minulosti, ve snech o dávno zašlé slávě. Mysleli si, že všechno, co stálo za to znát, už poznali, veškerou magii podle nich zdokonalili elfští mistři na nejvyšší úroveň. Teclis studoval záhady magie dlouho a usilovně, a pro-to věděl, jak hluboce jeho lidé obelhávají sami

sebe. Kdysi snil o objevení nových zaklínadel a obnovení ztracených umění, což také dokázal. Ale v posledních letech mu i tohle zhořklo a příliš často nacházel věci, které by raději nikdy nepoznal.

Vzpomněl si na dopis, který zanechal u bratra, aby jej pře-dal králi Fénixovi. Vysvětloval v něm, co se děje. Pomyslel na vzkazy odeslané magickými prostředky mistrům v Bílé věži. Udělal, co mohl, aby předem varoval ty, které přísahal chránit, a nyní musel splnit svou povinnost nebo zaplatit za neúspěch svým životem. Když zvážil velikost úkolu, který měl před sebou, nevypadala druhá možnost nijak nepravděpodobně.

Zatáhl za otěže poslušného gryfa a otočil ho obloukem ke vzdáleným horám.

Pod sebou viděl rozečkané vrcholky Carillionu. Pradávná kouzla je přetvořila v gigantické sochy, svědectví moci elfů. Teclis se zachvěl, když si představil, kolik magické energie, kolik let práce čarodějů spotřebovalo přetvoření těchto skal do podoby velkých zvířat. Na obou stranách údolí stáli dva mohutní pegasové, oba stokrát vyšší než elf. Pod křídly se jim stahovala mračna. Byli v pozici, jako by se chystali vzlét-nout nebo udeřit mohutnými kopyty. Vypadalo to, jako by každou chvíli mohli oživnout a rozdrtit ho jako malý a pate-tický hmyz.

Také tam nebyli jen na parádu. Magický zrak mu ukázal, že jsou zahalení nesmírně komplikovanou magií, mříží čisté mystické energie, která pulzuje a jiskří mocí. Byli součástí obrovské pavučiny kouzel pokrývající kontinent Ulthuan a udržující jeho stabilitu. Bez ní by se celá země zhroutila a opět by se potopila do vln nebo by se rozpadla na kusy při obrovských vulkanických záskubech. Sochy samy měly do nejpozoruhodnějších prací jeho lidu daleko. Na severu byly celé hory přetvořeny do podoby ještě fantastičtějších a gro-tesknějších zvířat.

Je v nás jakési šílené napětí, pomyslel si. V srdcích našich temných příbuzných v Naggarothu hoří silněji, ale číhá v nitru každého elfa. I na těchto sochách byla vidět pýcha, šílenství a pokřivený umělecký duch tak typický pro elfí města. Možná mají trpaslíci pravdu, napadlo ho. Možná že jsme opravdu prokletí. Zaplašil tyto myšlenky a soustředil se na úkol, který ho čekal.

Zakroužil s gryfem nad údolím a hledal věci, o nichž věděl, že je najde ve stínu těch mocných křídel. Pod magickým zra-kem zářily dokonce jasněji než proudy magie ve Stezkách. Tohle bylo nové. Když tudy šel naposled, nebylo to tu. Něco zasahovalo do práce Prastarých.

Slétl s gryfem níž. Stál tam obrovský kámen. Ten měli pegasové za úkol hlídat. Monolit byl zvětralý milénii měnicího se počasí, přesto dosud stál.

V úbočí kopce ve stínu kamene byl vchod. Vedl do před-síně, jež byla léta zapečetěná, a z dobrého důvodu. Za ní ležela práce těch, kteří byli schopni napadnout veškerou moc a moudrost elfů, artefakty lidu, jenž opustil tuto zemi v době, kdy jeho předkové byli ještě barbari. Tohle bylo to prokleté místo, o němž se Tasirion zmiňoval ve své knize, jedno z těch něko-lika, které bylo možné nalézt v pradávném Ulthuanu.

Přitáhl otěž k sobě, aby dal gryfovi signál k přistání. Ne-viděl žádné nebezpečí, ale přesto byl opatrný. V těchto krajích se vyskytovalo mnoho podivných nestvůr a bojové skupinky temných elfů se občas vypravovaly i do takové blízkosti Lo-thernu. Jaký by mělo smysl udělat všechna opatření proti magii a pak být sražen otráveným šípem?

Jak se zvíře přibližovalo k zemi, projela jím opět vlna sla-bosti a země se zachvěla. Kámen tančil. Mohutní okřídlení koně se třásli, jako by se báli. V dálce chrlily hořící hory na oblohu podivné mnohobarevné mraky. Teclis zaklel. Ať už to bylo cokoli, sílilo to nebo byl blíž k epicentru.

Gryfovy drápy se dotkly země. Cítil, jak se pod ním svaly zvířete stahují, aby absorbovaly sílu nárazu. Zastavilo se, pro-tože si nebylo jisté, co má dělat, kdyby se země znovu za-chvěla. Po chvíli se všechno uklidnilo. Teclis sklouzl ze sedla. Bojoval s pocitem, že se země začne třást znovu nebo že se do ní ponoří, jako by to byla voda. Zemětřesení nějak naru-šilo jeho smysly a mozek pak o leccems pochyboval. Skoro ho překvapilo, že země neuhnula.

Pomalů se přiblížil ke vchodu a prohlížel si jej. Byl to kamenný oblouk a kamenná brána uzavírající cestu vpřed. Na dveřích byl napsán Prastarý edikt zakazující jakémukoli elfovi jít dál. Teclis věděl, že otevřením porušuje zákon vytvo-řený v době stvoření samotného. Tento zločin se trestal smrtí. To byl jeden z důvodů, proč nechtěl, aby jeho bratr šel s ním.

Ne že by takové věci pro většinu elfů něco znamenaly. Kouzla potřebná pro odemknutí těchto zakázaných prostor znali nemnozí - Věčná královna, několik mistrů Bílé věže a on. Tasirion je četl a ke své věčné lítosti před staletími použil. Jeho osud byl varováním pro ostatní, kteří by chtěli rušit to, co tu leží. Teclis to chvíli zvažoval a pak pronesl zaklínadlo.

Ochranná kouzla, jež sem vložili jeho předkové, byla zrušena a obrovské dveře se otevřely tiše dovnitř. Vedly do velkého ztem-nělého předsíně. Na vzdálenějším konci místnosti byl klenutý průchod, kterým bylo vidět cestu vedoucí do tmy.

Velký oblouk byl mnohokrát vyšší než on. Byly do něj vytesány runy, jejichž stáří se dalo jen odhadovat, a žabí hlavy nějaké dávno rasy. Teclis v něm rozeznával tok mocné magie. Výzařoval zlo, které bylo téměř hmatatelné. Teclis se zachvěl a jak vcházel z uklidňujícího slunečního svitu do chladných stínů, tiše mumlal ochranné zaklínadlo proti silám Chaosu. Dveře se za ním zavřely. Procházel klenutými chodbami. Stěny byly z obrovských kamenných bloků pokrytých podivnými lineárními runami. I z nich cítil zlo.

Ne, řekl si, v samotných kamenech není zlo; je v tom, co těmi kameny prosakuje. Byla tu čistá zlá magie, surová látka Chaosu, záření, jež dokáže mnoha způsoby pokřivit tělo i mysl. Kouzla zabudovaná do klenby ji měla zadržet, ale nyní viděl, že jsou stará, poškozená a opotřebená. Kvůli jejich slabosti se dovnitř dostala zlověstná energie.

Proto tady byla rozmístěna ochranná kouzla a jeho lid měl zakázáno sem vstoupit. Celé místo nakonec bude zamořené a nakažené; bude to rakovina v srdci Ulthuanu, skvrna Tem-noty, jež se bude pomalu šířit po celé zemi. Ale teď měl jiné starosti. Pokud nevyřeší záhadu, proč vznikají zemětřesení,

nebude třeba si dělat starosti s nákazou čehokoli, kromě ně-kolika hlubinných mořských ryb, protože jeho domov zmizí pod očišť-ujícími vlnami. Musí najít Orákulum Pravdomluv-ných a zjistit, co je třeba udělat.

Natáhl se a dotkl se povrchu jednoho kamene. Nebyl hladký - byly do něj vytesány podivné hranaté runy, piktogramy po-dobné těm, které elfi badatelé přinesli ze ztraceného kontinentu Lustrie a z džunglí zarostlých měst plazího lidu. Pod nimi cítil tok magie, silný proud, mocný a hluboký. Z četby věděl, že takhle by to nemělo být. Stezky by měly být nečinné, zapečetěné. Nemělo by jimi procházet takové množství moci.

Nyní věděl, že jeho podezření jsou správná. Toto místo a ostatní podobná jsou zdrojem nerovnováhy, která ohrožuje Ulthuan. Jejich aktivace bere sílu ze strážních kamenů a ničí vratkou rovnováhu kouzel chránících zemi. Vysávají obrovské množství magické energie ze systému a pokud nebudou znovu zapečetěny, bude jen otázkou času, kdy způsobí katastrofu.

Rád by věděl, kdo mohl něco takového udělat. Vždycky tu byla možnost, že je to jen kolosální kosmická nehoda nebo že se stařícká ochranná kouzla prostě opotřebovala. S tak složitým, věkovitým a křehkým systémem se to nedalo vyloučit. Přesto mu instinkty napovídaly, že tohle není ten případ. Ne-důvěřoval ničemu, co mělo něco společného s temnou mocí Chaosu. Ve světě se dělo příliš mnoho věcí, než aby se spokojil s myšlenkou, že je to jen shoda okolností. Ve Starém světě se armády Temnoty valily zemí jako rudý příliv a nechávaly za sebou jen krvavé trosky. Moře začala být nebezpečná, jelikož z hlubin se vynořovaly nestvůry a čer-né lodi Chaosu ničily všechno, co potkaly. Na severu se probu-dil pradávňý nepřítel. Válka, která už zachvátila zbytek světa, pomalu pronikala i do Ulthuanu. V takových dobách je hlou-post věřit na náhody.

Prošel kolem posledního a největšího oblouku pohřbeného hluboko pod zemí. Prohlédl si runy a pod nimi ležící vzorec magie, který usměrňovaly. Pronesl věštecké kouzlo, které od-halilo celý složitý vzor. Je to skutečně práce génia, pomyslel

si, když se díval na linie magie. Jako by milion pavouků strávil tisíc let tkaním téměř nepředstavitelně složité sítě. Po celých staletích studia ho tato práce téměř oslnila.

Nepotřeboval pochopit, jak byla celá ta věc vytvořena, o nic víc, než potřebuje pochopit celý alchymistický proces ten, kdo pije nápoj mužnosti. Potřeboval jen poznat, k čemu byla celá ta věc použita a to mu už bylo téměř jasné.

Některá kouzla byla ochranná, vytvořená pro zamezení prů-chodu mezi nimi. Většinou už byla roztržená a vyprchala; už nebyla dost mocná, aby plnila účel daný jim tvůrcem. Nyní ho zajímalo to, co střežila. Ochrany hlídaly dveře, otvor ve-doucí někam jinam. Elfí čarodějové dávno věděli, že existují, ale Prastaři je zavřeli z vlastních nepochopitelných důvodů a staří elfové si mysleli, že by je raději měli nechat na pokoji. Později bylo možné je otevřít jen v určité době, kdy byly hvěz-dy ve správné konstelaci a kdy se dočasně objevily trhliny ve starých kouzlech. Až doted, připomněl si Teclis. Nyní si někdo nebo něco prostě našlo způsob, jak je znovu otevřít.

Sedl si se zkříženýma nohama uprostřed místnosti. Myslel si, že prastarou síť magie vytvořili jeho předkové, aby stabilizovali ostrovní kontinent. Všeobecně se předpokládalo, že to byla práce elfů, jedinečný produkt génia jejich rasy. Bylo by možné, že ti staří mágové ji prostě postavili na práci Prastarých a brali si její moc pro své vlastní účely? Nyní někdo aktivoval artefakty Prastarých a ty čerpaly energii z magických ochran Ulthuanu. Ano, je docela možné, že tomu tak je. Katastrofa byla na spadnutí.

Mohl udělat jen jednu věc - najít zdroj toho všeho a obrátit jej. Musel najít způsob, jak projít branou a znovu ji zavřít. Teclis zavřel oči a začal meditovat. Věděl, že času nemá na-zbyt.

ČTYŘI

„Byl bych rád, kdyby tohle počasí polevilo,“ řekl Felix Jaeger, přitáhl si vybledlý červený plášť ze sudenlandské vlny blíž k tělu a naklonil se k malému prskajícímu ohni. Tak tak osvět-loval celou jeskyni. Přesto byl Felix za něj vděčný. Další pár minut ve sněhové bouři by ho nejspíš zabilo.

„Je zima a tohle je Sylvánie, človíčku, tak co bys chtěl? Dá se čekat, že to tu bude studené jako elfí srdce.“

Felix se podíval na trolobijce. Pokud mohutný trpaslík cítil v třesutém mrazu nějaké nepohodlí, nedával to najevo. V hus-tém hřebeni jasně oranžových vlasů měl chuchvalce sněhu, který mu pokrýval i potetovanou oholenou lebku, ale přesto byl oblečen jako vždycky jen v silné kožené vestě, kalhotách a botách. Velkou, runami pokrytou sekeru měl na dosah ruky. Odtáhl se trochu dál od ohně, jako by chtěl zdůraznit svou houževnatost. Felix občas cestování s trpaslíky upřímně nená-viděl. Podíval se na Maxe, jak čaroděj přijímá tuhle ukázkou okázalé otužilosti, ale ten byl ztracený v myšlenkách a hleděl do ohně, jako by tam rozeznával nějaký mystický vzor.

Takhle vypadal stále od chvíle, kdy se v pevnosti dozvěděli o Ulričině osudu. Zareagoval jen na Felixovu žádost o použití magie k zažehnutí ohně, poté co selhaly pokusy trpaslíků s kře-sadlem a troudem. Čaroděj vypadal jako člověk, který se dostal do obzvláště zlého snu a nemůže se z něj probudit. Felix to chápal. Pomyšlení na Ulriku mu vráželo do srdce nůž proti-čůdných emocí. Ať už mezi nimi bylo cokoli, bylo to defini-tivně pryč; o to se postarala její přeměna v nemrtvou. Snažil se na to nemyslet. Takové myšlenky nebyly vhodné pro tmavé lesy téhle staré a strašidelné země.

„Snorri doufal, že v téhle jeskyni bude medvěd,“ pozname-nal Snorri. Opravdu vypadal zklamaně. Po širokém, tupém obli-čejí mu přeletěl téměř komický ohromený výraz. Natáhl jednu mohutnou tlapu a přejel si po nabarvených hřebcích, které měl zatlučené do lebky. Stejně jako Gotrek byl Snorri téměř stejně široký jako vysoký a byl samý sval. Felix měl podezření, že ve Snorriho případě to zahrnuje i prostor mezi ušima.

„Proč?“ zeptal se. „Chtěl jsi mu stáhnout kůži a nosit ji jako plášť?“

„Na co by Snorri potřeboval plášť, mladý Felixi? Tohle je jako letní piknik ve srovnání se zimou v Horách na konci světa.“

Jestli ještě jednou uslyším něco o letním pikniku, natluču ti do hlavy další hřebíky, pomyslel si Felix kysele. Už pěknou řádku dní poslouchal veselé poznámky trpaslíků ohledně zhor-šujícího se počasí se stále větším odporem.

„Ty si myslíš, že tohle je chladno, človíčku?“ pronesl Go-trek. „Měl jsi být ve Vysokých průsmycích za Kruté zimy.“

Tehdy bylo chladno!"

„Nepochybuji, že mi o tom povíš," řekl Felix.

„Snorri si to pamatuje," ozval se Snorri. „Snorri byl s válečnou skupinou Gurniho Grimmsona honit orky. Bylo tak chladno, že Forgastovi Vykotlanému zubu jedné noci zčernaly všechny prsty a upadly do polévky, kterou míchal. Taky to byla dobrá polévka." Zasmál se, jako by to byla veselá vzpomínka. „Bylo tak zima, že mu zmrzly vousy a lámaly se v kusy jako rampouchy."

„To sis vymyslel," prohlásil Felix.

„Ne, to Snorri nedělá."

To je pravda, pomyslel si Felix. Snorri neměl dost představitivosti, aby si dokázal vymyslet cokoli.

„Taky byl na ty vousy moc pyšný. Když se vrátil domů, jeho žena ho nepoznala. Styděl se tak, že si oholil hlavu.

Na-konec ho sežral trol. Samozřejmě toho trola udusil, když ho polykal. Však to byl trollobijce," uzavřel vyprávění

Snorri. Gotrek souhlasně přikývl. Felixe to nepřekvapilo. Trollobijci žili jen proto, aby zemřeli v boji s nějakou obrovskou a hnus-

nou nestvůrou. Odpykali tak své zločiny a hříchy, které spáchali. Felix si nebyl jistý, jestli se dá počítat udušení trola, když polyká trollobijce, za hrdinskou smrt, ale o tom se teď nehodlal zmiňovat.

„Kéž by v téhle jeskyni byl medvěd," zopakoval Snorri toužebně. „Velký. Nebo dva. Medvědi jsou dobří k jídlu."

„Ty bys to měl vědět," odsekl Felix.

„Lepší než veverka, králíci nebo zajáci," pokračoval Snorri. „Kéž by v téhle jeskyni byl medvěd."

„Říká se, že v těchto jeskyních straší," promluvil Max. Byl to za dlouhou dobu jeho první příspěvek ke konverzaci, a navíc se zdálo, že potenciální přítomnost strašidel vyhovuje jeho zachmuřené náladě.

„Co tím chceš říct?" zeptal se Felix.

„V Legendách Sylvánie se Neumann zmiňuje o tom, že v jeskyních kolem Drakenhofu prý straší. Místní se jim vyhýbají.

Někteří prohlašují, že jeskynní chodby vedou až do pekla."

„Možná ses o tom měl zmínit dřív, než nás Gotrek se Snorrim do téhle jeskyně zavedli," řekl Felix.

„Jsou to jen historky, Felixi. A vzhledem k tomu, že druhou možností bylo umřznout, opravdu by ses tím nechal odradit?"

Felix předpokládal, že ne, ale přesto byl naštvaný. „Myslíš, že na těch historkách něco je, Maxi?"

„Některé historky obsahují zrno pravdy, Felixi."

„Zapomněl jsi nám říct ještě něco?"

„Lidé, kteří zašli hluboko do jeskyní, se prý ztratili a už je nikdy nikdo neviděl."

„Možná tam jsou medvědi," zaradoval se Snorri. „Mohli je sežrat medvědi." S nadějí se zahleděl dozadu do jeskyně, jako by doufal, že uvidí tajemnou chodbu. Felix byl rád, že si to už dřív ověřil. Jeskyně vedla jen několik kroků pod kopec.

„A spousta proměněnců je používala jako přístřeší."

„Medvědy?" zeptal se Snorri zmateně.

„Jeskyně," vysvětlil Max.

Felix si všiml, že Gotrek přestal poslouchat a ohlíží se přes rameno do noci. Jeho prsty pevně obemkly sekeru. Max se posadil a vyhlédl do tmy také.

„Co je?" zeptal se Felix, protože se už bál nejhoršího.

„Něco je tam venku," řekl Gotrek. „Cítím bestie. Ve větru je nákaza Chaosu."

Snorri se hned rozveselil. „Pojďme na ně."

„Ano," pronesl Felix sarkasticky. „Nestarejme se ani trošku o to, kolik jich je nebo jestli na nás jsou připravení."

„Samozřejmě," řekl Snorri. „Proč by měl Snorri něco takového dělat?"

„Venku je magie," pronesl Max hrobovým hlasem. „Temná magie. Vichry Chaosu vanou dnes v noci silně."

Felix zasténal. Proč se situace, která už zdánlivě nemohla být horší, vždycky ještě o kus zhoršila? Sedět v promrzlé jeskyni u blikajícího ohně se dvěma trpaslíky vyhledávajícími smrt a zachmuřeným čarodějem, zatímco venku zuřívá vánice, bylo dost zlé. Nyní to vypadalo, že se k tomu hodlají přidat ještě síly Chaosu a temná magie. Proč mě bohové tak nenávidí? zauvažoval Felix.

„A ještě něco," řekl Max. Jeho vyhublý obličej vypadal na-pjatě a oči se mu horečnatě leskly.

„Mě už nemůže nic překvapit," odfrkl si Felix. „Ale přesto mi to řekni."

„Nevím, co to je. Je tam moc, s jakou jsem se ještě nikdy ne-setkal. Některá podivná magie. Ucítíl jsem to asi před hodinou."

„Je hezké, že ses o tom také zmínil," řekl Felix. Oba trpaslíci se na ně netrpělivě podívali.

„Nemělo smysl vás rušit, když jste odpočívali, dokud jsem neměl jasnější představu, co to je. Nemuselo to s námi mít nic společného."

„Očividně má."

„Ano. Proč by jinak bestie šly tudy? Jak by nás mohly najít v noci, jako je ta dnešní?"

„Ty tvrdíš, že jdou po nás?" zeptal se Felix a sáhl po meči.

„Už jsou tady, človíčku," řekl Gotrek. Felix se podíval do vánice za trollobijcem. Spatřil robustní postavy jen vzdáleně podobné lidem a mohutné válečníky v černých zbrojích, které znal až příliš dobře.

„Sledovali nás celou cestu až z Praag?" ohrnul Felix ret.

„Tak to si šli pro smrt daleko, človíčku."

„Snorri si myslí, že Snorri by měl jít první," řekl Snorri, doplnil slova činy a vyrazil ven se sekerou v jedné a s kladivem v druhé ruce. Během několika úderů srdce byl mezi bestii, vletěl mezi ně jako blesk a botami rozvířil hotovou sněhovou bouři. Výraz radosti v jeho prostém, neurvalém obličejí připojíval Felixovi děti při koulovačce.

Gotrek mu byl v patách, pohyboval se sněhem, jako by tam nebyl - nezpomalily ho hluboké závěje, bestie ani bojovníci Chaosu. Za sebou Felix slyšel Maxe pronášet zaklínadlo. Nerozhlédl se. Chvilka nepozornosti v boji byla obvykle fatální, a tak nespouštěl oči z protivníků.

Měli proti sobě alespoň dvacet bestii. Jako vždy to byly kolébající se parodie lidí, s hlavami kozlů, vlků nebo volů. Ve zmutovaných rukou a klepetech svíraly sbírku hrubě zhotovených zbraní. Na štítech měly symbol Chaosu, osm šípů vyzařujících z jakoby kočičího oka. Vedl je obrovský válečník Chaosu, největší, jakého Felix kdy viděl. Byl velký jako lidožravý ogr a možná jím kdysi býval. Rozhodně byl o víc než polovinu vyšší než Felix a Felix byl vysoký. Odhadl, že bojovník Chaosu je dobře čtyřikrát těžší, a to nepočítal zbroj vykládanou runami navlečenou na jeho obrovském těle. Už se nedalo nic dělat. Váhal už příliš dlouho. Mohl jen bojovat, nebo být smeten. I když ještě před několika minutami by to považoval za milosrdenství ve srovnání s nudou trpasličí konverzace, nyní, když byl jeho život doopravdy v nebezpečí, pro něho i Snorriho banality najednou nebyly bez původu.

Zavyl jako šílenec a vrhl se na nejbližší bestii. Ťal mečem s dračím jílcem co nejsilněji. Bestie zvedla oštěp, aby se kryla, a ostrá čepel hladce přesešla jeho ratiště. Felix vykopl a zasáhl bestii mezi nohy. Tvor bolestně zařval a sehnul se. Další ranou mu Felix utál hlavu.

Nečekal, až k němu přijde další bestie, ale vrhl se vpřed, i když mu to komplikoval sníh a kluzký povrch pod ním. Na učil se bojovat ve školách šermu u proslulých altdorfských

mistrů na podlaze z kamene a tvrdého dřeva. Rád bych věděl, proč se mi mistři šermíři nikdy neobtěžovali sdělit, že většina bojů na tomto ideálním povrchu neprobíhá, pomyslel si trpce.

Na okamžik si přál, aby měl pistoli, ale pak si uvědomil, že v tomhle moku by měl štěstí, kdyby se mu podařilo vystřelit. Zkřížil zbraň s mohutnou bestii, o hlavu menší než on, ale dvakrát tak širokou. Jednu ruku měla zakončenou chomáčem slizkých chapadel s přísavkami. Když jimi švihla Felixovi do obličeje, zahlédl uprostřed dlaně ústa podobná pijavici. Kdysi by při pohledu na něco takového strnul hrůzou, ale za posledních několik let si na podobné věci zvykl. Při cestování s trolbójcem už viděl mnohem horší.

Chapadla ho pleskla přes obličej a ucítil jakési bodnutí. Ten sliz je žíravý, napadlo ho, nebo možná hůř - jedovatý. Hnus a strach ho donutily bít kolem sebe stále tvrději. Zasáhl tvora do zápěstí a odsekl mu zmutovanou končetinu. Dalším úderem ho roztál od hrudní kosti až po slabiny.

Nad hlavou mu něco zasyčelo a zapraskalo. Ze zkušenosti si raději zakryl oči. Následovala oslnivá exploze zlatého světla. Poryv vypařujícího se sněhu mu ošlehl obličej. Vzhlédl a uviděl kráter ve sněhu, který vytvořila Maxova ohnivá koule. Mnoho bestii stálo, potřásalo hlavou a hloupě mrkalo, jak je výbuch oslepil. Uprostřed kráteru leželo několik spálených těl v kaluži kouřící vody z rozpuštěného sněhu.

Teď není čas na čestný boj, rozhodl se Felix, zejména proto, že ve světle několika hořících keřů viděl přicházet další bestie. Vyrazil vpřed a snažil se zabít tolik oslepených bestii, kolik dokázal. Snorri s Gotrekem dělali totéž. Jedině velký černý obr ve zbroji neustoupil. Nad hlavou se mu pohybovalo něco divného; oblévalo ho to v kruzích. Nějaký magický draho-kam, hádal Felix.

Nad nimi proletěly další ohnivé koule a dopadly doprostřed přicházející tlupy nepřátel. Jeden nebo dva se proměnili v pla-noucí pochodně rozpouštějícího se masa, ostatní to srazilo na zem. Felix věděl, že je to šílené, ale nedokázal vymyslet nic jiného, a tak vykřikl: „Za mnou, Snorri. Na ně!"

V tom šílenství byl jistý záměr. Snorri ho ochotně následoval. Ignoroval velkého válečníka Chaosu, protože nemohl připustit, aby ho v závodě zabíjení bestii předběhl pouhý člo-věk. Takže to vyšlo, pomyslel si Felix. Alespoň mám krytá záda. Věděl, že pokud se někdo dokáže s válečníkem Chaosu vypořádat, tak jedině Gotrek. Trpaslík ještě nikdy v boji ne-prohrál a Felix pochyboval o tom, že s tím začne zrovna teď.

Felix si vybíral snadné cíle, sekal po raněných a oslepených. Snorri se takovou diskriminací nezabýval. Útočil na všechno, na co dosáhl, ať už to bylo zraněné, nezraněné, oslepené, neoslepené nebo na útěku. Při zabíjení se smál, šťastný jako dítě, které dostalo novou hračku.

Max vyslal obloukem další ohnivé koule. Při výbuchu se noc na chvíli změnila v den a sníh v páru. Felix viděl, jak jedna bestie padla s obličejem plným puchýřů, kůže se jí lou-pala z masa a maso jí odpadávalo z kostí jako z převařeného šunky. Potřeboval vteřinu, aby se zorientoval, a pak se rozběhl za Snorrim do nejhustšího davu. Za ním mu silný zvonivý zvuk napovídal, že se Gotrekova sekera střetla se zbraní mo-hutného válečníka Chaosu.

„Vrahu Areka, připrav se na smrt," zahřměl hlas, alespoň o oktávu hlubší než lidský. „Tvoje sekera bude moje."

„Nepovídej," opáčil Gotrek skřipavým hlasem, slyšitelným i přes hluk bitvy. Felix se vyhnul ráně a skočil vpřed. Jeho meč pronikl krytem protivníka a pak až do jeho žaludku. Otočil hrot vzhůru k žebřům a bodl k srdci. Pak jej vytáhl. Vystříkla krev a bestie padla kupředu. Krev se jí valila z vlčí tlamy a tesáky cvakly Felixovi tak blízko hrdla, že ucítil její odporný dech. Ťal znovu, aby si kolem sebe udělal místo, a zjistil, že ho divoká vřava bitvy dostala do blízkosti Gotreka a jeho protivníka.

Uvědomil si, že válečník Chaosu je skutečně obrovský. Tak velkou lidskou postavu neviděl od chvíle, kdy bojoval u

Osamělé věže se zmutovaným tělesným strážcem šedého věšt-ce Thanquola. A co se týče obratnosti v boji, byl neporovnatel-ný. Na sobě měl zbroj se zářícími runami. Na černém kovovém povrchu byly vyleptané podivné symboly a vykládané hlavy démonů. V pravé ruce měl mohutný štít tvarovaný tak, aby připomínal úkosem hledící tvář Krvežízivce, jednoho z nej-větších démonů. V levé ruce držel palcát z nějakého podivného kovu s hlavicí tvarovanou jako lebka jiného ohavného démona. Možná to byl tentýž, z matného zlata a černi. Vyzařoval po-divnou sílu. Prázdné oční důlky planuly ďábelským světlem, takže to vypadalo, že je démon naživu. Když jej válečník Chaosu zvedl, palcát vydal tak hlasité zaječení, že by to vzbu-dilo i mrtvého.

„Jsem Grume Noční spár a nedaruji ti rychlou smrt," zařval bojovník Chaosu. „Přerazím ti kolena a roztluču klouby na kaši. Pak hodím tvé zmrzačené tělo svým stoupencům, aby si s tebou ještě pohráli."

„Přišel jsi žvanit nebo bojovat?" odfrkl Gotrek.

„Tvá smrt bude dlouhá a strašná. Tví příbuzní budou výt a skřípat zuby, až o ní uslyší."

„Nemám žádné příbuzné," opáčil Gotrek. Když ta slova říkal, zjezily se mu vousy vztekem. Vzápětí se rozmáchl se-kerou. Ostří zazvonilo o štít. Zdálo se, že se démonův obličej zkrivil a překvapeně zašklebil, když sekera zasáhla cíl. Rozta-vený kov tekl jako krev nebo slzy. Tady funguje divná magie, pomyslel si Felix a ucouvl, když se mu nějaká bestie pokusila srazit hlavu.

Otočil se dokola a praštil bestii jílcem meče do čenichu. Ozvalo se křupnutí, jak povolila kost a chrupavka. Druhou pěstí udeřil protivníka do čerstvě zraněného místa; odměnou mu bylo bolestivé zavytí. Bestie se zapotácela. Felix jí odsekl mečem polovinu obličeje, až odhalil zuby a bílou kost. Pak tvora zbavil agonie tím, že mu usekl hlavu.

Kolem vybuchovaly další ohnivé koule, které vyčistily pros-tor. Felix stál a oslněné mrkal. Buď si byl Max při míření naprosto jistý, nebo mu nezáleželo na tom, jestli náhodou za-sáhne i jeho. Pomýšlení na tu druhou možnost Felixovi klidu rozhodně nepřidalo.

Rozhlédl se. Většina bestií pobíhala kolem bitevní vřavy a vyhýbala se přímým střetům. Snažily se dostat k Maxovi, než stačí znovu použít kouzlo. Felix se Snorrim se na okamžik zastavili a podívali se jeden na druhého. Trolobijce už po-zabíjel všechno, co měl v dosahu. Zamrkal a tupě se zahleděl na Felixe, protože nechápal, kam se poděli všichni nepřátelé. Vtom Felix spatřil, jak Grumův ječící palcát dopadá na Go-treka. Ten pohyb byl neuvěřitelně rychlý a z trpaslíka by zbyla jen kaše, jenže trolobijce už tam nebyl. Rychle uskočil a vyhnul se tak místu úderu.

Podle Gotrekova výrazu by Felix řekl, že soustředění se na boj mu dělá potíže. To nebylo nic divného, protože ječení palcátu bylo deptající i ze vzdálenosti padesáti kroků. Bohové vědí, jaké to musí být zblízka. Jen ten, kdo viděl trpaslíka bojovat tak často jako Felix, by si všiml, že je pomalejší než jindy a že se nepohybuje s obvyklou jistotou.

Obrovský válečník Chaosu se strašlivě zasmál, jako by dobře věděl, jaký vliv na nepřítel jeho zbraň má, a měl už v minulosti dost příležitostí to pozorovat. Když promluvil, jeho hlas překypoval sebedůvěrou. „Lebkovému palcátu z Mala-raku nelze čelit. Zmrazí údy a srdce těch, kdo se mu postaví. Připrav se pozdravit své předky."

Felix si změnil vzdálenost mezi sebou a bojovníkem Chaosu a soustředil se na to, co vypadalo jako slabé místo v zádo-vém pancíři jeho zbroje. Ale už když to dělal, věděl, že je příliš daleko, než aby se tam dostal včas. Nastala konečně hodina trolobijcovy smrti?

PĚT

Jak Felix běžel vpřed, všiml si podivného zápachu, jakoby hni-jícího masa a sražené krve. Byl si jistý, že vychází z bojov-níka Chaosu, a byl připadný, i když zvedal žaludek. Zblízka si všiml, jak je Grume obrovský - skutečná hora masa ve zbroji. Z ječení palcátu Felixe rozbolela hlava a marně zatínal zuby. Měl pocit, že mu z uší každou chvíli začne téct krev. Nechápal, jak to trolobijce může vydržet.

Přes páchnoucí mlhu viděl, že Gotrek dosud stojí pod blí-žícím se palcátem. Aby splnil, co řekl, Grume nemířil trolobijci na hlavu, ale na paži se sekerou. Očividně trolobijce hodlal zajmout a mučit. Pro ně ostatní to nevěstilo nic dobrého. Za sebou Felix sotva slyšel zvuky masakru, který Snorri rozpoutal mezi bestii.

Přes démonické ječení zbraně bylo Grumův šílený burácivý smích stěží slyšet. Gotrekův obličej vypadal bledý a neživý, Palcát se blížil jako kladivo nějakého šíleného boha války. Pak, v poslední vteřině, vyrazila Gotrekova sekera. Runami pokryté ostří se zabořilo do démonické lebky a na lesklé čepeli vzplanuly ohnivé čáry. Démonova hlava se roztříštila na tisíc kousků. Ječení okamžitě přestalo a páchnoucí oblak se začal rozplývat.

„Tak ty mi polámeš kosti, co?" prohodil Gotrek téměř kon-verzačním tónem. Sekera se znovu mihla vzduchem a zasáhla obra do podkolení. Ozdobná zbroj se prohnula, jako by byla vyrobena z cínu. Vytryskla krev. Grume se skácel dozadu jako podřatý strom. Felix tak tak stačil uskočit stranou, aby nebyl rozmačkán.

„Tak ty hodíš mé rozdrcené tělo svým stoupencům, aby si pohráli, co?" Sekera zasáhla obrovu druhou nohu, prosekla zbroj a šlachy a znehybnila ji. Grume se začal zvedat za po-moci obou rukou. Sekera se mihla a odsekla mu levou ruku v zápěstí. Další úder odt'al pravou ruku v lokti. Gotrek plívl na ležící postavu a otočil se k bestiím. V trolobijcových činech byla strašlivá bezděčná krutost, z níž Felixe mrazilo. Bojovník Chaosu, prakticky bez končetin, sebou mlátil ve sněhu, kde postupně vykrvácel.

Gotrek vyrazil se zvednutou sekerou proti bestiím. To už na ně bylo příliš. V šíleném spěchu se rozprchly. Felix si stačil všimnout, že podivný předmět podobný oku se tu dosud vzná-ší, v šeru téměř neviditelný. Kýval se vpřed a vzad, jako oko, které se je snaží zhlédnout.

Co je to za novou odpornost? pomyslel si.

Kelmain se otočil, aby se poradil se vznášejícím se obrazem svého bratra. „Tak to byl silný Grume," řekl. Obraz umírajícího válečníka Chaosu měl dosud vtisknutý v mysli.

„Dalo se to předpokládat. Takové, jako je Gotrek Gurnis-son, nelze přemoci Grumy z tohoto světa. Ta sekera v sobě

nese kus osudu."

„Tak bychom ji raději měli odstranit z hrací desky tohoto světa," usmál se Kelmain.

„Pokračuj v našem plánu," řekl Lhoigor. „Nastraž past."

„Ne!" vykřikl Felix, když Gotrek se Snorrim zmizeli v šeru. „Počkejte, musíme mít plán!"

Věděl, že už je pozdě. Otočil se a uviděl přícházet Maxe Schreibera. Obklopovala ho záře. Sníh mu syčel pod nohama a měnil se v páru. Byl to děsivý pohled. Čaroděj teď vypadal méně lidsky.

„Příliš pozdě, Felixi," řekl. „Raději bychom se měli vydat za nimi."

„Viděl jsi to podivné vznášející se oko?" zeptal se Felix.

Max přikývl. „Magický výtvar se značnou mocí - řekl bych, že je to ohnisko nějakého špehovacího kouzla."

„Chceš říct, že nás sleduje čaroděj?"

„Ano - a velmi mocný. Velmi pravděpodobně ten, který naplánoval tento útok a přivedl k nám ty vyznavače Chaosu."

„Takže čaroděj Chaosu stejně jako ta nestvůra - skvělé," řekl Felix kysele. „Můžeš s tím něco udělat?"

„Uvidíme, až najdeme ostatní," usoudil Max Schreiber. „Raději bychom měli jít, nebo je nikdy nedohoníme."

„Neměj strach," řekl Felix. „Trpaslíci mají krátké nohy. Nemohou nám utéct."

Každých několik set kroků nacházeli místa, kde byly bestie zahnány do úzkých a nezbyvalo jim než pustit se s trpaslíky do boje. Podle počtu zmutovaných mrtvol ležících ve sněhu se dalo soudit, že nebyly příliš úspěšné. Nyní začaly padat větší, hustší vločky, zaplňovaly stopy a zakrývaly mrtvoly. Felix věděl, že brzy budou tam, kde byly kdysi živé, dýchající bytosti, jen bizarní hrboly. Pomyslel si, že je to velice deprese-sivní.

Vedle něj kráčel Max, zjevně lhostejný vůči chladu. Felix byl rád, že je mág nablízku. Aura, která ho obklopovala, vy-dávala dost tepla, aby zaplašila tu nejhorší zimu. Možná ji Max takhle nasměroval, aby mu pomohl. Felix se nechtěl ptát. Také poskytovala dost světla, aby bylo vidět kolem.

„Šli tudy," ukázal Felix ve směru Gotrekových stop. Trolo-bijce měl velmi dobře rozeznatelné otisky. Měl širší a větší chodidla než člověk a kratší krok.

„To mě nepřekvapuje," řekl Max.

„Mám pocit, že mi chceš říct něco, co se mi nebude líbit," prohlásil Felix; pozorně si prohlížel temnotu za kruhem světla a vyhlížel záblesk očí bestií. Bez trolobijců se cítil zranitelný. Stačil by jen jeden dostatečně šťastný oštěp, který vyřadí čaro-děje, a pak by stál sám proti nestvůrám.

Maxovi přeběhl po tváři soustředěný zamračený výraz. „Tím směrem je mohutný zdroj magické energie. Září jako maják.

Cítím jej dokonce odtud. Je neuvěřitelně silný a poznamenaný mocí Chaosu."

„Proč jsi mi to neřekl dřív? Předpokládám, že jsi nás nechtěl děsit."

„Ne, Felixi, neřekl jsem ti to dřív proto, že dřív tam nebyl." Jaké nové hrůzy nás čekají? pomyslel si Felix.

Zepředu bylo slyšet hluk boje. Felixovi připadalo, že poznává Gotrekův řev a Snorriho válečný pokřik. Vyběhl sněhem do svahu a vynořil se na mýtině v lese. Před nimi ležela nějaká velká mohyla nebo malý kopeček, neuvěřitelně zvětřalý a pra-starého vzhledu. V boku měl jakýsi portál vytvořený ze dvou svislých kamenů a jednoho vodorovného, položeného jako překlad. Celá mohyla kromě portálu byla pokrytá nově napa-daným sněhem. Portál vydával zvláštní záři a když se ho dotkl sníh, vločky okamžitě roztály. Felix si domyslel, že zápach spálených rostlin pochází ze zuhelnatělého mechu.

„Co je to tady za peklo?" zeptal se.

„Magie," řekl Max. „A velmi mocná."

Felix viděl, že boj pokračuje u vchodu do mohyly. Snorri s Gotrekem se probíjeli skrz dav bestií. Nestvůry v zadních řadách zoufale bojovaly, zatímco ty vpředu prchaly dovnitř. Felix s Maxem je následovali ke vchodu. Chodba za ním byla zvláštní; nepodobala se ničemu, co Felix dosud viděl. Stěny tvořily mohutné bloky neopracovaného kamene pokryté podiv-nými hranatými runami. Několik dalších oblouků podpíralo strop. Chodba se lámala v jakémsi úhlu dolů do šera. Někde dál ve tmě byl další intenzivně zářící portál.

Některé z bestií proběhly zářícím portálem a prostě zmi-zely. To byla záhada. V jednom okamžiku tu byly a v dalším byly pryč. Zanechaly za sebou jen jakýsi vzor vlnek v zářícím vzduchu. Když se Felix podíval pozorněji, všiml si, že se nad scénou vznáší zářící oko, které se přesunuje s ohromující rych-lostí, aby mělo na bitvu co nejlepší výhled.

Felix se rozhodl, že by měl raději jít splnit svou úlohu. Výrazil vpřed. Cítil podivné mrazení v páteři, když procházel pod jedním z kamenných oblouků. Nepotřeboval být čaroděj jako Max, aby věděl, že tu probíhá něco nepřírozeného.

Snorri se probíjel kupředu a za sebou zanechával zohavené mrtvoly. S vervou odsekal končetiny a drtil hlavy. Když se dostal na dosah zářícího oblouku, stalo se něco podivného. Ze záře vyletělo silné chapadlo, tlusté jako vlečné lano zakot-vené lodi, a omotalo se kolem něho. Než mohl Felix varovně vykřiknout, chapadlo se stáhlo a odvěklo Snorriho do záře. Okamžitě zmizel.

Gotrek zaklel a se zdvojnásobeným úsilím vyřídil několik posledních nepřátel. Felix doběhl k němu. „Co to popadlo Snorriho?" zeptal se.

„Nejspíš démon a brzy bude mrtvý, nebo zemřu já," odpo-věděl trolobijce. Aniž by se ohlédl, skočil do záře. Vzápětí byl tentam.

„Počkej!" vykřikl Max. „Nevíš, kam ten portál vede."

Felix stál před zářícím obloukem a uvažoval, co dělat. Po trolobijcích, bestiích ani nestvůře s chapadly tu nezůstalo ani stopy. Neslyšel žádný zvuk. Zatímco se díval, začala záře po-hasínat. Najednou mu něco zasvištělo nad hlavou. Ozvalo se odpor-né křupnutí. Když se ohlédl, uviděl, že to Snorriho vyho-dilo z portálu rychlostí kamene vrženého z praku. Bud ná-hodou, nebo schválně ho to hodilo přímo na Maxe. Oba teď bezvládně leželi na zemi.

Instinkt Felixovi napovídal, že má na rozhodnutí pouhý okamžik. Věděl, že jestli bude čekat, dokud světlo nezhasne, tak portál, kterým trolobijce prošel, zmizí a s tím i jakákoli šance jít za ním. Jak tam nerozhodně přešlapoval, něco malého, kulatého a tvrdého ho udeřilo do zad a postrčilo vpřed do svět-la. Samozřejmě, pomyslel si. Zapomněl jsem na vznášející se oko.

Projela jím vlna chladu. Na okamžik mu strašný pocit zá-vratí zaplavil všechny smysly. Měl pocit, že padá dolů obrov-skou důlní šachtou a neustále nesmírně zrychluje. Obrnil se proti nárazu a byl velice překvapen, že klopýtá po pevné zemi. O chvíli později si přál, aby ho nepřivítal tak strašný pohled.

Nad ním byla roztažená ta věc s chapadly, kříženec cho-botnice a hada - nějaký odporný zmutovaný démon Chaosu. Chapadla se snažila popadnout Gotreka, ale trolobijce stál pevně a mával kolem sebe sekerou. Tu odsekla špičku cha-padla, tam vytrhla velký kus z jiného. Kolem ležela roztržitá těla tuctů bestií. Několik dalších dosud bojovalo, zachyceno v obřích chapadlech. Ať už byl tenhle netvor čímkoli, když šlo o kořist, nedělal rozdíly mezi přívrženci Chaosu a kýmkoli jiným.

Něco zasvištělo Felixovi nad hlavou. Uviděl zářící oko, jak odlétá pryč. Na okamžik by přísahal, že slyší mrazivý d'á-belský smích, a pak mu ta věc zmizela z dohledu. Měl dojem, že v dálce za démonickým tvorem vidí černě oděnou postavu, jak natáhla ruku, chytila drahokam a pak odpěchala do šera. Felix za sebou ucítil závan horka a chvějivá záře světla pohasla. Ohlédl se, aby se podíval, kudy přišli. Byl překvape-ný, že vidí jen velký oblouk, který jako by vedl do nekoneč-ného prostoru. V šeru tu a tam blikala světýlka. Ne hvězdy, pomyslel si, ale bludičky magického světla. Na okamžik měl pocit, že jeho přičetnost klopýtá. Byl nějak přenesen na naprosto odlišné místo mimo dosah svého chá-pání. Nebyla tu ani stopa po zasněženém lese, velké mohyle nebo Maxi Schreiberovi a Snorrim. Byl tu jen oblouk podob-ného tvaru, jako byl ten, kterým prošli, ale vypadal jaksi nověji a byly do něj vyryty tváře podivných žabích bytostí připo-mínající chrliče. Je to skutečně silná magie, řekl si a přál si, aby věnoval větší pozornost tomu, co říkal Max.

Vytí bestií za zády mu připomnělo, že kolem dosud zuří boj a že je jeho součástí. Otočil se a viděl, jak démon zvedl v cha-padlech do vzduchu poslední bestii a hodil si ji do otevřené zobákovité tlamy. Ozval se hnusný praskavý zvuk drcených kostí a démonovi vystříkla z tlamy krev. Ve stejném okamžiku po něm sáhlo několik chapadel najednou. Felix skočil stranou, aby se vyhnul jejich přísavkovitému sevření, a sekl mečem. Ostří se zabořilo hluboko do gumovitého masa. Pomalu za-čala vytékat černá krev. Uhnul a pak se vrhl vpřed. Sekl do přibližujících se chapadel a pokusil se dostat ke Gotrekovi. Ve chvíli, jako je tato, bylo nejbezpečnější místo vedle něho. Varoval ho závan vzduchu. Skočil vpřed, zatímco mohutné chapadlo proletělo místem, kde měl předtím hlavu. Dopadl na zem, odkutáel se a všiml si, že ta podlaha vypadá divně. Byla vyrobena ze starých kamenů, které vypadaly, že je po-leptalo něco jako kyselina. Na každém kameni byly vytesané zvláštní runy, rovné čáry a hadovité klikyháky. Nepodobaly se ničemu, co kdy viděl.

Setrvačností se zvedl na nohy a zjistil, že se o vlasek vyhnul useknutí hlavy. Gotrekova sekera se mu zastavila stěží na prst od obličeje. Felix pocítil vlnu vděčnosti za to, že trolobijce svou zbraň tak ovládá, jinak by byl určitě mrtvý.

„Už jsem viděl hezčí potvory," řekl Felix a změřil si netvora hodnotícím pohledem. Byla to obrovská tlama opatřená cha-padly, která se nad nimi tyčila do čtyřnásobku jejich výše a mokvala slizem. Avšak oči, které na něj shlížely, byly plné zlověstné a děsivě lidské inteligence.

„Zřejmě si o tobě myslí totéž, človíčku," řekl Gotrek, uhnul před švihnutím velkého chapadla a pak ustupoval krok za kro-kem před valícím se trupem toho tvora. Felix si uvědomil beznadějnost jejich boje. I trolobijcova úžasná sekera byla naprosto bezmocná proti tak velké a silné nestvůře. Vypadalo to, jako když malý chlapec bodá příborovým nožem do bý-ka. Nestvůře to bylo nepříjemné, ale stěží ji to mohlo zabít.

Felixe zaplavila vlna zoufalství. Jak k tomu došlo? Před chvílí seděl u veselého ohně v pohodlné jeskyni a nyní je tady, bohové vědí kde, a bojuje s nějakou odpornou démonickou potvorou.

Neviděl žádnou šanci na přežití, pokud neudělá něco zou-falého. Odfrkl si, mávl mečem a hodil jej nestvůře jako oštěp přímo do jednoho obrovského oka. Meč letěl rovně, správným směrem a zabořl se do odporného rosolu velké nemrkající bulvy. Zabořil se hluboko a Felix doufal, že zasáhl i mozek netvora.

V příštím okamžiku už svého činu litoval. Nestvůra zlověst-ně zaječela a začala slepě bít chapadly do vzduchu. Felix viděl,

že se Gotrek převalil po podlaze a rychle se také vrhl na zem, aby ho to nerozpláclo jako šteníci.

Obrovský netvor se začal stahovat, ale dosud švihal do vzduchu. O několik vteřin později mu z otvorů kolem zobáku unikl odporný oblak černého inkoustovitého plynu. Felix měl tak tak čas zadržet dech, než je oblak zahalil a zastřel jim vidění.

Felix cítil, že ho pálí kůže a z očí mu tečou slzy. Nos měl plný mnohem horšího zápachu než z toho obrovského váleč-níka Chaosu. Nepochyboval, že ten plyn je stejně jedovatý jako některé ohavné zbraně skavenů. Zoufale se vrhl vpřed s nadějí, že se dostane pryč dřív, než mu vypoví plíce a pře-mohou ho výpary.

Přitom postřehl, jak se z mlhy vynořuje rozmazaný obrys něčeho mohutného a hadovitého. Měl jen okamžik na to, aby poznal jedno z démonových chapadel, než mu dopadlo na hlavu. Síla nárazu velkého pletence svalů jej rozplácla.

Ne-dobrovolně otevřel ústa a nadechl se odporného znečištěného vzduchu.

Zatraceně, pomyslel si, když cítil, jak ho začíná pálit hrud-ník a vlna černí jej smetla do temnoty.

ŠEST

Teclis měl pocit, že nyní našel klíč k otevření cest. Na oka-mžik se zastavil, aby si zkontroloval, že všechny ochrany jsou na místě a že všechna mnohonásobná ochranná kouzla a amu-lety, které má na sobě, jsou aktivní. Zamumlal

otevírací za-klínadlo, pak do sebe nabral moc a vyslal její výhonky, aby se dotkly kouzel Prastarých. Velice jemně, jako mistr zloděj vsunující šperhák do zámku, přivedl svou magii do kontaktu s jejich. Chvilí se nic nedělo. Zamumlal kletbu, pak nejdřív slabě, ale se stále narůstající silou cítil chvění uvnitř mystické struktury kouzel. Světlo ozařující oblouk tančilo z kamene na kámen. Vířilo způsobem podobným polární záři, kterou viděl na dalekém severu.

Cesta byla otevřená. Mohl svobodně vstoupit na Stezky Prastarých. V dáli cítil slabounké chvění, jak magická energie proudila systémem. Nezdálo se, že by něco bylo špatně. Ne-spustil žádné pasti - alespoň ne takové, kterých by si všiml. Bylo ale zřejmé, že ti, kdo toto místo postavili, byli schopni vytvořit nástrahy, o jakých se mu ani nesnilo. Váhal, jestli má pokračovat. To bylo k ničemu. Mohl by tu zůstat až do soudné-ho dne a uvažovat o takových věcech. Nech se vést instinktem, rozhodl a prošel obloukem.

Změna byla okamžitá. V jednom okamžiku stál pod klen-bou v Ulthuanu a v příštím byl někde jinde. Nejvíc to připomínalo obrovskou chodbu vytesanou v kameni, kde jsou na každém bloku vyryté runy nelidského pradávného vzoru. Bližší zkoumání odhalilo, že kámen je místy rozleptaný, zlověstně poskvrněný a zmutovaný. Okamžitě věděl, že na těchto Stez-kách byl uvolněn Chaos. Nahoře ve stropě zářily zasazené drahokamy podivným nazelenalým přísvitem.

Ohlédl se přes rameno. Cesta za ním byla dosud otevřená. Prošel zpět pod klenbu, jen aby se ujistil, že je to možné. Zvažoval, jestli se má vrátit na povrch pro gryfa, ale věděl, že když se bude snažit donutit zvíře, aby jej následovalo do to-hoto rozlehlého labyrintu, dovede to gryfa na pokraj šílenství a možná i dál. Sejmul z něho kouzlo a vstřípl mu nutkání vrátit se do Lothernu.

Uvažoval, co teď. Nechat vchod otevřený nebyl dobrý ná-pad. Mohl by sem vejít někdo nevinný, nebo - což by bylo horší - něco by se mohlo vynořit v Ulthuanu. Pokrčil rameny, opět vstoupil do portálu a pronesl zavírací zaklínadlo. Brána se zabouchla rychlostí dopadu katovy sekery. Klenba zmizela a byla nahrazena dlouhou kamennou chodbou. Nyní to bylo na něm.

Všude kolem sebe cítil proudění magických energií, které pulzovaly v prastaré síti. Pronikaly kamenem i runami. Vyba-vovalo se mu několik dochovaných popisů tohoto místa, jež sepsal Tasirion a jiní mágové, kteří se je odvážili studovat. Většina prohlašovala, že je mrtvé; ostatní říkali, že je nečinné se slaboučkým tokem moci. Museli se zmýlit. Tohle místo mocí překypovalo.

Jsou to předchůdci trpasličích run, nebo představují něja-kou paralelní vývojovou větev? uvažoval. Možná spolu nemají nic společného. Nedokázal to určit. Čaroděj v něm byl fasci-nován a přál si, aby měl čas tyto věci studovat a udělat si náčrtky pro své kolegy-mágy, ale musel brát ohled na důle-žitější věci a pokračovat v cestě tímto obrovským magickým bludištěm.

Uvědomil si, že se nachází někde na půl cesty, na místě za světem, který znal, a blízko říše Chaosu, i když ne ještě v ní. Měl pocit, jako by stál na okraji obrovské šachty svažující se dolů do téměř nekonečných hlubin. Někde nad ním byl jiný, větší a výkonnější portál.

Jakmile ho to napadlo, uvědomil si, že není sám. Cítil jiné bytosti - velké, mocné a velmi pravděpodobně démonické. Ještě ho neucítily, ale věděl, že je to jen otázka času. Zahalil se nejsilnějšími kouzly utajení a šel dál.

Chodba byla zvláštní. Když jí procházel, zdálo se, že je stále vyšší a širší, jako by čas a prostor byly pokřiveny. Uvědo-mil si, že je to možná tak, protože to byl jediný způsob, který ho napadal, jak nechat proběhnout cestu trvající několik měsí-ců během několika dnů. Nebo si s ním snad zahrávají smysly i mysl? Něco takového bylo možné jen tehdy, pokud bylo po-užito opravdu velké množství magické energie.

V Tasirionově knize byly náznaky, že tyto cesty probíhají samotnou démonickou říší Chaosu, i když ji drží v určitých mezích, aby to bylo zvladatelné. To bylo nezbytné, protože surový Chaos byl zhoubný. Byl schopen pokřivit tělo i ducha toho, kdo se s ním setkal. Někteří prohlašovali, že je samou esencí magie, proměnlivou, silnou a destruktivní. To nebylo uklidňující pomyšlení pro toho, kdo si zvolil magii jako po-volání.

Elfové samozřejmě vzdorovali škodlivé moci Chaosu lépe než jiné formy života. Prý byli takto stvořeni. Ale i tak - odol-nější neznamenalo imunní. Teclis často přemýšlel o tom, že moc Temných bohů má na elfy větší vliv, než jsou si ochotni připustit. Občas uvažoval, že temní elfové jsou produktem vlivu Chaosu na ducha elfů během nesčetných milénií. Byla to jedna z věcí, které nebylo možné nikdy dokázat, ale zdálo se to až příliš pravděpodobné.

Jak šel, všiml si, že stěny jsou stále vyšší a tenčí. Místy to vypadalo, že jsou opotřebované a prosvítá jimi v bizarních vzorech světlo. Zdálo se, že čím jde touto cestou dál, tím je narušenější. Nyní byl vděčný, že má na sobě ty nejmocnější ochranné amulety. Přál by si jen, aby byly ještě mocnější. Cítil, že je blízko portálu, který hledal.

Uvažoval, jestli Prastaří chodili po Stezkách tudy. Jisté texty naznačovaly něco jiného. Tvrdily, že Prastaří jezdili v ohni-vých vozících, které cestovaly po Stezkách velkou rychlostí,

takže dokázali přejet mezi kontinenty ne za dny, ale hodiny. To by bylo něco! Pak si vybavil jiné teorie, které četl. Některé uváděly, že skaveni vybudovali pod kontinenty rozsáhlý systém tunelů. Ve své době viděl některé jejich práce, takže znal děsivou velikost skaveních chodeb, přesto se mu sítě tunelů pokrývající tisíce mil zdály nepravděpodobné. Je možné, že skaveni nějak získali přístup do této prastaré sítě a použili ji pro vlastní odporné cíle? To je dost pravděpo-dobné, pomyslel si, když zachytil v chřípí nezaměnitelné zne-čištění vzduchu chaotitem. Nebylo nic, co by takhle ničemná stvoření neudělala pro získání této děsivé substance. Pokud by bylo možné ji tu nalézt, nepochybně by ji vyčenichala.

Nebyl tu jenom chaotit. Cítil tytéž bytosti jako dřív, ale nyní dvojnásobně. Ohlédl se přes rameno. Nebyl nervózní, ještě ne. Znal své možnosti. Na tomto i příštím světě bylo málo věcí, které by ho dokázaly vystrašit. Ale i tak cítil, že by měl být opatrný. Prošel si všechna smrtící zaklínadla, která znal, a byl připraven je okamžitě použít.

Ať už to bylo cokoli, přibližovalo se to. V dálce spatřil světlo planoucích run a viděl, jak se tam něco pohybuje. Seslal

kouzlo vnímání. Jeho vidění vyrazilo kupředu. Ke svému pře-kvapení uviděl, že jsou to bestie vedené válečníkem Chaosu v černé zbroji. Po Stezkách Prastarých se jich pohybovala alespoň stovka. Mířili k bráně, která vedla na Ulthuan.

Okamžitě si plně uvědomil strašlivé důsledky toho, čeho byl svědkem. Stovka bestií nebyla pro království elfů hrozbou, ale mohli by to být jen první z mnoha. Těmito Stezkami se mohou pohybovat celé armády a napadnout království dřív, než bude možné shromáždit vojsko, které se jim dokáže po-stavit. Vláda elfů nad moři kolem Ulthuanu by za těchto okol-ností neznamenal nic, vlastně by byla spíš přítěží. Všichni bojovníci, kteří jsou nyní na lodích, by chyběli v konečném střetu s útočící armádou na souši. A pokud ty bestie sdílely tajemství s Temnými z Naggárothu... Říkal si, že dělá předčasné závěry. Neměl tušení, jestli jsou vyznavači Chaosu jen předvojem postupující armády nebo nešťastnými blázný, kteří nějak zabloudili do této zvláštní říše. Pokud skutečně měli klíč ke vstupu na Stezky Prastarých, kdy se jim zlíbí, pak se možná v zemi Černokněžného krále žádná brána neotevřela.

Přesto se Teclisovi nevrátil klid. Tasirionova kniha nazna-čovala, že existuje velmi rozsáhlá síť bran a Prastaři jistě byli schopni vybudovat takový systém tunelů, který by propojil celý svět.

Hrozba, které byla jeho země vystavena, se ještě zdvoj-násobila. Nejen že tyto stařícké chodby ohrožovaly stabilitu kontinentu pouhou svou existencí, byly i invazní cestou pro smrtelné nepřátele všech příčetných lidí, pro vyznavače Chao-su. Teclis si uvědomil, že musí vystopovat tuto hrozbu ke zdroji a vypořádat se s ní.

Rychle uvážil možnost vrátit se a varovat svůj lid před tím, co se k nim blíží, ale bylo mu jasné, že na to není čas. Každý promeškaný okamžik by se mohl stát kritickým, pokud se brány nevrátí k nečinnosti. O úder srdce později už nebylo rozhodnutí na něm. Válečník Chaosu vzhlédl, jako by něco cítil, a pokynul bestiím, aby šly dál.

Příliš pozdě si Teclis uvědomil, že to není pouhý bojovník Chaosu, ale tvor obdarovaný čarodějnou mocí Toho, kdo mění cesty. Vycítil jeho kouzlo a nyní mu byli na stopě nemilosrdní protivníci. Elfí čaroděj zauvažoval, jestli nemá zůstat stát a bo-jovat, ale uvědomil si, že si to nemůže dovolit. Potřeboval si šetřit moc na to, co bylo jeho úkolem, a ne ji promarnit v ná-hodných konfliktech s protivníky, s nimiž se setká v tomto obrovském mimodimenzionálním bludišti.

Upředl kouzlo levitace. Když ho prováděl, cítil, že se proti jeho magii zvedá takřka hmatatelný odpor. Nečisté síly Chaosu se tu křížily s jeho čistou elfí magií. Když kouzlo sesílal, viděl, jak se bestie přibližují. Nebál se... ještě ne. V minulosti už stál proti větší přesile. Kouzlo začalo působit, a tak se vznesl vzhůru. Strop tu byl asi desetkrát výš, než je výška člověka, a každým okamžikem se k němu víc blížil. Pokud by se bes-tie rozhodly po něm něco házet, mohl by tu vzniknout jistý

problém, ale znal zaklínadla, která by ho proti tomu chránila. Neměl obavy z jakýchkoli kouzel, které by válečník Chaosu mohl ovládat. Naprosto důvěřoval ve své schopnosti vypořádat se s takovými věcmi. Už si dávno zvykl, že na světě je jen málo mágů, kterých se musí bát.

Když se dostal na bezpečné místo, zvážil své možnosti útoku. S takovou tlupou bestií by si dokázalo poradit mnoho nejrůznějších kouzel. Mohl je postříkat žhavou plazmou nebo je vyhodit do vzduchu ohnivými koulemi. Mohl na ně vyslat déšť magických střel. Mohl je obklopit mlhou a iluzemi, takže by se pobily navzájem. Kdyby došlo na nejhorší, mohl by je prostě rozložit na atomy, i když to by vyžadovalo víc magie, než si mohl dovolit vydat.

Tyto úvahy ho tak zaměstnaly, že mu chvíli trvalo, než si uvědomil, že ty bestie nemíří k němu, ale před něčím utíkají. Úžasně, pomyslel si. To ovšem poněkud mění situaci. Když ten trpký okamžik přešel, usmál se. Ber to jako lekci, řekl si. Celý svět se netočí kolem tebe.

Šel ještě výš a zahalil se do ohnivzdorných kouzel. Zakřivil kolem sebe světlo, aby se stal neviditelným. Během deseti úderů srdce byl rád, že to udělal. To, co pronásledovalo bestie, bylo příšerné - gigantická obluda, jakýsi kříženec slimáka a draka. Obrovské pancéřované tělo hladce klouzalo po cestě a zanechávalo za sebou cestičku bublajícího žíravého slizu. Tvor byl dlouhý jako loď a jeho protáhlý hadí krk se zvedal téměř k místu, kde se Teclis právě nacházel. Bylo na něm něco, jakási aura hrozby a moci, z níž se zachvěla i duše odvážného elfího čaroděje. Nevyčítal bestiím a jejich vůdci, že před ním prchají. Zatímco vše sledoval, tvor otevřel tlamu. Teclis viděl velké draky Ulthuanu a myslel si, že ví, co přijde. Opět byl překvapen. Místo obrovského pla-mene směrem k bestiím vystříkl proud odporného hnísavého slizu. Kde se jich dotkl, rychle ztuhl, takže je znehybnil a za-držel na místě. Zdálo se, že má podobné vlastnosti jako pa-voučí síť nebo motýlí kukla, a ještě jednu navíc. Kdykoli se bestií dotkl, ječely jako zavržené duše.

Alchymista v Teclisovi byl fascinován. Jed nebo nebo žíravina? uvažoval. Ať už to bylo cokoli, zřejmě to způsobovalo strašnou agónii. Teclis necítil vůči bestiím žádný soucit. Byla to ha-nebná stvoření žijící jen pro vraždění, mučení a násilnosti. Ať už se jim teď dělo cokoli, nepochybně si to zasloužily.

Obrovská hlava se zhoupala dolů a nestvůra se začala krmit. Teclis od toho odtrhl pohled a pokračoval dál po Stezkách Prastarých. Potřeboval jít po stezce ke zdroji rušení. Vpředu nahoře končila chodba římsou. Tudy musely přijít bestie i ne-stvůra. Kromě zářícího oblouku tu nebylo nic. Vycítil, že skutečné nebezpečí začíná za ním.

SEDM

„No, človíčku, jsme naživu," řekl Gotrek. Neznělo to spoko-jeně ani nespokojeně. Jeho obličej byl naprosto bez výrazu. Felix se vyhrabal na nohy. Cítil lehkou závrať a obtížně se mu dýchalo. Zakašlal a všiml si, že hleny, které vyplivl, jsou černé. To určitě neznamená nic dobrého, pomyslel si.

„Co se stalo?"

„Oslepil jsi tu nestvůru a ta vyplivla ten nechutný mrak. Pak utekla." Felix sevřel rukou prázdnou pochvu. Jediná zbraň, kterou teď měl, byl nůž. Gotrek si uvědomil, nač myslí, a kývl palcem k podlaze. Felix uviděl svůj lesklý meč.

„Musel vypadnout, když sebou ta obluda zmítala," řekl a šel jej sebrat. Čepel zohyzdily stopy jakési rosolovité látky.

Otřel je pruhem uříznutým z pláště a potom vrátil zbraň do pochvy. Opět si pozorně prohlédl okolí.

„Kde jsme?“ zeptal se. Trolobijce zavrtěl hlavou.

„Nemám tušení, človíčku. Tyhle chodby nejsou trpasličí práce a smrdí magií.“

„Chodby?“ zeptal se Felix. Přemýšlel nahlas. Samozřejmě to byly podzemní chodby, jenže z nich měl úplně jiný pocit než z chodeb, které kdy viděl. Spíš jako by byl polapen v ně-jaké obrovské nepřátelské stavbě, labyrintu nebo bludišti. A bludiště z legend byla vždy plná nestvůr.

„Jo, chodby, človíčku, i když úplně jiné, než jaké kdy trpaslíci vykopali. Pořád je z nich cítit práce s runami. Je sem usměrněna magie, o tom není pochyb.“

„Neříkej,“ pronesl Felix ironicky. „To bych mě nikdy ne-napadlo, po tom, jak jsme prošli tím obloukem a zmizeli.“

Gotrek na něj vrhl prázdný nerozluštělný pohled. Felix měl pocit, že se možná baví. Na sarkasmu bylo něco, co kore-spondovalo s trpasličím smyslem pro humor. Felix občas trolo-bijce podezřívával, že nějaký má. „Takže k věci. Jak se dostane-me zpátky?“

„Nemyslím si, že můžeme, človíčku. Myslím, že cesta za námi je zavřená.“

Felix měl nepříjemný pocit, že ví, co Gotrek řekne dál. Nebyl zklamán. „Můžeme jít jenom dál a doufat, že najdeme cestu ven nebo smrt.“

Felix se unaveně vlekl za trpaslíkem a na každém druhém kroku vykašlával tu černou odpornost.

„Co myslíš, že ty potvory žerou, když se nedostanou k bes-tím?“ zeptal se Felix. Ta otázka mu stále vrtala v mysli. Za-čínal mít hrozný hlad. Už to bylo dávno, co naposled jedli, a zásoby měli ve vacích, které nechali v jeskyni. Když o tom tak přemýšlel, měl tam i láhev s vodou. Jakmile mu to došlo, vyschlo mu v ústech.

„Lidi jsou hrozně zvědaví,“ zabručel Gotrek. Felix by rád věděl, jestli to nebyl vtíp.

„Možná procházejí těmi kamennými oblouky.“ „Možná. Nevím, človíčku, nejsem čaroděj.“ „Když už mluvíme o čarodějích, kam myslíš, že šel náš černě oděný přítelíček?“

„Co nejdál ode mne, pokud má kapku rozumu. Nebo ho třeba sežrala nějaká nestvůra.“

„Nějak se mi nechce věřit, že bychom měli takové štěstí.“

Kelmain se vynořil ze Stezek Prastarých a vešel do místnosti v chrámu. Byl vděčný, že se vyhnul trolobijcově sekeře. Byl ještě vděčnější, že už je venku, protože ať byla moc ochran-ných amuletů, které ho mistři naučili vyrábět, jakákoli, pořád měl pocit, že tam hrozí strašné nebezpečí. Nikdy jste si nemoh-li být jistí, kdy se nějaké stařícké ochranné zařízení probere

k životu nebo vyskočí nějaký mizerný démon Pokřivených stezek, který si nevšimne ochranných run na talismanu a bude se vám snažit sežrat duši.

Těšilo ho, že jeho akolyta má ve tváři obavy, jež sám tak dobře skrýval. Mladý Tzeshi byl bledší než obvykle, navzdory tomu, že měl za zády alespoň stovku bestíí a válečníky Chaosu. Když Kelmaina uviděl, uklonil se a načrtl do vzduchu gesto nejhlubšího respektu. Kelmain na něj kývl a naznačil mu, že má pokračovat. Zatímco odcházel, slyšel mladého mága recito-vat zaklínadlo, jež rozšíří ochranná kouzla, která ho obklopo-vala, i na všechny ostatní následovníky. Nebyl důvod, proč by to neměl udělat. Jejich pokusy byly dosud úspěšné a výzvědné skupinky pokryly polovinu země-koule. Pokud vše půjde podle plánu, brzy se armády Chaosu budou moci rychle přesouvat z pustin Chaosu na jakékoli místo na povrchu planety, vyhnou se hranicím a opevněním a vnoří se hlouběji na území nepřátel.

Kračel prastarou strašidelnou chodbou promluvit si s brat-rem, již s vizí slávy.

Felix se otrásl. Šli už celé hodiny a cesta byla čím dál zvlášť-nější. Kameny vypadaly, jako by se roztavily a slily, což spo-joval s ničivým vlivem Chaosu. Občas se mu zdálo, jako by ze stěn pošilhávaly obličejové nebo jako by byla v kameni pola-pena ztuhlá těla. Někdy měl pocit, že se velmi pomalu pohy-bují, kdykoli od nich odvrátil zrak. Podivné drahokamy ve stropě občas mizely i se světlem, jež vydávaly. Když se to stalo, musel jít dál s vírou v trpaslíkovy bystré smysly vypěs-tované v tunelech a sledovat planoucí runy na sekeře. Zářily celou dobu, a to nebylo dobré znamení. V minulosti to vždy předpovídalo přítomnost zlé magie nebo odporných netvorů. Pohybovat se v příšeří mu klidu nepřidalo. Měl pocit, že tu může čekat cokoli. Někdy si ve tmě představoval nějaké divné beztvaré věci, které jsou hned za ním. Dokázal si vybavit silné čelisti, otvírající se, aby po něm chňaply. I když věděl,

že je to zbytečné, často se otáčel a díval se za sebe. Musel potlačovat nutkání tasit meč a mávat jím kolem sebe. Říkal si, že kdyby tu něco bylo, trolobijce by to věděl a něco by s tím udělal. V tom cítil jakési chladné uspokojení.

„Tyhle tunely nevedou pod zemí,“ řekl Gotrek. Znělo to téměř zamyšleně.

„Co tím chceš říct?“

„Trpaslíci dokážou vycítit hloubku. Jedině mrzák by nevě-děl, jak hluboko pod horami se nachází. Celý život jsem tohle věděl a nikdy jsem o tom nemusel přemýšlet. Teď je to pryč. Skoro jako bych přišel o zrak.“

Felix si nedokázal představit, že by to mohlo být tak zlé, ale uvědomil si, že on to nemůže vědět. Jak bych se cítil, kdybych najednou ztratil pojem o tom, co je dole a co nahoře? uvažoval. Pak mu došlo, že mu to prostě nejde do hlavy.

„To bych opravdu rád věděl, kam ten mág šel,“ řekl. Ne že by se chtěl střetnout s čarodějem Chaosu. Prostě uvažoval, jak se dostal pryč. Pravděpodobně z tohoto divného místa musí existovat cesta ven i dovnitř a on ji musí znát. Kdyby ho našli, možná by ho dokázali přesvědčit, aby je odsud dostal. Pochyboval, že by i ten nejzkaženější z mágů dokázal za těchto okolností vydržet trolobijcovy přesvědčovací metody. Když o tom tak uvažoval, pokud by to bylo třeba, klidně by Gotre-kovi pomohl.

„Nepochybně utíká tak rychle, jak jen dokáže, človíčku. Ještě nikdy jsem se nesetkal s čarodějem, který by se postavil chladné oceli, pokud má jinou možnost.“

Felix o tom uvažoval. Dokázal si vzpomenout na několik mágů, kteří před nimi neutíkali. Nicméně teď nebyla vhodná chvíle, aby to trolobijci připomínal. „Může být naší jedinou cestou odsud.“

„Nemusíme se spoléhat na stoupence Chaosu.“

„Možná že ano, jinak naše hrdinská smrt bude mít podobu smrti hladem.“
Gotrek zabručel. Nezdálo se, že by to na něj udělalo dojem. „Jestli to tak má být...”

Poprvé byl Felix přinucen skutečně vzít v úvahu fakt, že by tu mohli zemřít. Nebylo tu nic k jídlu ani k pití, pokud se nevrátí zpátky k bestiím, nesní jejich mrtvolu a nevypijí jejich krev. Nedokázal si představit, že by trolobijce tohle udělal. Stejně byly asi jedovaté, navíc to bylo uskutečnitelné jen za předpokladu, že je ještě nesežrali jiní strašliví obyvatelé těchto nadpřirozených cest.

Vzpamatuj se, řekl si. Stačí chvilka a už uvažuješ o tom, že budeš jíst bestie a bohové vědí jaké jiné hrůzy. Ještě na to nedošlo. Už jsi byl v horší kaši. Už jsi byl v bitvách, obležení a výpravách ve zmrzlých horách. Bojoval jsi s draky, démony a všemožnými netvory. Ještě nejsi mrtvý. Navzdory tomu se Felix nedokázal zbavit myšlenky, že se nikdy necítil tak izolo-vaný ani tak daleko od domova.

Teclis sledoval podivně zářící runy na římse. Stezka před ním končila dalším obloukem, kterým proplouvaly podivné různobarevné víry energie, jaké viděl už dřív. Vědomí, jak obrovské ovládnuté síly tu jsou obsaženy, mu nahánělo hrůzu. Na oka-mžik se zastavil. Věděl, co musí udělat, ale nebyl na to tak zcela připraven.

Tohle byla Stezka, o níž psal Tasirion. Musel jí kdysi projít. Všechny tyhle podivné mimodimenzionální chodby, jimiž do-sud prošel, byly pouze přípravou na tohle. Byly to prostě jen přístupy ke skutečným Stezkám Prastarých. Nyní jejich struk-turu cítil. Byly jako tunely prokopané povrchem reality. To, co se tyčilo před ním, bylo spíše jako vstup do podzemní řeky.

Cesta byla zřetelná. Proč váhá? Odpověď už znal. Od dob Prastarých se mnoho věcí pokazilo. To bylo očividné. Jejich práce byla mocná, ale pronikly do ní síly Chaosu a poničily ji. Kdo dokáže říct, jestli budou fungovat tak, jak mají, nebo snad tak, jak fungovaly, když jimi procházel Tasirion před takovou spoustou let?

Měl na výběr jenom dvě možnosti. Mohl se otočit a vrátit se tam, odkud přišel, a snažit se najít jiný způsob, jak odvrátit

záhubu od Ulthuanu. Pokud je to vůbec možné v tak omeze-ném čase, který má k dispozici. Nebo mohl jít dál a důvěřovat svým znalostem a magii, jako jim důvěřoval vždycky. Bezděč-ně se pousmál. Mnozí o něm říkali, že je arogantní, a předpo-kládal, že už je příliš pozdě dokazovat, že se mýlili.

Postoupil vpřed a dotkl se povrchu zářící substance. Cítil, že je chladná, tekutá, proudí mu kolem prstů a pohlcuje je. Zhluboka se nadechl a šel dál. Během úderu srdce ho to zavlek-lo dál do zuřících proudů. Rychle zahlédl obrovskou chodbu, v níž se převalovaly tisíce a tisíce mnohobarevných třpytivých koulí, které fičely kolem jako asteroidy vesmírem. Vycítil tem-nou nepřátelskou bytost a připravil se na setkání s ní.

„Alespoň jsou tu zase ta světla,” řekl Felix a uvědomil si, že kňourá. Opět viděli. Stezka se stáčela vzhůru, nebo to možná bylo v podivném úhlu dolů; už to nedokázal určit. Věděl jen, že i když má pořád pocit, jako by šel po rovině, vidí zakřivení Stezky. To bylo nejvíce dezorientující. Koneckonců, možná teď chápal to, o čem mluvil Gotrek dřív - jak je matoucí, že už nedokáže vycítil hloubku. Vodítka, která mu poskytovaly oči, teď nesouhlasila s tím, co cítilo tělo. Vytvářelo to nezmě-r-ný pocit zmatku.

„Je tu jiný zdroj světla,” řekl Gotrek. Felix si uvědomil, že má pravdu. Stezka se tu rozdělovala na dvě, jedna vedla vzhů-ru, druhá dolů. Obě končily zářícím obloukem asi po padesáti krocích. Ne, došlo mu, to nezářil jen oblouk, ale i to, co bylo uvnitř něj. Jako by byl naplněn nějakou substancí podobnou rtuti, jenže tahle zářila a pulzovala všemi barvami. Po povrchu přebíhaly chvějivé skvrny jako olej na vodě. Celkový dojem byl záhadný a určitě nadpřirozený.

Už když ho to napadlo, uslyšel za sebou ohromný plazivý zvuk. Z temných tunelů, jimiž prošli, se vleklo ven něco obrov-ského. Předtuchy se nakonec splnily!

Ze tmy se vyplazila nestvůra s vypaseným tělem. Hlavu měla dračí, ale tam, kde by čekali tlamu, byla jen spousta zmítajících se chapadel, jaké má chobotnice. Felix si všiml,

že se mezi nimi otvírá pijavčí tlama velká jako poklop šachty. Pokud mohl říct, byla ještě odpornější než ta nestvůra, se kte-rou se setkali předtím.

Příšerně páchla a vypadalo se, že jí zahrňuje kůže. Při bliž-ším zkoumání zjistil, že se jí pod ní hemží obrovští červi, kteří si občas prokousali cestu ven a plazili se pryč. Felixovi chvíli trvalo, než si uvědomil, co to je - mláďata. Tu věc požírali za živa její potomci, i když se nezdálo, že by to nějak pokazilo její vlastní apetit. Na tom vzhledu a zápachu bylo něco, co mu připomnělo vyznavače Morového boha Nurgleho, které viděl při obléhání Praag. Bylo možné, že tento tvor byl nějakou infekční démonickou nestvůrou Pána nákazy? Předpokládal, že by na tom nezáleželo, kdyby ho ta potvora sežrala. Vtom jej napadlo, že by se mu mohlo stát něco horšího. Červi, kteří vylezli ven, se plazili k němu.

Co hůř, z místa někde nahoře, kde by ten tvor měl mít lebku, vyrazil ohavný pištivý smích. Když se podíval, uviděl, že jeden z výrůstků připomínal podezřele lidskou hlavu. Sotva si to uvědomil, uslyšel, jak ta stvůra mluví. „Kdysi jsem byl jako ty... a ty brzy budeš jako já... haha! Dary pána Nurgleho budou tvé a ty budeš jeho... haha!”

Felix kdysi viděl housenku zaživa požíranou larvou vosič-ky, která jí byla nakladena do těla. Uvažoval, jestli by se mu stalo tohle, kdyby ho kousl ten nateklý, mlaskavý pytel hnusu. Obrnil se a připravil se k boji s červy, zatímco se jejich odpor-ný rodič vztyčil nad ním. Zahalil ho jeho stín spolu s odpudí-vým zápachem. Pak se netvor sklonil kupředu jako lavina masa a hnusu.

Už jsem bojoval s příšernými tvory, pomyslel si Felix, ale tenhle je určitě nejhorší.

Proudí magie smetly Teclise do nekonečné chodby s různobarevnými světly. Dotkl se různých věcí, proletěl tenoučkou sítí energie a vynořil se na druhé straně. Než se stihl zorien-tovat, zhroutil se. Ovládl ho podivné halucinace. Procházel scénami, které si dobře pamatoval. Dětství, první knihy kouzel, bitvy ničící Ulthuan, když na něj zaútočili Temní elfi, byl tenkrát ještě dítě. Úžasné střetnutí na Finuvalské pláni, kde

bojoval s Čemokněžným králem a nakonec zvítězil. Obrazy se mihotaly kolem. Mezi nimi nastávaly okamžiky, kdy se řítíl dlouhou mimodimenzionální chodbou.

Někdy byly scény trochu jiné. V některých se díval do knihy a viděl zde kouzla spletitého zla, jež ho vedou do temnoty. V některých bitvách nebojoval s Čemokněžným králem, ale sám se sebou. Byl oblečený v temné zbroji, která byla jen odrazem Malekithovy. V dalších se viděl, jak stojí nad svým umírajícím dvojčetem a směje se. Přestože cítil hrůzu, uvědomoval si, že tyto věci odrážejí něco z něho samého, nějakou možnost. Byly to jeho tajné sny a noční můry, nebo to bylo něco víc?

Dotkl se ochranného amuletu na hrudi a soustředil se na vypuzení těch obrazů ze svých myšlenek. Jak se mu vracela přítomnost, napadla ho fráze, výraz z Tasirionovy knihy: Stezky Prastarých nakazil Chaos, ale musíte se mít na pozoru před Pokřivenými stezkami.

Nyní věděl, co měl ten šílený mág na mysli. Tasirion prohlásoval, že Pokřivené stezky jsou tam, kde se dílo Prastarých protíná s bublinami čirého Chaosu. Ta věc je velmi tvárná. Reaguje na myšlenky, sny a někdy na prostou přítomnost vnímané mysli. Uvědomoval si, že jimi propadl a tím je změnil.

Byla tu jakási okna do jiných světů, dočasné jevy, bubliny zvedající se v kypícím mimodimenzionálním moři Chaosu; místa, která existovala jen na dobu jednoho úderu srdce, možná na deset úderů, či snad na sto let nebo milénium.

Věděl, že kdyby chtěl, mohl by k nim dovést sám sebe a vstoupit do nich.

Jaké by to bylo, pomyslel si, být zachycen v takové bublině, v miniaturním vesmíru vytvořeném ze svých nejhroubější po-hřbených přání, která odrážejí mou vlastní tajnou historii? Mohl by vytvořit ráj? Mohl by vytvořit místo, kde by nebyl nemocný, kde by byl silný a dokonalý jako Tyrion, kde by se temnota v něm nikdy nemusela objevit na světle, kde by nikdy nemusel žárlit, závidět nebo cítit zatrpkllost?

Bylo tohle tajemství zmizení Prastarých? Odešli z našeho světa sem a vytvořili si své vlastní bublinové vesmíry, usazené v moři Chaosu? Bylo něco takového možné? Taková představa mohla znejistět mysl. Jakmile mu to došlo, procházel chodba-mi tohoto podivného prostoru mnohé rychleji. Hned si všiml, že bubliny Chaosu cestují s ním jako kapky rtuti stékající do nálevky destilačního přístroje. Někdy se dvě srazily a sloučily, jindy se rozdělily a šly si svou vlastní cestou. Bylo to jako sledovat prvotní životní formy. Ustupoval před nimi, aby se k žádné z nich příliš nepřiblížil. Obával se, že by mohly být částečně vnímavé nebo by je k němu mohlo něco přitahovat, až by ho pohltily. Halucinace přestaly, jakmile si pomyslel, že přestanou.

Pozorně si prohlížel okolí. Všiml si, že padající koule víří mocné pulzy energie proudící nejdřív jedním směrem a pak druhým, jako chalupy, které vleče příliv. Téměř okamžitě si uvědomil, že toky energie souvisí s nestabilitou v Ulthuanu i kdekoli jinde. Když je vystupuje ke zdroji, velmi pravděpo-dobně najde i příčinu.

Byly tu i jiné bytosti, ale žádná z nich nebyla smrtelná. Některé byly cizí a nezajímaly se o něj. Jiné byly nepřátelské a sledovaly ho jako žraloci loď. Byli to démoni, kteří si nějak našli cestu do tohoto kolosálního labyrintu. Věděl, že mu je od těla drží jen ochranné amulety. Při prvním náznaku slabosti by ho dostali.

Najednou měl zvláštní tušení, pocit vyprahlé duchovité bytosti, jako byly ty ve snu. Byl to jen výplod představivosti, nebo se k němu skutečně dostali uvěznění mágové? Nebo to byla nějaká důvtipná forma útoku tvorů, kteří ho následovali? Poručil si zpomalit. Jakmile se to stalo, všiml si oblouku, který zářil podivně známě. Co víc, všiml si stopy úžasně mocné magické rezonance vytvořené něčím, co samo o sobě nebylo chaotického původu. Ve skutečnosti to byla rezonance zbraně nebo nějakého jiného předmětu, který byl silně odolný vůči Chaosu, artefakt téměř božské moci. Byl to nějaký poklad dávno ztracený na Stezkách? Bylo to něco, co měl hledat?

Taková věc by mu mohla být při jeho putování velmi užitečná. Silou vůle se prodral k oblouku. Během chvíle, která mu připadala jako pouhých několik úderů srdce, se vrhl vpřed a vynořil se tvář v tvář hrůze.

Jakmile po něm sáhla chapadla, vrhl se Felix k jedné straně. Sekl, zasáhl špičky několika z nich a dopadl na zem; ještě když se kutálel, viděl, jak se k němu pohybuje spousta tlustých bílých červů. Všiml si, že po stranách pijavčích tlam mají trsy očí podobných pavoučím. Jenže v těchto zářila inteligence a zloba, což bylo zvláštní. Byli dost velcí, přesto si nedokázal představit, co by mu provedli, kdyby se dostali dost blízko a mohli jej kousnout. A neměl v úmyslu nechat k tomu dojít.

Gotrek už byl uprostřed těch červů a sekal po nich sekerou. Rosolovitá, chvějící se těla nekladla žádný odpor. Pod úderem se rozprskla a vystříkla z nich mléčná kapalina páchnoucí jako zkažené zkyslé mléko. Nad hlavou se jim opět ozval pištivý smích toho démonického tvora. Felix zauvažoval, co démon ví a oni ne.

Vrhl se vpřed. Držel se za trolobijcem a hlídal mu záda proti jakékoliv hrozbě, která by ho snad obešla. Ne že by to bylo příliš pravděpodobné, vzhledem k tomu, jaká jatka trpas-lík způsobil. Obrovský netvor se naklonil vpřed a opět natáhl chapadla. Hrozilo, že je dlouhé gumovité končetiny s přísav-kami jako u chobotnice omotají. Sekl po nich. Vystříkla další podivná mléčná tekutina. Všiml si, že podlaha začíná být kluz-ká, což mu znesnadňovalo pohyb. Navíc jim hrozilo, že je přemůže pouhý zápach, který jim zvedal žaludek.

Na Gotrekovi nebyla vidět únava. Kdykoli se blízko něj rozvinulo chapadlo, přet'al je v půli. Ale kousky neumíraly. Sotva dopadly na zem, začaly se plazit pryč jako had. Vy-kazovaly život, když už ne inteligenci, nezávislou na svém původním majiteli. Felix viděl, jak se odseknutá chapadla začí-nají hojit a znovu narůstat, jako končetiny bájného trola nebo hlavy démonické hydry.

Obrovské odulé tělo nestvůry začalo nasávat vzduch a na-fukovat se jako balon. Felix měl pocit, že to je předehra k ně-čemu nedobrému, ale nedokázal předpovědět, co se stane. Ten tvor byl příliš odlišný a okolnosti se naprosto vymykaly jeho dosavadním zkušenostem. Napadlo ho, jestli nebyli nějak vrže-ni do pekla. V tomto okamžiku to

vypadalo velmi pravděpo-dobně.

Nestvůra vydechla závan páchnoucího bzučícího dechu ne-podobající se ničemu, co Felix dosud zažil. Byla to černá bouře dunící v uších. Pak mu došlo, že to bzučení nemá nic spo-lečného s tím dechem. Bylo to hnusné víření křídel milionů a milionů much. Ale nebyly to normální mouchy. Byli to velcí tvorové s tlustými třípyticími se rosolovitými těly a očima stejně inteligentními a nepřátelskýma, jako měl netvor i červi. Možná byli součástí téže věci; možná sdíleli tutéž inteligenci.

To byla poslední vědomá myšlenka, než ho zachvátila hrů-za. Miliony tlustých bzučících těl se po něm plazily, jemně a obscénně jej hladily křídly. Tvorové mu vylétali proti očím, hrozili mu zaplnit ústa i nos. Divoce tloukl kolem sebe, ale bylo to jako bojovat s mlhou. Stovky rozdrtil, možná i tisíce, jak se válel po zemi, ale přilétaly další a další. Dokázal si představit sám sebe pod silnou závějí těch lezoucích tvorů, kteří mu pokrývají každý kousíček těla. Cítil, jak se mu snaží vecpat mezi rty, jak mu šplhají do uší. Zápach zesílil a zdálo se, že bzučení křídel hovoří vlastním hlasem. Myslel si, že v tom podivném bzučení slyší slova Nurgle a chvála a náказа, ale nedokázal říct, jestli to bylo skutečné nebo jen výplod jeho představivosti.

Když už si myslel, že to nemůže být horší, ucítil, jak se kolem něj omotal silný provazec svalů. Přisavky se mu zakous-ly do těla. Něco ho zvedlo vzhůru, jako by nic nevážil. Nepo-chyboval, že ho to nese k tlamě monstra, které bylo pánem všech těchto much.

OSM

Teclis se vynořil z oblouku a zjistil, že se dívá na bojiště. Dvě humanoidní bytosti byly pohlceny oblakem much v od-porné bílé mlze, která smrděla hůř než orčí hnojiště. Jedna z obětí byl nepochybně trpaslík. Jeho obrys byl přes vrstvu much zřetelnější. V ruce držel sekeru, která mohla být jediné trpasličí runovou zbraní, a navíc velmi mocnou. Nasedly na ni žádné mouchy. Kde se dotkly kovu, zmizely a runy zazářily ještě jasněji.

Tak tohle byla ta věc, kterou cítil. Tohle byla ta věc, o níž si namlouval, že by mu mohla pomoci. Mohla to být jediné ta sekera. Byla tu ještě jedna magická zbraň, hruběji vyrobená a s menší mocí. Její nositel byl polapen v chapadlech nestvůry.

Teclis studoval grimoáry svých předků, žijících v době, kdy démoni kráčeli po zemi. Navíc měl větší zkušenosti s dé-mony než kdokoli, kdo není vyznavačem Chaosu, a tak toho tvora dokázal identifikovat. Byl podobný bestii Nurgleho, jed-né z menších bytostí, jež následují Pána chorob, ale vyrostl tak, že byl velký skoro jako drak a zmutoval téměř k nepo-znání. Co víc, zdálo se, že úžasnou rychlostí plive menší by-tosti. Teclis si uvědomil, že je pouze otázkou času, kdy se některá z nich dostane k oslepenému trpaslíkovi. Bylo by za-jímavé pozorovat, co by se dělo pak, protože se domníval, že červi jsou jacísi přenašeči, kteří ve svém jedu předávají ná-kazu Chaosu, pokud totéž nedělala už jejich krev. Ochránila by trpaslíka jeho mocná zbraň, kdyby k tomu došlo, nebo by obrátila svou moc proti němu jako proti každé jiné bytosti nakažené Chaosem?

Teclis zaváhal, protože ten experiment ho lákal. Dvě ma-gické zbraně držené dvěma hrdiny. Tady byli dva spojenci, kteří by mohli být neocenitelní na nadcházející výpravě, kdyby se dali přesvědčit o jejím cíli. Možná právě tohle ho sem přivedlo. Ale nejdřív se musí vypořádat s démonem a jeho zplo-zenci.

Teclis použil síly obsažené v holi, protože se raději spolehl na ně než na znečištěné, ale mocné energie proplouvající Stez-kami Prastarých. Vyslovil zaklínadlo exorcismu a zapuzení. Provedení bylo jisté a vyrovnané, spleť vysoké magie mu tan-čila z natažených rukou a rozplétala síť moci, která držela mouchy. Okamžitě je přeměnila na nemyslitelné hmyz. Dodal kouzlu malý zápalný komponent, který způsobil, že se mouchy vzňaly. Vytvořil další zaklínadlo na vyčištění vzduchu od dé-monických výparů, a pak soustředil své úsilí na samotnou nestvůru. Vyslal k ní několikanásobný proud energie, který hořel a zabodával se jí do hlavy. Magický oheň jí pronikal tělem jako rozžhavené dráty žlutým tukem. Nestvůra zaječela a její hihňání okamžitě ustalo.

Když trpaslíkovi zmizely ze zorného pole bzučící mouchy, nepotřeboval další povzbuzení a zaútočil. Vyrazil vpřed a za-sekl mohutnou sekeru do slizovité kůže netvora. Jeho jekot se slil s pulzováním runového ostří. Mohutná chapadla se roz-plétala, zatímco netvor se zmítal v agónii. Muž, kterého držel, proletěl chodbou, jako by ho vystřelili z katapultu. Teclis vyvolal malou nepravou sylfu, aby ho zachytila a ztlumila jeho pád. Bylo to drobné vzdušné stvoření vytvořené jeho vůlí z magické energie, spíše prodloužení jeho já než skutečný elementál, ale v této podobě pro něho bylo snazší projevoval svou moc.

Muž letěl tak rychle, že Teclis to nestihl. Než nařídil sylfě, aby jednala, už proletěl obloukem a zmizel ve Stezkách Prasta-rých.

Zdálo se, že si toho trpaslík sotva všiml. Jen se bleskově ohlédl. Jedno zdravé oko se mu zúžilo, když uviděl Teclise, a pak se vrátil ke zrůdě Chaosu. Nyní se už démon stahoval, couval do temnoty a jeho červí děti se plazily za ním. Teclis věděl, že musí tuhle frašku rychle ukončit, pokud má využít šance, jež se tu nabízí. Vyslal za netvorem další vlnu magické moci, spálil červy a sežehl mu maso. Umírající netvor ječel. Trpaslík plivl na doutnající zbytky a pak se otočil tvář k čaroději.

„Tak, elfe, teď se vypořádám s tebou.“

Felix kolem sebe ucítil vlnu horka a bzučení ustalo. Otevřel oči a uviděl, jak se z něj sype zuhelnatělý prach. Sevření cha-padla kolem jeho žeber bolestivě zesílilo, až se mu nedostávalo dechu. Zoufale svíral meč a snažil se s ním dostat k mase chapadla, ale držel ho ve špatném úhlu.

Slyšel Gotrekův válečný pokřik a zasvěštění sekery. Vzduch zaplnila zlatá záře a větřík odvál únavný zápach netvora. Co se děje? uvažoval, zatímco záře sílila a tělem démona projely ohnivé čáry. Působila tu magie - to bylo očividné. Šel

Max za nimi?

Než měl čas si to promyslet, chapadlo povolilo a Felix zjistil, že letí vzduchem. Mimoděk zavřel oči. Věděl, že jestli při téhle rychlosti dopadne z této výšky na zem nebo narazí do zdi, přinejlepším si poláme kosti, ale spíš skončí jako hro-mada rosolu. Zaťal zuby a připravil se na bolest, kterou oče-kával každým okamžikem. Místo toho cítil, jak ho pohltil chlad. Otevřel oči a uviděl, že je na druhé straně zářící bariéry, zachycen mezi vířící barvy. Měl jen několik vteřin na to, aby to vstřebal, a pak cítil, jak ho táhne nějaké zrychlení. Jako by jeho rychlost, už tak dost značná, byla ještě několikrát znásobena.

Zoufale se rozhlédl, ale to, co viděl, nedávalo smysl. Zdálo se, že se řítí dýchatelnou atmosférou v nekonečné chodbě, jejíž stěny měnily s každým úderem srdce barvu. Procházely jí také podivné třpytivé koule, pulzující a proměnlivé, které se spojovaly jako kapky rtuti. Jakoby uvnitř každé z nich byla chvějící se vize. Neměl tušení, kde je nebo kam letí. Pocit dezorientace, který cítil ve ztemnělých chodbách, se vrátil ještě desetinásobně horší.

Co hůř, byl sám a zachycen v nějaké obrovské magické pastí, z níž věděl, že nikdy neunikne.

Teclis pohlédl na trpaslíka a zvažoval možnost, že by mohl zemřít. Čím déle se na sekeru díval, tím víc narůstal respekt k její moci. Nebylo pochyb, že to byla stará runová zbraň nejvyššího řádu. Aura dávnověkosti, která ji obklopovala, byla čistá. Runy zářily jasně, silněji než všechny, které ve své době viděl, a nebylo jich málo.

Ten, kdo ji třímal, byl neméně strašlivý. Vypadal jako oby-čejný trpaslík, i když velký a fyzicky silný, ale jeho aura vypo-vídala Teclisovu bystrému a citlivému magickému zraku jiný příběh. Trpaslík byl v mnoha ohledech změněn. Magie prou-dící ze sekery prostoupila jeho bytost a změnila ho. Měnila jej doposud. Byl mnohem otužilejší a silnější, než měl který-koli trpaslík právo být, a také mnohem imunnější vůči působení magie. V Teclisovi zápasil zájem s obavami. Před sebou měl bytost v procesu transformace způsobené vlivem magie starší než elfí civilizace. Teclis by dal královský poklad za to, aby tu zbraň mohl studovat, ale v této chvíli měl jiné starosti.

„Nemám s tebou žádný spor, trpaslíku," řekl.

„To můžu změnit," odpověděl trpaslík. Přiblížil se, sekeru výhrůžně zvednutou.

Teclis zvážil, jaké má možnosti. Vypotřeboval velkou část moci uložené v holi. Magické energie, které by si mohl přivolat tady na Stezkách, byly nakažené Chaosem, a proto by pravdě-podobně kladly sekeře odpor. Nevsadil by žádné zlato, že za těchto okolností dokáže přemoci ochranné runy na ostří sekery. V Ulthuanu by to bylo jinak, ale tohle nebyl Ulthuan.

Přijatelnou možností nebylo ani tasit meč a trpaslíkovi se postavit. Byl dobrý šermíř, ale jeden pohled na trpaslíka mu napověděl, že ani magická čepel v ruce dobrého bojovníka by nemusela nutně stačit k vítězství.

„Zachránil jsem tobě i tvému společníkovi život," řekl a couvl k oblouku. Za jistých okolností mohla být rozvážnost lepší částí odvahy. Dosud však netoužil prostě utéct. Měl v so-bě pýchu Aenarionova rodu. Navíc cítil, že tenhle trpaslík je pro něho důležitý, že toto setkání nebyla náhoda.

„To, co naznačuješ, se mi nelíbí," zavrčel trpaslík hlasem, jako když kámen škrábe o kámen.

Samozřejmě že ne, pomyslel si Teclis, když se podíval na zvláštní účes, tetování a trpaslíkovo všeobecně nevrle chování, ty jsi trollobijce, přísahal jsi najít smrt v boji. Takže jsem ti neprokázal žádnou laskavost. Pořád si držel trpaslíka dál od těla. Přemýšlel, jaké má možnosti, a hledal vodítko, které by mu poskytlo nějakou výhodu. Napadla ho jediná věc.

„Pokud chceš zachránit svého společníka, musíš teď se mnou spolupracovat," řekl.

Felix začal vidět různé věci, když vletěl po hlavě mezi koule. Nejdřív byly téměř beztvaré, ale pak začínal vnímat obrazy, letmé pohledy na sebe i ostatní. Některé z nich byly očividně vzpomínky. Ostatní mu nic neřikaly. Možná to byly sny ně-koho jiného, až na to, že se v nich poznával.

Viděl sebe jako mladíka v otcově domě, jak se hádá se starcem. Viděl sebe jako mladého studenta - radikála na uni-verzitě v Altdorfu, jak pije, předvádí se a píše verše, které za moc nestojí, v putykách pochybné pověsti. Viděl svůj souboj s Wolfgangem Krassnerem a jeho mrtvolu, již dosud vytékala krvavá pěna ze rtů, u svých nohou. Viděl divokou noc, kdy se setkal s Gotrekem u Sekery a kladiva a přísahal, že jej bude doprovázet a napíše o jeho smrti. Viděl své osudné střetnutí s císařskou jízdou během nepokojů kvůli okenní dani.

Oči mu naplnily další obrazy, zatímco jeho ostatní smysly byly jaksi skutečnější a zároveň snovější. Co se tu dělo? Co to bylo za médium, v němž se pohyboval? Zdálo se, že ma-gickou rychlostí reaguje na myšlenky a vzpomínky.

Nechápal to. Nebyl čaroděj a ani jím nechtěl být. V nějakých knihách

o přírodní filozofii četl, že čirá látka Chaosu by měla být po-dobná tomuto. Slyšel o podobných zvláštních událostech, které se přihodily během prvního obléhání Praag, než zasáhl Magnus Pobožný a město zachránil. Kámen tekla jako voda, podivné nestvůry byly jako z masa a kostí, noční můry kráčely ulicemi.

Proletěly kolem něj další scény. Viděl prastarý hrad v Syl-vánii, kde se s Gotrekem střetli s upírem a zachránili dívku.

Poznal upíra podle obrazu, který kdysi viděl na hradě Draken-hof. Byl to Mannfred von Carstein.

Viděl velkou bitvu, v níž se armády Císařství střetly s hor-dami orků a Snorri Nosohryz padl v boji a byl oplakáván všemi trollobijci. Viděl obrovskou hořící horu, na jejímž vrcholku bojoval Gotrek s okřídleným démonem, který vypadal jako kříženec člověka a elfa, i když byl mnohem větší. Byl si vě-dom, že tyhle věci se nikdy nestaly. Možná to byly přeludy vyvolané jeho horečnatým mozkem, předpovědi budoucnosti, záblesky světů, kde by se to mohlo stát, kdyby šel jinou cestou.

Nevěděl a nedbal o to. Už cítil, jak mu to téměř zahltalo smysly. Kdyby to pokračovalo, mysl by se mu pod přívalem informací zhroutila a zbyl by z něho blábolící šilenec. Pak uviděl, že některé ostatní koule se přibližují a nabírají novou

podobu. Vycítil bytosti kolem sebe, jak se stahují blíž a blíž éterem jako žraloci kolem plavce. Výběžek myšlenky, hebký, nenávisný a zlomyslný se k němu natáhl a pronikl mu do mozku.

Už brzy se nakrmíme, řekl. Tvá duše bude naše.

Trpaslík se zastavil.

„Je v tom nějaká elfí zrada?“ řekl. Teclis zavrtěl hlavou.

„Tvůj přítel prošel portálem Prastarých. Nemá žádné amu-lety ani ochranná kouzla. Nemá tušení, jak se zaštitit. Nemá takové runy, jako máš ty na své pozoruhodné sekeře. Pokud ho nenajdeme brzy, zemře nebo bude pozřen těmi, kdo žijí za hranicí.“

Trpaslík opět zvedl sekeru a přistoupil blíž. Na tváři měl rozhodný výraz. Teclis se už obával, že bude muset bojovat.

Místo toho trpaslík zamířil k bráně. „Najdu ho. Nepotřebuji tvou pomoc, elfe.“

„Není to tak jednoduché. Nejsi čaroděj. Nedokážeš ho uvnitř cest najít. Bez správného klíče pravděpodobně ani ne-dokážeš najít cestu zpět. Bloudil bys tu navždy nebo alespoň do té doby, než bys narazil na něco, co by ani tvoje sekera nedokázala zabít.“

„Ale ty mi pomůžeš?“ řekl trpaslík. V hlase mu zněla drsná ironie. „Proč mám pocit, že je v tom nějaký háček?“

„Protože ty mi na oplátku pomůžeš splnit můj úkol. Jedno-duchý obchod. To dokáže pochopit i trpaslík.“

Trpaslík se na něho zadíval.

„Neměj obavy. Nebudu vyžadovat nic, co by ohrožovalo tvou trpasličí hrdost nebo ty vaše podivné představy o cti.“

„Co ví elf o cti?“

Teclis se usmál. „Pak tedy, až zachráníme tvého přítele, nechám na tobě, aby ses rozhodl, jestli to, co po tobě žádám, je čestné.“

Trpaslík zvedl hlavu. Cítil past. Tak bych se na to díval i já, pomyslel si Teclis, kdybych uzavíral obchod s démonem. Znovu se usmál, protože právě nahlédl do toho, co se trpaslíkovi odehrávalo v hlavě.

„Tak dobře,“ řekl trpaslík. „Ale jestli je to trik nebo mě zradíš, zemřeš, i kdybych měl vylézt z pekla a zabít tě.“

Teclisovi zmizel úsměv ze rtů. Nedalo se pochybovat, že trpaslík míní udělat přesně to, co řekl. A vypadal jako někdo, komu by se to mohlo i podařit.

„Pokud máme cestovat společně, měli bychom znát svá jména. Jsem Teclis z Aenarionova rodu,“ řekl a zdvořile se uklonil jako osobě neurčitěho postavení.

„Jsem Gotrek, syn Gurniho,“ řekl trpaslík. Neuklonil se. „A pokud je ten, kdo na mne má vzpomínat, mrtvý, brzy se k němu připojíš.“

Uvidíme, pomyslel si Teclis. Jestliže jsme na Stezkách Pra-starých, může se rovnováha sil vychýlit v můj prospěch.

Felix uvažoval, jestli je už mrtvý a prošel do Morrovy síně s železnými vraty. Vypadalo to jako jediné pravděpodobné vysvětlení, i když jestli tohle měl být posmrtný život, podobal se spíš peklu.

Možná se přesně tohle stalo. Možná byl odsouzen do jed-noho z těch očistců, kde jsou zločinci trestáni za své hříchy. Za života se nepovažoval za zvlášť zlého člověka, ale třeba bohové soudí smrtelníky podle jiných měřítek.

Nyní se nacházel v divném potmělém místě. Všude byly ohňové jámy. Trpící smrtelníci byli připoutáni řetězy ke zdem a démonické bytosti je mučily. Váha jeho vlastních řetězů byla obrovská, nepříjemně ho pálily na rukou i nohou.

Co huř, přicházelo k němu něco velkého s rohy a netopýř-fími křídly. Připomínalo mu to demony, které už viděl. Mělo to tytéž nevraživé oči a tutéž auru nelidské krutosti. Vzhlédl to k místu, kde Felix visel.

„Teď jsi náš,“ řeklo to. „Budeme hodovat na tvém mase a duši. Pro nás to bude chvíle lehké zábavy. Pro tebe věčnost bolesti.“

„Počkej,“ řekl Teclis. „Musím seslat ochranná a pátrací kouzla, než projdeme tímto obloukem.“

Trpaslík plivl na zem a přešel palcem po ostří sekery. Ob-jevila se kapka jasně rudé krve. Byl to znepokojující pohled.

Teclis opět probudil ochranná kouzla vetkaná v amuletech a rozšířil jejich účinnost na oblast tří kroků od svého těla. Sekera zřejmě chrání svého nositele před nejhoršími vlivy Chaosu uvnitř Stezek, ale nehodlal riskovat.

Pak zvážil nalezení toho člověka. Takové věštby nejsou jednoduché ani v nejlepších podmínkách a on ho stěží zahlédl. Nicméně meč měl velmi výrazný magický vzor a Teclis byl elfí čaroděj. V mládí prováděl tisíce cvičení pro zvýšení kapa-city paměti. Takové schopnosti byly pro čaroděje v mnoha ohledech neocenitelné, jak právě hodlal dokázat.

Vizualizoval toho muže. Zastavil se v okamžiku, kdy letěl pryč od netvora. Opět uviděl slámově světlé vlasy, vyděšené modré oči, opálený a ošlehaný obličej s vylekaným výrazem. Představil si vysokou postavu zahalenou v otrhaném červeném plášti. Představil si auru muže i zbraně. V mysli se mu objevil obraz velkého draka. Když hloubal nad tou vzpomínkou, uvě-domil si, že na jílcí meče byl vzor dračí hlavy. Jakmile si byl jistý, že má tak dokonalou představu, jak jen může mít, seslal kouzlo věštby a pátrání, vyslal branou úponky síly a spolehl se na princip sympatetické magie, která ho dovede ke svému zdroji. Na okamžik se obával, že nenašel nic, že spojení bylo příliš nejasné, že ani jeho umění na ten úkol nestačilo. Ale pak ucítil něco vzdáleného a ustupujícího.

Jakmile s tím vstoupil do kontaktu, přál si, aby to neudělal. Ten muž byl hrozně vyděšený a na jeho mysl padl stín jiné bytosti. Teclis si domyslel, že je to stín démona.

„Musíme spěchat. Tvůj přítel je ve vážném nebezpečí,“ prohlásil Teclis.

„Veď mě,“ řekl trpaslík, když Teclis prošel pod zářícím obloukem a vešel do reality nočních můr na Pokřivených stez-kách.

DEVĚT

Tentokrát je druhý svět jiný, uvědomil si Teclis. Vůbec ne-viděl tytéž věci. Možná proto, že zvětšil okruh tkaniva

ochran-ných kouzel, ale domníval se, že je to spíše vliv sekery. Čím víc času trávil v její přítomnosti, tím jasněji si uvědomoval, jak je mocná. A co víc, když byl Gotrek Gurnisson nyní v do-sahu jeho kouzel, cítil silné magické spojení mezi trpaslíkem a zbraní.

O takových jevech slyšel už dřív, ale nyní je poprvé viděl projevovat se tak silně. Časem se vytvoří magické spojení mezi kouzelnou zbraní a osobou, jež jí vládne. Je to nevyhnutelný vedlejší účinek magických sil, ale tohle bylo něco víc. Tímto spojením proučila do trpaslíka moc, která byla tak složitá, že dokázala změnit i tvora tak odolného vůči magii, jako je trpaslík, a tak silná, že zde udržela stranou proudy Chaosu. Teclis by dal hodně za to, aby mohl znát historii a původ této zbraně. Pochyboval, že by se trpaslík s ním o to podělil.

Pokud trpaslíka děsila bizarní povaha jejích okolí, nedával to najevo. Teclis uvažoval, jestli vidí totéž co on. V této chvíli se vznášeli v bublině čistého vzduchu, obklopeni hradbami jeho zaklínadla. Venku se rozlévaly magické proudy Stezek Prastarých. Teclis tam cítil nějaké obyvatele. Někteří byli neutrální duchové, elementálové a jiná stvoření, která se dokážou žít přímo v toku magie. Většina byli nepřátelští tvorové Chaosu, kteří vstoupili na Stezky a byli tu polapeni. Možná se tu prostě rozhodli žít. Byly to rezonance starších věcí, duchů zaujatých proti Chaosu, které sem možná dosadili jako strážce

sami Prastaří, ale už dávno mu podlehli a možná se jim i na-kazili.

Opět byl fascinován jako vědec. Bylo tu tolik věcí k poznání a tak málo času, i v poměru k délce života elfího knížete. Na tomto místě byl obsazen materiál pro stovky studií, jen kdyby přežil a mohl je napsat. Snažil se udržet myšlenky u toho, co bylo třeba udělat teď. Nejdřív musí najít toho člověka, a pak se potřebuje co nejrychleji vrátit ke svému pátrání. Kdyby nebylo jeho tušení ohledně trpaslíka a jeho sekery tak silné, pochyboval, že by mu nabídl svou pomoc. Ale nějaký instinkt mu napovídal, že udělal správnou věc. S majitelem tak mocné zbraně se nesetkáte náhodou. Jejich osudy se v tomto bodě dotkly a překřížily, tím si byl jistý. Ale jedna věc se nezměnila - Pokřivenými stezkami se přeléval přílivový vír energie, který pohazoval bublinami reality sem a tam.

Opět sáhl k věšteckému kouzlu a ucítil mužův strach i bo-lest. Pokud se k němu brzy nedostanou, bude zřejmě pozdě cokoli udělat. Popohnal kouli vpřed éterem s nadějí, že ji pou-hou silou vůle donutí dostat se tam včas.

Felix sledoval, jak se přibližuje další démon. Vzepěl se v ře-tězech, přestože věděl, že je to zbytečné. Byly tak pevné, že by odolaly i Gotrekově výjimečné síle. Meč mu ležel těsně mimo dosah. Položili jej tam proto, aby zvětšili jeho muka a beznaděj.

Démon se naklonil blíž. Viděl, že nemá oči jako člověk. Nejdřív vypadaly jako jámy plné čistého plamene, ale když jste se do nich dívali, viděli jste, že tam sídlí záludná inteli-gence. Místo zřetelné zaplňovaly oční důlky jámy se žhavým uhlím, kde tančily plameny - vnímavé plameny, plameny čis-tého zla.

Démon se smál. Ten zvuk i v žáru mrazil. Byl to smích tvora, pro něhož je nevyslovitelná krutost nejpřirozenější věcí, který nachází potěšení v bolesti a strachu ostatních, na nichž hoduje jako labužník na nakládaných skřivánkách jazýčcích.

Otevřel ústa víc, až byly vidět zažloutlé zuby a dlouhý ro-zeklaný hadí jazyk. Naklonil se kupředu, takže Felix cítil, jaké z něj vyzařuje horko. Ten tvor sálal jak výheň. Jazyk vystřelil vpřed a olízl mu obličej.

To není skutečné, pomyslel si Felix. Je to jen strašný sen. Ale věděl, že není. A démon to věděl také.

„Jsi můj," řekl. „U Tzeentche, neměl jsi sem chodit."

„Nebyl to můj nápad," opáčil Felix. Netvor ho udeřil ote-vřenou dlaní. Viděl, že na ní má nehty dlouhé jako drápy.

„Tvůj lidský humor se mi nelíbí," řekl démon. „Líbí se mi tvá bolest i strach."

„Tak to tady šašci moc příležitostí nemají," poznamenal Felix, protože nedokázal vymyslet nic lepšího. Byl to mizerný vtip, ale démona rozzlivil, což bylo vše, na co se v té chvíli zmohl. Démon ho znovu udeřil. Felix narazil hlavou do teplých kamenů. Před očima mu tančily hvězdičky. Bolest mu zamlžila vidění. Pokusil se svého mučitele kopnout, ale těžké řetězy ho zadržely a démon lehce odtančil stranou.

„Mám rád, když potrava bojuje," řekl hlasem, jakým by kočka mluvila s myší, kdyby uměla mluvit.

„Udělám, co budu moci, abych se zavděčil," pronesl Felix a znovu se vzepjal v řetězech s nadějí, že démona zachytí jedním z pout. Ten odtančil a vrátil se zpět s naježenými drápy.

Teclis před sebou uviděl zářící ovál i tvary, které se vzdouvaly kolem něj. Zjistil, že splnit slib nebude snadné. Toho člověka to vsálo do jedné z bublin reality vznášejících se na Stezkách. Možná ji svými myšlenkami a strachem sám vytvořil. Byl v ní chycen v pasti a všude kolem byli démoni. Někteří už vstoupili dovnitř, aby se nakrmili. Teclis neměl tušení, co je tam čeká, ale bylo mu jasné, že pokud chtějí toho člověka zachránit, musejí jít dál.

„Před námi jsou démoni," řekl trpaslíkovi.

„Sem s nimi," prohlásil Gotrek Gurnisson nevzrušeně. „Moje sekera má žízeň."

Felix vykřikl, když mu démonův dráp ostrý jako jehla propíchl biceps. Jeho košile se zbarvila krví. Krev mu naplnila ústa. Všechna byla jeho navzdory úporné snaze démona zasáhnout.

„Vzdáváš se brzy," pronesl démon hlasem plným zlomysl-ného pobavení. „Já jsem stěží začal a mí příbuzní se ještě vůbec nedostali na řadu. Už jsou to celé věky, kdy jsme se naposledy tak pobavili, nebo nám to tak alespoň připadá. Vy lidé nejste moc často tak hloupí, abyste vstoupili na Stezky Prastarých nechránění."

„Táhni do pekla," řekl Felix.

„Už tu jsme, nebo jsi to snad ještě neuhodl?"

Jakmile se dostali do kontaktu s bublinovou realitou, Teclis věděl, že to bude zlé. Lidé vždy měli ohledně pekla živou fan-tazii a zvláštní pověry, a tak hádal, že nyní je v jedné z nich. Přesto se utěšoval, že to mohlo být horší - mohli by být za-chyceni ve snu temného elfa.

„Cítím demony," zavrčel trpaslík. „Kde jsme?"

„Ty bys poznal, jak smrdí démoni, co?" řekl Teclis dřív, než se dokázal zastavit. Chytré, pomyslel si. Velmi diploma-tické.

„Vlastně ano, elfe. A teď je cítím. A taky pekelnou síru."

„Věřím ti," řekl Teclis. „Jsme v bublinové realitě vytvořené s pomocí materie Chaosu. Hádám, že je to jedno z lidských pekel."

„Bublinová co?" zeptal se trpaslík a dupal mezi narudlými kameny k ohnivým jámám. „Nevadí. Myslím, že jsme našli to, pro co jsme sem přišli."

Usmívající se démonická postava vzhledla a řekla: „No dobře, další jídlo."

Teclis mu úsměv vrátil. Démonovi ztuhl obličej a pečlivěji si je oba prohlédl. Pak mu zmizel úsměv z tváře úplně. Teclis rychle vytvořil zaklínadlo vzájemného působení nižší úrovně, které alespoň po nějaký čas mohlo zabránit kterémukoli při-

buznému netvora, aby mu přišel na pomoc. Seslal kouzlo útlu na celý prostor, aby omezil démonovu moc. Nechtěl zkoušet nic ambicióznějšího, protože si potřeboval šetřit síly pro chvíle naléhavější potřeby. Nechtěl čerpat z nakažené ma-gické energie na Stezkách Prastarých, pokud to nebude nezbytně nutné.

Démon si uvědomil, co dělá, odvrátil se od člověka a vrhl se na něho. Jeho tvar se měnil při pohybu vzduchem. Stala se z něj mnohem větší a ošklivější nestvůra se šupinatou pláží kůže a obrovskou tlamou plnou zubů ostrých jako jehly. Teclis okamžitě tasil meč, ale než mohl cokoli udělat, vyletěla trpaslíkova sekera. Démon rozevřel s plesknutím křídla a v poslední chvíli se vrhl zpátky. Přesto se ho trpaslíkovi i navzdory jeho rychlosti podařilo zasáhnout. Kde sekera dopadla, měl démon kůži jako popálenou. Oči se mu rozšířily nenávistí a zlobou. Ve výrazu tváře probleskl strach a vztek. Otevřel tlamu a dlouze zavyl jako vlk svolávající smečku k boji. Z dálky se ozvala odpověď. Teclis cítil, jak démon tlačí proti ochraně kouzlu, které seslal. Kouzlo ho nemělo zastavit, jen zpomalit a způsobit mu bolest. Vděčně si uvědomil, že funguje dobře i v této podivné říši.

Démon byl potěšen už méně. „Brzy budeme hodovat na vašich duších," řekl, ale neznělo to příliš sebejistě. „Tvoje chvástání mě unavuje," poznamenal trpaslík. „Teď zemřeš."

Teclis si všiml, že se okolí změnilo. Drolící se stěny jeskyně nahradil umně opracovaný kámen. Dokonce v sobě měl odstín jemné elfí sochařské práce. Domyslel si, že jeho a trpaslíkova přítomnost mírně změnila tuto bublinu reality. Na tak tvárném místě se to dalo očekávat.

Démon pohlédl na trpaslíka a pak na jeho sekeru. Porovnával se se svým protivníkem a zcela očividně se považoval za nedostačujícího. Bleskurychle se otočil a vrhl se na člověka. Raději by ho zabil, než by dopustil, aby ho zachránili. To Teclis nemohl dovolit. Vyslal k démonovi záblesk energie. Zničit jej nemohl, ale dokázal mu způsobit značnou bolest.

Používal blesk jako bič, kterým odháněl netvora od jeho kořisti. Ten se zavytím zmizel v kamenných chodbách.

„Vrátí se," řekl Teclis, „a přivede si přátele."

„To mě nezajímá," odpověděl trpaslík a přistoupil k muži. Sekera se zableskla. Řetězy praskly a muž se kácel kupředu, ale sebral se natolik, že neupadl na zem. Vzápětí sáhl po svém meči. Jakmile jej měl v ruce, narovnal se a vypadal připraven k boji.

„Děkuji, že jste mě zachránili," řekl. „Našel jsi spojence nebo je to další démon z tohoto odporného místa?"

„Je to horší, človíčku," řekl Gotrek Gurnisson. „Je to elf."

Teclis si toho posměšku nevšímal. Měl na práci jiné věci. Démoni se blížili, cpali se do této bublinové reality a pátrali po kořisti. Bylo jich příliš mnoho. Pochyboval, že je všechny dokážou s trpaslíkem vyfídit - alespoň ne tady. Démoni zkoušeli novou strategii. Než by se bolestivě snažili prolézt mezi jeho ochranami, snažili se zhroutit tuto bublinovou realitu, ohryzat její okraje, dovolit magické energii vplout dovnitř a smést jemné tkanivo kouzel, jako když příliv smývá na pláži dětské hrady z písku.

„Elf nebo démon, přesto máte můj vděk, pane," řekl člověk. Představili se navzájem.

„Rádo se stalo, ale teď opravdu musíme jít," řekl Teclis. Trpaslík se na něho zahleděl. Teclis měl pocit, že vzhledem k trolobijcově poslání by nebylo nejchytřejší informovat ho o tom, že se k nim blíží tlupa démonů. Rozhodl se říci mu částečnou pravdu, která byla i tak dostatečně děsivá.

„Tahle bublinová realita se zhroutí a dovnitř se dostane proud divoké magické energie. Pochybuji, že tohle je taková záhuba, jakou hledáš, trolobijce. Byla by to zbytečná smrt."

Trpaslík přikývl. Teclis znovu kolem sebe shromáždil ma-gické energie a zahalil do nich sebe i trpaslíka s člověkem. O jediný úder srdce později se bublina skutečně rozpadla. Cítil, jak příliv magické energie naráží do jeho jemného přediva, pak stěny naposledy zazářily a zmizely. Byli zpátky v kypícím moři magické energie. Nebylo to nejvhodnější místo, kde by měli zkoušet bojovat s demony. Byl to jejich přirozený domov.

Jejich smysly byly mnohem více přizpůsobeny pro život na takovém místě než smysly jakéhokoli smrtelníka, dokonce i jeho. Napadlo ho, že by možná mohl vnutit svou vůli bublinové realitě a vytvořit místo vhodnější pro sebe i své společníky, ale v konečném efektu by to nebyla dobrá strategie. Musel by ji udržovat proti spojenému úsilí hordy démonů nebo ji zbortit. Společně by byli silnější než on, alespoň v této době a na tomto místě. Teď se potřeboval co nejrychleji dostat od sudu a to mohl jen jediným způsobem.

Nechal do proudu volně vplout ochrannou sférou kouzel. Vyrasila vpřed jako zapálený vinný měch hosený do potoka. Spředl kolem okrajů nejmocnější a nejbolestivější ochranná kouzla a stál je co nejpevněji. Použil sílu vůle, aby je vyslal do proudu energie ještě rychleji ve směru, kterým chtěl, aby plula. Na okamžik padali kupředu rychleji a rychleji. Doufal, že by mohli předstihnout hordu, která je pronásledovala, ale démoni za nimi vyrazili jako žraloci za pachem krve.

Teclis cítil, jak se přibližují. Runy na trpaslíkově sekeře zazářily. Obličej člověka byl napjatý, což bylo docela pocho-pitelné vzhledem k okolnostem, za nichž ho právě zachránili. Brzy se možná ocitnou v podobné situaci, pokud nenajde cestu ven. Nebo bude možná jejich maso roztrháno na kusy a duše se stanou potravou démonů. Felix vyhlédl za hranice podivné mihotavé kouzelné sféry, v níž se vznášeli, a uvažoval, jestli to, co vidí, je skutečné. Po zkušenostech s démony pochyboval o svých smyslech. Oprav-du se tu Gotrek a ten elf objevili a zachránili ho, nebo to bylo nějaké rafinované mučení vymyšlené tím zplozencem pekla? Každou chvíli asi zjistí, že je zpátky v odporně páchnoucí jeskyni ve spárech tvora z nočních můr. Srdce mu bilo rychleji a dlaně se potily stále víc už jen při pouhém pomýšlení. Na okamžik měl pocit, že se z těch ohydlných vyhlídek zblázní. Měl dojem, že se potácí na okraji obrovské propasti. Co když je skutečně mrtvý a tohle je nějaký druh pekla?

Pomalů, krok za krokem, ustupoval od okraje. Bylo to jako peklo, bylo to opravdu zvláštní, ale pochyboval, že by demo-nova fantazie sahala tak daleko, že by si představila Gotreka ve společnosti elfa. Aby se odpoutal od nejistých myšlenek, soustředil se na své spolence.

Zdálo se, že je trolobijce hluboce, opravdu hluboce ne-šťastný. Vrhla pohledy schopné vraždit na elfa, pak i na Felixe a mumlala si něco v trpasličtině. Felix uvažoval, co provedl, že si zasloužil takové chování, ale pomalu mu docházelo, že ten elf je čaroděj a Gotrek byl nucen s ním uzavřít nějakou dohodu výměnou za Felixovu svobodu. Snadno si dokázal představit, že takový čestný dluh není zrovna závazek, o jaký by trolobijce stál.

Ale kdo byl tenhle cizinec a odkud přišel? Nebylo příliš pravděpodobné, že by se jen tak procházel po těchto podiv-ných mimodimenzionálních cestách. Felix se na elfa zvědavě podíval. Ještě nikdy neměl možnost si žádného prohlédnout tak zblízka, i když v mládí jich na ulicích Altdorfu pár viděl.

Teclis byl vyšší a mnohem štíhlejší než člověk. Vlastně pů-sobil až nezdravě křehkým dojmem. Byl velice hubený, skoro až průhledný. Měl dlouhé, tenké ruce a jemné prsty. Obličej měl úzký. Pokud trpěl nějakou fyzickou slabostí, v jeho tváři to rozhodně vidět nebylo. Byl to obličej, který by mohl patřit padlému bohu, tvarovanému staletými bolestmi. Mandlové oči byly jasné, chladné a kruté. Tenké rty křivil ironický úsměv. Pokud vypadali všichni elfové takhle, začal Felix chápat, proč vůči nim mají trpaslíci tolik předsudků. Zdálo se, že se dívá na svět se stálým úšklebkem, posuzuje všechno podle vyso-kých měřítek své rasy a shledává vše nehodným.

Buď opatrný, říkal si Felix, neznáš ho. Možná ho prostě po-suzuješ podle Gotrekova přístupu. Nijak ti neublížil, vlastně tě pomohl zachránit a zdá se, že v této chvíli se usilovně snaží dostat nás z tohoto strašného místa. Jakmile si to Felix řekl, objevil další zdroj svých předsudků.

Teclis byl čaroděj a očividně velmi mocný. U muže, jako byl Max Schreiber, to dokázal přijmout. Věděl, že je to nor-mální člověk, že jisté hodnoty jsou jim společné, ale při po-hledu na tohoto elfa by totéž říci nedokázal. Na jeho chladně krásných rysech bylo něco stejně nepřátelského jako u orka nebo upíra. Teclis mohl zvnějšku vypadat jako člověk, v urči-tých směrech víc než Gotrek, ale Felix si přesto myslel, že jeho úhel pohledu je od lidského vzdálenější než trolobijcův.

Snažil se vzpomenout si, co mu učitelé říkali o elfech. Vě-děl, že je to prastará rasa. Byli civilizovaní, už když lidé byli ještě barbaři. Jsou to vynikající námořníci, cestovatelé a ne-dostižní čarodějové. Prý jsou krutí, degenerovaní a oddávají se výhradně radovánkám. Elfi otrokáři často pořádky na pobřeží Starého světa. Ty, které zajali, už žádný smrtelník nikdy nespasil. Někteří učenci měli za to, že jsou dva typy elfů. Jedni jsou oddáni světlu, druzí temnotě, a lidstvo zotročují ti druzí. Jiní oponovali, že tohle je jen příhodná smyšlenka umožňující elfím obchodníkům prohlášovat, že nejsou zod-povědní za své kruté pirátské příbuzné. Jak měl Felix vědět, komu nebo čemu věřit? Jeho vlastní zkušenosti byly v tomto směru velice omezené.

Někdo říkal, že jsou nesmrtelní, jiní tvrdili, že žijí velice dlouho. Elfi čaroděj možná mohl být tentýž Teclis, který bo-joval proti poslednímu velkému vpádu Chaosu přede dvěma staletími v době Magnuse Pobožného. Bylo to možné? Ale spíše byl po tom velkém čaroději prostě pojmenován.

Felix zavrtěl hlavou. Při pohledu na hladký a bezvěký obli-čej byl ochoten věřit, že je to tentýž mág. Možná by se ho na to měl zeptat, jestli se odsud dostanou. Pak ho napadl dosah té myšlenky - bylo by možné, že jej před demony zachrání hrdina z pradávných časů, bytost, jejíž jméno četl v knihách? Opravdu kráčejí legendy po světě za denního světla?

Najednou slyšel čaroděje říkat: „Pozor! Nebezpečí je na-blízku!”

DESET

Felix viděl, že se pohybující se proudy okolního nepřátelského prostoru opět mění. Zvenčí se na sféru tiskly ohydlné tváře. Některé připomínaly lidi, jež znával. Ulrika, Max, Snorri, Albrecht a mnozí jiní - ale byly to tváře ohavně změněné, nenávistné a vybavené ostrými tesáky. Někteří byli jako jeho otec a bratři, jiní byli naprosto neznámí, i když měli podobný děsivý a zlověstný vzhled.

Někteří měli tváře trpasličích žen, dětí i mužů; jiní měli i vzdáleně rodinnou podobu s trolobijcem. Ostatní byli elfové, krásní a strašliví. Byli tu elfi krasavci i nádherné elfky a také vysoká postava v černé zbroji vykládané runami. Slyšel, jak jeho spolence zalapali po dechu, když poznali některé tváře. Gotrek vyplivl kletbu a namířil sekeru na okraj sféry. Prošla jí a zasáhla jeden z rozesmátých obličejů. Ozval se hrůzný výkřik, když se sféra otřásla a vypadala, že se hroutí. Elf bolestivě vyjekl a řekl: „Nedělej to! Pokud rozbiješ sféru, všichni spadneme mezi tu ničemnou chamrad'. Teď je to to jediné, co nás chrání.”

„Nepotřebuji ochranu,” odsekl Gotrek vztekle.

„Nebuď si tak jistý, trpaslíku,” odpověděl elf. V jeho melo-dickém hlase se objevilo ostří, které tam dřív nebylo. „V těch tajemných proudech by tě dlouho neochránila ani sekera. Brzy by ses stal jedním z nich - ztracenou duší, démonem, hanbou svého klanu.”

Elf dodal to poslední, jako by to byl okamžitý nápad, ale Felix se nemohl zbavit dojmu, že tam slyší skrytý osten. Gotrek se ušklíbl. „Už jsem hanbou svého klanu.“

„Pak už nebudeš mít žádnou šanci to odčinit, jen budeš prohlubovat jejich ostudu.“ I když to byl elf, o trpaslicích věděl dost. Gotrek zmlkl a jen občas zamumlal kletbu.

Než měl Felix možnost něco říct, pronikl sférou tajemný vysoký zvuk. Byl to zvuk, jaký by mohly vydávat duše v extázi - klidný, mírumilovný a úžasný. Sliboval všechno, po čem by vaše duše mohly toužit. Mír, pokud jste unaveni bojem, štěstí, pokud jste unaveni melancholií, upřímnou radost navždy.

Felixovi připadalo absurdní, že by ty tváře mohly zpívat takovou píseň, ale pak si uvědomil, že je to nějaké rafinované kouzlo, kterým se ho démoni snaží nalákat do léčky. Byl to ubohý trik, očividná vábnička, a bylo snadné jej prohlédnout a nevímat si ho. Pak se podíval pečlivěji a zjistil, že se tváře změnily. Nyní byly přátelštější a usmívaly se na něho, jako by se usmívaly na milence, který dávno odjel a právě se vrátil.

„Ještě nemohou proniknout mým štítem, pokud jim náš společník nepomůže svou sekerou,“ řekl Teclis. „Ale je to jen otázka času. Modli se ke svým lidským bohům, abychom unikli dřív, než se jim to podaří. Na tomto místě nikdo z nás nemá sílu jim dlouho vzdorovat.“

Co tím chce ten čaroděj říct? pomyslel si Felix. Začínalo být čím dál víc zřejmé, že jim nechtějí ublížit. Byli přátelští, vítali je - vše, co se stalo předtím, bylo pouhé nedorozumění. Práli si s nimi sdílet tajemství věčného štěstí. Museli jste jen být ochotni naslouchat.

Část Felixe věděla, že to není pravda, že jsou to jen falešné sliby démonů, ale zbytek tomu zoufale chtěl věřit, protože by to znamenalo konec utrpení a úzkosti. Nabídl modlitbu Sigma-rovi. Tohle byl nejrafinovanější způsob, jakým démoni mohli zapracovat na lidech - nalákat je na jejich největší slabosti, slíbit jim konec jejich trýzně. Věděl, že by jim neměl chtít věřit, ale přesto jim věřil. Co hůř, věděl, že jakmile jeho touha zesílí, ochranná kouzla zeslábnou. Jeho vlastní spojení s dé-mony zeslabovalo ochranu.

Uviděl další známou tvář. Patřila démonovi, který ho mučil. Už nebyl tak ohyzdný. Vypadal provinile a plný studu.

Kýval

na něho, aby šel blíž a mohl se mu omluvit. Navzdory sobě samému Felix pocítil touhu to udělat.

Kolem sféry se prokmitly Stezky Prastarých. Všude kolem se shromáždili démoni a připravovali se na chvíli, kdy ochranná kouzla povolí.

Teclis věděl, že je už jen otázkou velmi krátkého času, kdy se ochrany rozpadnou. Trpaslíkova sekera narušila tkanivo. Kdy-by měl možnost, dovedl by je znovu spojit, ale v tuto chvíli je mohl jen držet zavřeně. Co hůř, Felix Jaeger váhal.

Byl už ve styku s démony, už jim padl do spárů. Pokud se odsud dostanou živí, bude muset provést rituály exorcismu, aby odstranil nákazu z duše toho muže a přerušil jakékoli reziduální spojení s netvory pekel. Pokud přežijí... Potřeboval rychle najít způsoby, jak to zajistit.

Pohled na trpaslíka mu řekl, že tady žádná slabost nehrozí. Trpasličí rasa byla mnohem odolnější vůči vábení Chaosu než elfové -jistá houževnatost do nich byla vložena už při jejich stvoření. A i kdyby tomu tak nebylo, zbraň Gotreka Gurnissona by ho ochránila před podobnými nástrahami. Několik prvních netvorů, kteří by prolomili ochranné kouzlo, zemře konečnou smrtí, ale Teclis si nedovedl představit, jak by i tak silný trpaslík mohl na tomto místě přežít delší dobu.

S pocitem marnosti dokázal vycítit jen to, že se přibližují ke zdroji rušení, který hledal. S každým úderem srdce se blížili k pulzům moci, jež hrozila zničit tuto prastarou síť. Kéž by měli čas! Cítil, že by dokázal lokalizovat zdroj rušení a neutralizovat jej. Naneštěstí bude trvat už jen pár okamžiků, než jeho ochrany povolí a budou vrženi do proudu, kde si budou muset poradit s démony, jak nejlépe dovedou.

Jakmile mu ta myšlenka prošla hlavou, všiml si nedalekého víru síly. Byla to Stezka vedoucí ven, tím si byl jistý. Během několika vteřin by se k ní mohli dostat a vrátit se do světa lidí, trpaslíků a elfů. Píseň sirén nyní zesílila a ochrannou sférou se protáhla ruka s drápy. Všude kolem cítil přítomnost démonů.

Neměl na vybranou - pokud mají uniknout, musejí to udělat hned a později čelit následkům jeho rozhodnutí. „Připravte se k boji,“ řekl a poslal je střemhlav k portálu.

Felix slyšel elfův hlas a napjal všechny síly. Neměl tušení, co se bude dít, ale domyslel si, že to nebude nic dobrého. Skoro litoval, že elf přerušil jeho snění, protože měl pocit, že se přibližil pochopení obyvatel tohoto zvláštního a úžasného místa víc než kterýkoli člověk před ním. Věděl, že kdyby mohl komunikovat s touto podivnou inteligencí, mohl by dosáhnout úžasných věcí, o jakých se normálními smrtelníkům ani nesnilo.

Všechny tyhle myšlenky byly smeteny stranou, když ucítil obrovský tah zrychlení. Oddělili se od pronásledovatelů a řítili se k točícímu se víru světa. Vzápětí proletěli něčím, co vypadalo jako normální atmosféra, a přistáli na tvrdém kameni. Felix měl pocit, že mu to vyrazilo všechny vzduch z plic. Dopadl na zem a začal se kutálet, aby co nejvíce snížil svou rychlost. Přitom zjistil, že utřel další škrábance.

Rychle vyskočil na nohy. Ocitli se v dlouhé kamenné chodbě podobné té, v níž byli s Gotrekem, než ho to vrhlo do malströmu nepřátelské energie. Za nimi se klenul zářící oblouk, jaký viděl už dřív, i když na tomhle byly jiné runy.

Gotrek už byl na nohou, rychlý jako kočka, a otáčel se k oblouku. Elf se dál vznášel ve vzduchu asi ve výši ramen. Obklopovala ho podivná tajemná záře. Kolem hole měl omotaný spoutaný blesk, drahokamy zasazené do přilbice a náloketníků vydávaly děsivé světlo. Tvářil se stejně zachmuřeně jako Gotrek. Oba se zdáli být připraveni k boji.

Felix se vděčně nadechl. Měl pocit, že vzduch je tu hutný, i když byl vlhký a páchl plísní. Ať už na Stezkách dýchal co-koli, bylo to mnohem řidší. Nyní cítil mírnou závrať, ale držel se zpřímá a připravil se na to, co jeho společníci očekávali.

Nečekali dlouho. Ve světle oblouku se objevily démonické postavy, humanoidní, ale s křídly, tesáky a drápy. Vynořily se jako plavci z vody. Pohled na ně nebyl nijak povzbudivý.

Některé postavy byly ženské, ale měly oholenou hlavu a obrovská krabí klepeta. Páchly pižmem a měly s sebou honičí psy s dlouhými, chápavými jazyky a mírnými očima laní, v nichž se odrážela zlomyslnost. Felix je už viděl při obléhání Praag. Pomyslení, že něco takového poznává, bylo značně znepokojivé.

Vedl je humanoid s netopýřími křídly, který mu připomínal jeho učitele. Tady vypadal mnohem děsivější a zároveň mnohem krásnější. Za ním zahlédl další nestvůry snažící se dostat ven. Runy na oblouku zářily a po povrchu světla přeskakovaly načervenalé blesky. Démoni a jejich psi zaječeli bolestí, ale šli dál. Zřejmě spustili nějaké prastaré zařízení, které mělo chránit bránu před tvory jejich druhu. Ať už to bylo cokoli, bylo to příliš oslabené, než aby je to dokázalo zadržet.

Gotrek se zasmál a vyrazil vpřed. Obrovská sekera proletěla houfem démonů. Rozpadli se na spršku jisker a odporně sladký smrad. Nezbyly po nich žádné mrtvoly. Felix viděl, že některé jiskry se snažily obloukem vrátit, ale střetly se tam s červeným bleskem, který je přemohl.

Přestože démoni viděli, jaký osud potkal jejich druhy, tlačili se spolu s honičími psy kupředu. Pouhou početní převahou zatlačili trolobijce od portálu. Gotrek nepřestal mávat sekerou a likvidovat každého, kdo se mu dostal na dosah. Někteří démoni se rozhodli hledat snazší kořist; poletovali kolem okrajů, obcházel trolobijce z boku a snažili se dostat k Feli-xovi a elfovi.

Felix se střetl s démonickou ženou, která mířila svým klepetem na jeho hlavu. Bylo obrovské a zdálo se, že mu dokáže ucvaknout krk jako větvičku. Felix uhnul, bodl vzhůru a zasáhl ženu do hrdla. Zmizela v oblaku jisker a zanechala po sobě jen tu zvláštní pižmovou vůni.

Felix s těmi tvory bojoval už v Praag a tehdy byli mnohem odolnější. Pochyboval, že by najednou zesílil, a proto z toho vyvodil, že magie tohoto místa je čím zranitelnější. Zdálo se, že pokud na Stezkách byla síť kouzel nevýhodou, tady to je přesně naopak.

Okřídlený démon, který ho mučil, se řítí přes trolobijcovu hlavu na Teclise. Narazil do záře, která ho obklopovala, a se zavřískáním se odrazil zpět. Felix, plný vzteku a touhy po pomstě, vyskočil, zabodl meč démonovi do rozkroku a zakroužil jím. I tenhle démon zmizel a jeho podstata se marně snažila vrátit na místo za portálem.

Felix se chmurně usmál a šel pomoci Gotrekovi, i když trolobijce nevypadal, že by to potřeboval. Nápor z druhé strany zeslábl a v té chvíli začal elf zaklínat. Zbývající nestvůry byly okamžitě vtaženy zpět k oválu a rozpadly se, jako by je rozřezaly jemné neviditelné dráty, když narazily do červené světelné sítě Prastarých. Během několika vteřin byla chodba prázdná, i když tu vyjící hordu bylo ještě vidět na druhé straně oválu. Felix sledoval, jak červená záře sílí a vytváří na portálu nejdřív průhlednou blánu a pak silný tvrdý povlak. Potřásl hlavou, protože tak zcela nechápal, co se děje.

„Zdá se, že tenhle vpád spustil nějakou starou ochranu,“ řekl elf. „Naneštěstí nám na nějakou dobu zabránil použít je znovu, i když pochybuji, že by to byl dobrý nápad. Démoni určitě čekají na druhé straně a doufají, že jsme tak hloupí, abychom prošli zpět a umožnili jim pomstít se.“

Gotrek si hlasitě vysál něco ze zubů, ale neřekl nic. Kvůli elfově přítomnosti cítil neustálé napětí. Vypadal, že by nejraději vzal sekeru a začal sekat. Felix byl rád, že se drží na uzdě. Bylo očividné, že mají u čaroděje čestný dluh.

„Kde jsme? Co je to za místo? Jak se dostaneme ven?“ zeptal se.

„Jsme uvnitř artefaktu Prastarých a tohle není správné místo ani čas, abychom o tom diskutovali. Pokud jde o to, jak se dostaneme ven - následujte mne. Prosím, pane trpaslíku,“ dodal elf s přehnanou zdvořilostí. Gotrek sevřel pevněji násadu seker. Felix viděl, jak mu zbělely klouby. Rozumný člověk by v tu chvíli utekl, ale zdálo se, že elfovi je to lhostejné. Felix uvažoval, jak dlouho jeho nervy vydrží tohle napětí.

Vykročil za elfem a přemýšlel o tom, co řekl. Prastaři byli legenda, rasa božských bytostí, která už dávno zmizela ze světa. Někteří učenci se domnívali, že to byli otcové dnešních bohů vyhnání vlastními vzbouřenými dětmi. Jiní tvrdili, že si přivodili nějakou nesmírnou zhoubu a utekli. Většina knih o nich neřikala vůbec nic. Jen v nejstarších textech bylo možné najít slabé narážky.

Navzdory tomu elf vypadal, že si je jistý tím, co říká, a že ze všech lidí by to měl vědět nejlíp. Felix si nyní více všiml okolí a hledal stopy bytostí, které tohle vytvořily. Kamenická práce byla hrubá, ale rozpoznával zobrazení nějakých podivných plazích vzorů. Nebyl si moc jistý, jak k tomu došel, ale věděl, že je to tak. Možná to byly jen ozdoby, možná ochranné znaky. Jak to mohl vědět? Max Schreiber by nepochybně přišel s nějakou tou teorií, pomyslel si. Proč nikdy není tam, kde je ho potřeba?

Najednou mu to došlo. Ty chodby byly očividně spojnicí mezi skutečným světem a podivným světem za portálem.

„Předsín,“ řekl nahlas.

„Dobrý dohad, Felixi Jaegere,“ řekl elf. „Ano. Tohle místo je mostem mezi naším světem a tím místem, skrz něž procházejí Stezky. Není to ani tady, ani tam, je to někde mezi těmi dvěma světy.“

„To by znamenalo, že na konci této chodby najdeme cestu zpět do našeho světa,“ řekl Felix.

„V to doufám,“ řekl Teclis. „Jinak tu uvážneme navždy.“

„Být tu navždy pohřbený s elfem,“ zamumlal Gotrek. „Tohle je opravdu brána do pekla.“

JEDENÁCT

I když se to velice snažil skrýt, Teclis si zoufal. Odsud byla cesta zpět na Stezky Prastarých dokonale uzavřena. I kdyby dokázal proniknout jejich ochrannými kouzly, nepochybně tam dosud číhají démoni. Byli nesmrtelní, vražední a měli

tolik času, kolik chtěli. Nemohl riskovat a čekat, až odejdou.
V duchu proklínal své rozhodnutí zachránit člověka a trpaslíka. Stálo ho to cenný čas i energii a co za to získal?
Ne-vděčného mrzutého mizeru trolobijce a člověka, který vypadal, že je na nejlepší cestě k šílenství nebo k propadnutí Chaosu. Věděl, že by měl co nejdřív zjistit, jestli ten muž není posedlý démony. Jakmile budou venku ze Stezek, určitě ho bude muset podrobit exorcismu.
Přizpůsobil dýchání chůzi a provedl uklidňovací mentální cvičení, která uměl už od svých učednických let. Co se stalo, stalo se. Nemá smysl toho litovat. A stále nevěřil, že mu trpaslíka a jeho sekeru přivedla do cesty náhoda. Cítil, že v tom mají prsty bohové. Otázkou bylo - kteří bohové? Pokud mohl říct, tak síly Chaosu to nebyly, ne s touto zbraní. Možná Pra-otec bohů trpaslíků, možná bohové jeho vlastního lidu. Setkání nositele magické sekery a nejmocnějšího elfího čaroděje této doby, nositele hole Lileath a válečné koruny Saphery, musí mít hlubší význam.
Postupně se mu vrátil klid. Rozhlédl se po okolí. Kameny tu vypadaly méně narušené Chaosem než v Ulthuanu. „Jak jste se dostali na Stezky Prastarých?" zeptal se.
„Byla to čistě náhoda," odpověděl Felix Jaeger. „Proná-sledovali jsme čaroděje Chaosu a jeho sluhý a najednou se objevil obrovský démon."

Teclis se tiše zasmál. Ten muž hovořil naprosto nenuceně o věcech, které by vyděsily mnohého starého elfa.
„Je na tom něco legračního, elfe?" zeptal se trpaslík. Teclis zavrtěl hlavou.
„Považuji váš klid tváří v tvář takovým věcem za... osvě-žující." "Tehdy jsem nebyl moc klidný," namítl muž. „Ale seběhlo se to tak najednou, když jsme vstoupili do síně..."
Nepochybně to byla místnost podobná té v Ulthuanu. Musel ji otevřít čaroděj Chaosu, o němž se muž zmínil. To zname-nalo, že bestie, které viděl, se na Stezky nedostaly náhodou. Zdá se, že přísluhovači Temnoty opravdu získali přístup na Stezky Prastarých. Určitě je používají k rychlému přesunu mezi různými místy. Otázkou bylo, jestli si byli, nebo nebyli vědomi důsledků toho, co dělají. Záleželo na tom? Přívrženci čtyř Ničivých sil byli dostatečně šílení, aby Stezky používali bez ohledu na to, jestli to způsobí zkázu Ulthuanu, obzvláště když by to znamenalo potopení celého ostrovního kontinentu.
„Zvláštní je, že mi připadá, že jsem toho čaroděje už viděl," poznamenal Felix Jaeger.
„Ano?"
„V Praag, během obléhání. Byl jedním z těch, kteří vyvo-lávali démony, ale dělali i horší věci."
„Horší věci?"
„Max Schreiber říkal, že čarodějové Chaosu si berou síly temné magie ze Severu."
„Max Schreiber? Kdo je to?"
„Náš známý, čaroděj."
„Víš, o čem mluvím. Pokud byli v Praag vyvoláni démony, muselo předtím něco zvýšit úroveň okolní magické energie."
„Max to říkal také. Vím o takových věcech víc než já."
„I ty víš tolik, co mnozí čarodějové, Felixi Jaegere."
„Není mi to moc platné."
Teclis se zamyslel. Tihle dva byli v Praag stejně jako čaro-děj, kterého pronásledovali. Přemýšlel o Praag a pradávném tajemství, jak na to bylo ukryté, o tom, jak na to město opakováně útočila vojska Chaosu a jak je vládci Kislevu neustále znovu budovali. Muž postupně zapomínal na své temné myš-lenky a hovořil dál, vyprávěl o jejich dobrodružství uvnitř mimodimenzionálního labyrintu. Teclis přikyvoval a povzbu-zoval ho, přitom je vedl směrem, kde cítil východ.
Zastavil se před kamenným obloukem a prohlédl si runy. Pak pronesl otevírací zaklínadlo. Vynořili se na místě, které vy-padalo jako další kamenná chodba táhnoucí se vzhůru. Mlčky kráčeli ke světlu. Nahoře byly další zapečetěné dveře. Otevřel je jiným zaklínadlem. Vzápětí mu na tvář dopadl závan mok-rého chladného vzduchu a proud deště. Prošel kaluží a rozhlédl se. Znechuceně našpulil rty.
Větr mu vmetl do očí pramen vlasů. Odhrnul jej zpátky. V dálce cítil bažiny. Obloha byla olověná a plná mraků. Všude kolem rostly tmavé ponuré stromy. Někde daleko zahřmělo a na obloze se zaklikatil blesk. Na tom, jak tu vály vichry ma-gie, bylo něco podivného. Jejich energie proplouvala neklidně oblohou. Při zaklínání bude muset být opatrný. Přesto mu to pomohlo určit, kde jsou.
„Předpokládám," řekl, „že jsme v Albionu."
Felix při elfových slovech zasténal. „To není možné," řekl.
„Právě jsi prošel Stezkami Prastarých, bojoval jsi s démony, byl jsi svědkem stvoření bublinové reality a říkáš, že to není možné?" opáčil Teclis jízlivě.
„Ale Albion je tisíc mil na sever od Starého světa. Je tam mlha, obří a pořád tam prší..." Felix se rozhlédl. Tohle místo bylo opravdu dostatečně studené a mokré, aby to mohl být Albion.
„Albion je nanejvýš stovky mil od vaší země, Felixi Jaegere," řekl Teclis. „Lodě elfů proplouvají neustále kolem jeho břehů."
„Lodě elfů!" Ta slova jako by vybuchla Gotrekovi z úst. Jasně v nich zněl odpor. Vzhledem k tomu, co si trolobijce myslí o elfech a lodích, je to pochopitelné, pomyslel si Felix.

Nepřestával se divit, že trolobijce dosud nevzal čaroděje po hlavě sekerou.
„Ale Albion..." Najednou si uvědomil, jak je daleko od domova. I kdyby to, co říkal elf, byla pravda, byli přece v Syl-vánii - desítky, pokud ne stovky mil od pobřeží. Za dobu, která se zdála být nanejvýš jako jeden den, prošli obrovským kusem kontinentu a dostali se přes moře. Taková magie ho šokovala. Opět se rozhlédl a hledal v lese

nestvůry. Žádné neviděl, ale to se každou chvíli mohlo změnit.

Felix potřásl hlavou a přetáhl si přes hlavu kapuci pláště, aby se chránil před deštěm. Provinile si uvědomil, že neví, co se stalo s Maxem a Snorrim a jestli jsou vůbec naživu. Nyní nebude mít celé měsíce možnost to zjistit, i kdyby se jim po-vedlo najít cestu domů. Felix vůbec netoužil znovu vstoupit na Stezky Prastarých. Jednou za život mu to docela stačilo.

„Jak se dostaneme domů?“ zeptal se. Portál už byl zavřený. Krátce, velice krátce ho napadlo, že by elfa požádal, aby jej otevřel, a že by do něj vstoupil, ale hned ten nápad zamítl. Raději by domů plaval, než se vracel touhle cestou.

„Nejdřív máme na práci jiné věci,“ řekl elf.

„Máme?“ otázal se Felix. Cítil se elfovi zavázán, ale nebyl si jistý, že se mu líbí předpoklad, že svůj dluh automaticky splatí. Ještě méně se mu líbila představa, že čaroděj něco takového naznačuje Gotrekovi. Trpaslíci byli hrdá rasa a co se týče dluhů stejně nedůtklivá jako zchudlá šlechta.

K jeho překvapení trolobijce nic nenamítal. Jen pokrčil rameny a zeptal se: „Co chceš, abychom udělali? Raději bych ten dluh splatil rychle.“

„Vysvětlení bude chvíli trvat,“ řekl elf. „A nejdřív se musí-me dostat odsud. Kdo ví, co by těmi portály mohlo projít.“

„Mně to nevadí,“ řekl Gotrek.

„Jenže mně ano. Je těžké vysvětlovat něco takového, jako jsou Stezky Prastarých, když současně musíte odrážet útok démonů. Nemyslím, že je pravděpodobné, že by našli cestu sem, ale nechci to riskovat.“

„Chápu, co máš na mysli,“ řekl Felix, který se snad ještě méně než elf chtěl setkat s nějakou další nestvůrou. „Pojďme se podívat, jestli bychom tu nenašli nějaký úkryt. Můžeš nám to vysvětlit cestou.“

Scházeli z kopce dolů od kruhu kamenů. Déšť zesílil. Blesk udeřil blíž. Zahřmělo hlasitěji.

Ke svému překvapení Teclis zjistil, že jeho společníci rychle pochopili vysvětlení událostí na Ulthuanu. Ať už byli Felix Jaeger a Gotrek Gurnisson, jací chtěli, nebyli hloupí. Naslou-chali a vstřebávali to, co vyprávěl.

„Ty tvrdíš, že pokud nic neuděláme, Ulthuan se propadne do vln,“ řekl trpaslík. „Nechápu, v čem je problém.“

„Očekával jsem, že trpaslík řekne něco takového,“ odsekl Teclis nečekaně podrážděně. Trpaslíkovo mrzoutství mu šlo na nervy a on nebyl zvyklý jednat s jinými v rukavičkách.

„Všichni elfové by zahynuli,“ řekl Felix Jaeger.

„Ne všichni, ale většina,“ připustil Teclis.

„Pořád nechápu, v čem je problém,“ trval na svém Gotrek.

„Pak bych se to asi měl pokusit vysvětlit,“ řekl Teclis. Sna-žil se nevypustit do hlasu výsměch, ale tak úplně se mu to ne-podařilo. „Co víte o Prastarých?“

„To je legenda,“ řekl Gotrek Gurnisson. „Rasa bohů star-ších než bohové. Někteří říkají, že stvořili tenhle svět. Jiní tvrdí, že vůbec neexistovali.“

„Existovali.“

„Když to říkáš ty, elfe.“

„Nahlédl jsem do Knihy Isha v knihovně krále Fénixe. Byla napsána v době před Aenarionem. Je to záznam o zlatém věku, kdy elfové a trpaslíci žili v míru a Prastaří dosud dohlíželi na svět. Četl jsem Knihu Valaye-“

„Co jsi četl?“ vyprskl trpaslík.

„Četl jsem Knihu Valaye.“

„Nějaký elf četl jednu z posvátných knih...“

„V knihovně v Hoethu máme její opis.“

„Svět se změnil. Nyní pouze Valayiny kněžky mohou na-hlédnout do železem pobitého svazku.“ Pak trolobijce napadlo ještě něco jiného: „Ty jsi četl knihu napsanou ve Vznešeném jazyce trpaslíků?“

„Elfové a trpaslíci nebyli vždycky nepřáteli, Gotreku Gur-nissone. V dávno minulých dobách byly napsány učebnice a slovníky. Starou trpasličtinu se teď mnoho elfů neučí, ale mě takové věci zajímají...“

Trpaslík zíral na Teclise, ale už nic neříkal. Zdálo se, že každou chvíli vybuchne.

„Obě knihy říkají totéž. Prastaří měli v mnoha ohledech větší moc než naši bohové. Nejen že změnili klima našeho světa, ale přemístili ho na jiné místo ve vesmíru. Změnili roční období i tvar samotných kontinentů. Vyzvedli Ulthuan z moře a stvořili z něj domov elfů.“

„Ušetři mě lekcí z elfí mytologie,“ odfrkl si trpaslík.

„To nejsou mýty, to je pravda. Používali magii sahající za hranici naší fantazie, aby udrželi kontinenty na místě a Ulthuan nad vlnami. Spletli síť magie od pólu k pólu jako mříž sil kolem planety. Stezky Prastarých jsou její součástí.“

„Proč?“ zeptal se muž. Zdálo se, že nemá potíže tomu uvě-řit, ale byl velmi lidsky zvědavý.

„Nevím. Kdo dokáže uhodnout motivy takových bytostí? Já ne!“ Teclis uvažoval, jestli by se neměl vyhnout vyprávění o svých podezřeních. Všechny události několika posledních hodin jeho teorii jen podpořily. Rozhodl se, že tyhle dva potřebu-je na své straně. Byli jeho jedinými spojenci a mohli by být velmi silnými spojenci. „Možná že celý projekt přesunu pla-nety, vyzvednutí kontinentů, pozvednutí obou ras našeho lidu z bahna barbarství nebyl ničím jiným než drobnou částí něja-kého velkého kosmického schématu, o jehož cíli nic nevím.“

Ale vím, že když Prastaří opustili náš svět, přišel Chaos. Jsem si jistý, že ty dvě věci spolu souvisí. Prastaří vybudovali celý tento systém, aby se propojil s mocným portálem u se-verního pólu. Je to brána takové velikosti a takového stupně, že portály, kterými jsme prošli, vypadají jako dětská hračka. Předpokládám, že jej Prastaří možná použili, aby prošli do jiného, nepředstavitelně vzdáleného světa. Možná byli jako námořníci, kteří tu ztroskotali, a to, co postavili, byl maják nebo záchranná loď.

Ať už je jeho účel jakýkoli, při odchodu provedli nějaký rituál, který alespoň částečně selhal. S portálem se něco stalo. Otevřel cestu někam jinam. Temné síly Chaosu jej použily k vniknutí do našeho světa a téměř ho obsadily. Zůstal na

se-veru až do dnešních dnů. Většinou je v klidu, ale občas vybuchne jako sopka."

„Bůh Grinnir šel na sever, aby jej našel, a zjistil, jak je možné jej zavřít. Tolik bylo napsáno v Knize kamene a bolesti v dobách, kdy z oblohy přšel oheň a svět se navždy změnil," řekl Gotrek. Znělo to, jako by z něj ta slova byla vydolována proti jeho vůli.

„Pak se tedy naše mýty na něčem shodnou, Gotreku Gur-nissone, protože toto je napsáno i v Knize Ishy."

„Pořád nechápu, co to má společného se Stezkami Prasta-rých."

„Všechny tyto věci jsou propojené. Než vám řeknu víc, musím mít vaše slovo, že to nikomu neprozradíte."

Felix přikývl. Gotrek se zamyslel, jako by předpokládal, že je v tom nějaká léčka, a pak řekl: „Máš je."

„Před dávnými věky se mágové zla snažili zničit Ulthuan. Prováděli to tak, že rozplekli síť energií, které ho měly udržovat nad mořem. Pokus selhal díky úsilí mnoha hrdinných elfích čarodějů, kteří obětovali své životy za jeho záchranu. Stabi-lizovali systém a znovu splekli velkou síť, jak nejlépe dovedli, ale zjistili, že práce Prastarých je poničená víc, než si mysleli. Chaos používal Stezky Prastarých jako cestu ke vpádu do našeho světa a zdroj degenerace. Místa, kde se dotkl země, jsou nakažená. Mí předkové potřebovali moc uvnitř Stezek pro stabilizaci Ulthuanu. Mám podezření, že si ji brali přímo ze Stezek."

„A nyní někdo Stezky znovu otevřel," řekl člověk. „Magická energie, kterou potřebujeme pro udržování mého domova, odtéká a pokud se něco rychle nestane, bude zničen." Gotrek Gurnisson zaklel. Otočil se ke stromu a zvedl se-keru. Ozvalo se silné prasknutí, jak jej jednou ranou přet'al.

Vzduchem se rozletěly třísky. Strom se začal kácet. Teclis zalapal po dechu; byla to nejúžasnější demonstrace síly, jakou kdy viděl. Dub byl pevný a téměř stejně silný jako jeho tělo. Větve stromu vydávaly strašný hluk, když při pádu narážely do jiných stromů. Znělo to, jako když mastodont dusá skrz les.

„Nenávidím stromy skoro stejně, jako nenávidím elfy," pro-nesl Gotrek Gurnisson.

„Co to do tebe vjelo, trpaslíku?" řekl Teclis.

„Právě jsi mi dal prostředky, jak se pomstít za Plnovous," řekl trolobijce.

„Za co?" zeptal se Felix.

„Je to starý příběh," řekl Teclis. „Raději bychom se jím neměli moc zabývat. Elfí král velmi ostudně urazil trpasličího vyslance. Stačí říct, že elfové a trpaslíci kvůli tomu vedli nej-krvavější válku v historii. Byla to urážka, kterou trpaslíci do-dnes touží pomstít."

„Chceš říct, že bys nechal zemřít celý kontinent lidí, abys pomstil plnovous?" zeptal se Felix Jaeger trpaslíka. Zdálo se, že nemůže uvěřit tomu, co slyší.

„Kontinent plný elfů," opáčil trpaslík skřípavým hlasem. „A nejen proto, abych pomstil zkrácení plnovousu, ale také abych odčinil mnohé špatnosti, které se ve Velké knize zášti připisují elfům."

„No, to je ovšem něco jiného," pronesl Felix Jaeger sarkas-ticky.

Teclise potěšilo, že má muže na své straně, protože to vypa-dalo, že Gotrek Gurnisson co nevidět dojde k názoru, že nej-jednodušší způsob, jak zajistit zkázu Ulthuanu, je mávnout sekerou a vzít si Teclisovu hlavu. Potom už by nebyl nikdo, kdo by byl schopen včas zastavit hrozící katastrofu. Možná, pomyslel si Teclis, nadešel čas použít nějaké silné ničivé kouzlo. Raději zabít trpaslíka dřív, než trpaslík zabije mne. Přesto měl ještě poslední eso v rukávu.

„Přisahal jsi, že mi pomůžeš," řekl.

„Pokud to nebude nečestné," poznamenal Gotrek Gurnis-son. „A rozhodnutí jsi nechal na mně."

Teclis v duchu zaklel. „Říká se, že trpaslíci se budou handr-kovat nad smlouvou, zatímco bude celý svět hořet."

„Říká se, že slova elfa jsou kluzká jako strojní olej."

„To je šílené," řekl muž. „Vy dva tu stojíte a hádáte se, zatímco je v sázce život národa."

„Víc než národa," upřesnil Teclis. „Pokud je v tom nějaký rozdíl."

„Co tím chceš říct?"

„Staré linie síly nepodepírají jen Ulthuan. Táhnou se i pod jinými místy - například pod Horami na konci světa."

„Nevěřím ti," řekl trpaslík.

„Nebyla snad doba, kdy se hory otřásaly a mnoho trpas-ličích měst trpělo? Neobjevili se skaveni a nevzali vám jednu z vašich pevností?"

„Karak osmi vrcholů," řekl muž.

„Skaveni kdysi experimentovali se stroji, do nichž brali energii z linií síly. Nevím, jestli to dělali schválně nebo ne-vědomky. Podle toho, co vím o krysácích, bych spíš hádal to druhé. Nicméně ta zařízení se ukázala být příliš vražedná i pro ně..."

„Pokud nestojí za našimi současnými potížemi," pozname-nal muž.

„Jak víte, co skaveni dělají? Jestli se ovšem nepřátelíte s kry-sami, což bych u elfů nečekal."

„Když jsme vycítili jejich magii, zasáhli jsme a vyslali voj-sko mágů a bojovníků, aby je zničilo. Pár se jich vrátilo, aby nám o bitvě vyprávělo."

„Musela to být slavná bitva, když o ní tak mluvíš," odfrkl si Gotrek Gurnisson.

„Ne všichni, kdo bojují, hledají slávu," řekl Teclis, kterému docházela trpělivost. „Ani jejich jména nežijí navěky. Někteří dají ochotně svůj život, aby ostatní mohli žít dál, a nežádají odměnu."

„A ty budeš jedním z nich, co, elfe?"

Teclis se nepříjemně usmál. „Nehodlám umírat, pokud to-mu budu moci zabránit," řekl.

„Rozumné," zaslechl zašeptat muže.

„Jdete se mnou? Nebo si přejete vzít zpět své slovo? Ani trpaslík by jistě nenašel nic nečestného na odvrácení katastrofy, která by mohla spolknout samotné horské síně."

„Ne, pokud to, co říkáš, je pravda."

„Jestli lžu, zabij mě," řekl Teclis.

„O to si nemusíš říkat," zavrčel trpaslík.

„Co chceš, abychom udělali?" vložil se do toho muž. Oči-vidně váhal. Opatrnost a touha přežít zřejmě bojovaly s přáním pomoci.

„Ať už udělám cokoli, dva silní bojovníci by se mi mohli hodit," řekl Teclis. „Obávám se, že než tohle skončí, budu po-třebovat i meče a sekery."

„Taky si myslím," souhlasil muž. „Chtěl jsem říct - co chceš, abychom udělali teď?"

„Musíme najít zdroj potíží a odstranit jej. Musím najít Orá-kulum Pravdomluvných, ať už je to kdokoli. Pokud to nedoká-žu teď... no, jsme v Albionu a snad blízko cíli, protože zápisy říkají, že tady v dávných dobách bývaly největší chrámy Pra-starých. Hlavní svazek linií leží zde, jako velký shluk všech jejich magických energií. Potřebuju jej najít a pak se pokusím zjistit, jak uzavřít Stezky."

„Ty jsi čaroděj," řekl Felix Jaeger. „O těchto věcech víš víc než my. Najdi ten chrám a my ti pomůžeme dostat se dovnitř. Pak už je to na tobě."

Muž pohlédl na trpaslíka, jako by očekával nesouhlas, a byl očividně překvapen, když se neozval.

„Tak dobře," řekl Teclis. „Ale nejdřív si musíme odpoči-nout a je třeba vykonat určité rituály."

„Rituály?" zeptal se muž.

„Nejdřív se musím postarat, aby tě znovu nedostali démo-ni."

„To vypadá jako dobrý nápad. Jak to chceš udělat?"

„Znám kouzla, která zabezpečí tvou duši a tělo a přeruší jakékoli spojení, jež by tam mohlo zůstat."

„Spojení? Chceš říct, že ty věci z toho příšerného světa by mě znovu mohly najít?"

„Pokud něco neudělám, je to skoro jisté. Přijdou k tobě ve snech... zpočátku."

Muž zmlkl. Vypadal zamyšleně a vylekaně. Trpaslík vypa-dal jen vztekle, ale to byl zřejmě přirozený stav.

„Tak bys měl raději s tím čarováním začít," řekl muž.

„Bude to trochu bolet," upozornil ho Teclis.

„To jsem si domyslel," přikývl muž. „Tak ať to máme za sebou."

Teclis je vedl po lesní stezce a doufal, že ho ti dva budou ná-sledovat. Mužova odvaha na něj udělala dojem. Kouzla exor-cismu snášel bez větších stížností. Teclis věděl, jak bolestivá mohou být. Nicméně ten proces po sobě zanechal stopy. Mu-žovy prsty neustále sahaly na amulet, který mu Teclis dal. Snad to bylo rozumné. Stálo za to vzdát se části svých ochran-ných kouzel výměnou za jistotu, že nebude mít za společníka posedlého člověka. Byl si celkem jistý, že exorcismus byl úspěšný, ale při tom podivném proudění magie v Albionu ne-chtěl nic riskovat. Byly tu i jiné důvody, proč tomu muži dát amulet. Kdyby se trpaslík obrátil proti němu, amulet zajistí, že muž zůstane na jeho straně, ať už dobrovolně, nebo ne-dobrovolně.

I teď cítil, jak v trpaslíkovi bublá vztek, i mužovy obavy z budoucích nebezpečí. Felix Jaeger má právo cítit úzkost, pomyslel si. Ať už Stezky Prastarých dokázal otevřít kdokoli nebo cokoli, bude to silný protivník.

Zhluboka si povzdechl. Pokud to bude nutné, postaví se nebezpečí čelem. Jenže právě teď byla jeho největší starostí sekera v zádech od šíleného trpaslíka. Jeho bratr by tu situaci zvládl mnohem líp.

DVANÁCT

Felix se zabalil do promočeného pláště a sledoval, jak se jeho dech mění ve vzduchu v mlhu. Je tu zima, pomyslel si, ale jiná zima než v Císařství. V Císařství teď ležela na zemi silná vrstva sněhu. Tady stěží pršelo, i když ten déšť byl tak studený, jako by ho do těla bodalo tisíc ledových noží. Země mu pod noha-ma čvachtala. Obloha měla barvu olova. Skoro by dal přednost sněhu. Tady to vypadalo, jako by obloha i země plakaly.

Přesto ta scénérie nebyla bez půvabu. Občas došli k me-zerám mezi stromy a pak zahlédl zvlněné drsné kopce, po jejichž úbočích vesele skotačily potoky. Tu a tam měl pocit, že v lese zahlédl jelena nebo srnce. Právě teď uviděl v dálce zvedat se k obloze tenký sloup dýmu. Nejdřív si nebyl jistý, protože splýval s oblohou tak, že byl téměř neviditelný, ale po několika milích namáhavého pochodu bylo zřejmé, že se blíží k obydlené oblasti a elf je tam celou dobu záměrně vede. Jeho oči jsou mnohem, mnohem bystřejší než moje, uvědomil si Felix.

Uvažoval, jestli elfovi věří. Čím dál hůř snášel elfovo boho-rovné vystupování a Gotrekovo brblání za zády. Nicméně na elfovi nebylo znát, že by mu to vadilo. Pohyboval se po svahu klidně a opatrně a nikdy nešlápl špatně, bez ohledu na to, jak kluzká byla zem. Přes svůj křehký vzhled vypadal neunavi-telně. Jak si ho Felix pokradmu prohlížel, všiml si i jiných věcí. Sám měl boty nasáklé bahnem a zablácený plášť i kal-hoty. Gotrek měl špinavé boty a na holých pažích stříkance červeného jílu. Ale Teclis byl tak čistý, jako když vyrazili.

Boty mu jen zářily. Modré šaty se leskly. Neměl špinavou ani špičku hole, kterou se dotýkal země.

Felix by rád věděl, jak je to možné. Byl jeho oděv očaro-vaný tak, aby odpuzoval špínu, nebo tu fungovalo nějaké jiné kouzlo? Podle toho, co říkal Max Schreiber, Felix věděl, že zaklinadlo vždy stojí čaroděje část osobní síly a odolnosti. Unavuje ho to stejně, jako by obyčejného člověka unavil závod v běhu. Ani tak mocný čaroděj jako elf by určitě neplýtl silou na to, aby se udržel čistý. Nebo možná že ano, pomyslel si Felix. Teclis měl v sobě kočičí úzkostlivost, kterou Felix považoval za typickou pro elfy. A nejen to. Kdykoli se dostal k elfovi po větru, cítil závan slabého pižmového parfému, jaký používají ženy. Šlechta v Císařství nosila kuličky z vonných látek, aby zahнала zápach na

ulici, ale slyšel, že někteří po-užívají i parfěmy. Další oblast, v níž se elfové liší od lidí, pomyslel si. Na elfovi však přes jemné hedvábné šaty, zdobenou přilbici a šperky nebylo nic zženštilého. Oblékal se jinak než lidé, to bylo vše. Šlechta se oblékala jako pávi, aby ukázala své bohatství. Možná to bylo u elfů stejné. Na tomhle elfovi bylo něco velmi aristokratického, výraz povýšenosti a unyllost, které by Felixe u šlechtice rozčilovaly, ale u elfa mu nevadily. Neměl pocit, že se elf takhle chová proto, aby mu ukázal, kde je jeho místo, jako synovi zbohatlého obchodníka, který se plete mezi vyšší třídou - pro Starší rasu to byl přirozený výraz. Najednou Felixe napadlo, jestli je možné, že póza lidské aristokracie byla založena na chování starší a kulturnější rasy? To už se asi nikdy nedozví. Ne že by na tom v současné situaci tolik záleželo. Podíval se na stoupající sloup dýmu a pocítil záchvěv obav. Byli tu cizinci. Slychal, že lidé z Albionu jsou kanibalové. Možná to byly jen námořnické povídačky. Slyšel historky o lidských obětech a podivných nestvůrách v bažinách. Celá země byla zahalená neproniknutelnou mlhou a lemovaná ostrými skalisky, takže tu námořníci málokdy přistáli, až na ztroskotání. Vrátilo se jich ještě méně, aby o té zrádné cestě mohli vyprávět. A kdo ví, jestli se těm pověstem dá věřit? Námořníci nebyli při vyprávění hospodských příběhů o svých cestách zrovna úzkostlivě pravdomluvní. Když se nad tím zamyslel, začalo mu děsivé putování po Stezkách Prastarých připadat jako sen. Pochyboval, že lidská mysl dokáže přijmout všechno, co tam viděl. Zdálo se to být tak neskutečné, zejména teď, když nasákl až příliš skutečným deštěm Albionu. Zaplašil temné myšlenky. Albion! Byli skutečně v Albionu? Teclis vypadal, že si tím je jistý, a on by to snad měl vědět. A co se týče jeho tvrzení, že démoni by mohli Felixe vycítit a dokonce si pro něj přijít? Tuhle část zážitku bylo až příliš snadné přijmout. Felix se už s takovými tvory setkal v Praze i v Karag Dumu. Nepochyboval o síle jejich zášti ani o tom, že si jeho únik ze svých spárů mohli brát osobně. Pro bezpečí své duše nabídl modlitbu Sigmarovi, ale vzhledem k tomu, jaké měl s účinností modliteb zkušenosti, ani teď od Kladivonoše neočekával žádnou pomoc. Ruka mu opět zabloudila k ochrannému amuletu, který mu elf dal spolu s varováním, aby jej nikdy neodkládal, ani ve spánku. Byla to nádherná elfí práce. Řetěz byl z nějaké slitiny stříbra a samotný amulet tvořil kotouček ze slonoviny vykládaný stříbrnými elfími runami. Felix doufal, že je tak mocný jako krásný. Pomyšlení na to, že mu démoni sežerou duši, nebylo příjemné. Obrátil pozornost zpět ke Gotrekovi. Trolobijce byl mrzu-tější než obvykle. Zdravé oko upíral elfovi na záda, jako by zvažoval, jestli je nemá použít jako cvičný terč pro svou sekeru. Když si Felix vzpomněl, jak Gotrek jen tak jakoby nic rozštípl ten strom, udělal na něho elfův klid skutečně dojem. Přesto neočekával, že by se Gotrek na elfa vrhl, alespoň ne bez předchozího varování. Srazit neozbrojeného protivníka zezadu nebyl trolobijcův způsob boje. Srovnal krok s trolobijcem, ale Gotrek na něho stěží pohlédl a pak se odvrátil. Felix pokrčil rameny a zrychlil, aby si promluvil s elfem. Udělal by cokoli, aby odpoutal svou pozornost od toho ledového neustávajícího deště.

„Jsi příbuzný s tím Teclisem, který bojoval po boku Mag-nuse Pobožného?“

„To jsem byl já.“

Felixovi málem klesla čelist. Jedna věc byla o takové věci uvažovat, druhá byla mít to potvrzené. Elf se na něho zahleděl s potměšilým potěšením.

„Životy elfů jsou dlouhé,“ řekl.

„Trpělivost trpaslíků je o to kratší,“ zamumlal Gotrek tak hlasitě, aby to nebylo možné přeslechnout.

Felix na chvíli nebyl mocen slova. Co říct, když se setkáte s postavou, o níž jste četli jako děti v historických knihách a která se družila se současníky vašeho prapraprapradědečka? Předpokládal, že existuje mnoho otázek, za které by jeho pro-fesoři zabíjeli, aby je mohli položit, ale jeho mysl byla nyní úplně prázdná.

„Jaké to tam bylo?“ zeptal se nakonec.

„Zoufalé, špinavé, krvavé a ohavné,“ odpověděl čaroděj. „Jako většina bitev. Viděl jsem umírat své přátele dřív, než měli. Elfů je nyní málo a každý ztracený je tragédie.“

„To je věc názoru,“ zabručel trolobijce. Elf ho ignoroval s obdivuhodným klidem. Felix věděl, že on by to nedokázal.

„Opravdu jsi bojoval s Černokněžným králem z Naggarothu?“

„Překvapuje mne, že jsi o takových událostech slyšel,“ řekl Teclis.

„Můj otec je obchodník. Často jezdí za obchody do Marien-burgu. Tam je dodnes osada elfů. Zprávy se dostanou ven. Vyprávějí se příběhy.“

„To si dokážu představit. Obchodníci vždycky klevěti. Myslím, že je to součást obchodu.“

Felix si na elfovi všiml ještě něčeho jiného. Jeho mluva měla tentýž akcent, jaký slychal u dědečka, když byl ještě malý kluk. Jeho řeč měla archaický rytmus, který naznačoval, že je velmi stará, což bylo zvláště v rozporu s elfovým mladi-stvým zjevem. Náhle si vzpomněl na hraběnku, upírku, s níž se setkal v Sylvánii, a otřásl se. Tentokrát to nebylo zimou.

„Stalo se něco?“ zeptal se elf zdvořile. „Dotkla se tě moje slova?“

„Ne. Jen mi připomněla někoho, s kým jsem se kdysi se-tkal.“

„Soudě podle tvého výrazu to není příjemná vzpomínka.“

Felixe překvapilo, jak je elf vnímavý, co se týče lidí; pak si uvědomil, že když se s nimi setkával několik století, měl dost času pochopit víc než ostatní. Opět jeho myšlenky zaletěly k upířům a od nich k Ulrice. Ani to nebylo příjemné.

„Byla to upírka,“ vyhrkl.

Gotrek se krátce zachechtal. Felix pochopil, že mu to srov-nání přišlo docela výstižné.

„Ty ses setkal s jedním z Oživených?“ zeptal se Teclis.

„Ve skutečnosti s několika.“

„Zdá se, že vedeš velmi pestrý život, Felixi Jaegere. Stále mě překvapuje, kolik toho vy lidé dokážete prožít za ten krátký čas, který vám byl přidělen." Felix si byl jist, že ho Teclis ne-chtěl urazit, ale začínal chápat, co trpaslíkům vadí na elfech. Začínal si upravovat svůj původní názor na elfovo chování. Tón měl lehce blahosklonný, aniž by to měl v úmyslu, a tím vše bylo jenom horší.

„Vidím, že jsem tě něčím urazil," řekl elf. Jeho tón naznačoval, že je mu to v podstatě lhostejné. Možná že když jste mocný čaroděj starý několik staletí, názory a pocity nižších bytostí nejsou pro vás důležité. Felix se přinutil zdvořile usmát. Tuhle hru mohou hrát dva, pomyslel si.

„Ale vůbec ne. Spíš jsem tě urazil já, když jsem tě bezděčně srovnal s jedním z nemrtvých. Pokud je to tak, omlouvám se."

„Žádná omluva není třeba, Felixi Jaegere. Neurazilo mě to."

Což je zřejmě také dobře, řekl si Felix. Poslední, co by chtěl, bylo rozzlobit mocného čaroděje. Současná situace i tak hrozila výbuchem, natož aby k tomu ještě přidával.

„Co si myslíš o Oživených?" Elfův tón byl skutečně zvědavý. „Proč ti připomínám jednoho z nich?"

„Ne že bys mi je úplně připomínal," opatrně volil slova Felix. „Jen jsem si myslel, že při tak značné délce života můžete mít stejný přístup k pronikání do lidské mysli."

„Ne. Oživení se na váš druh dívají jako na kořist," řekl Teclis. „Existuje několik fascinujících monografií z doby vašich Upířích hrabat, které vysvětlují jejich úhel pohledu celkem jasně. Například Mannheimovy Úvahy o smrtelnosti, Nesmrtelnost a nemoralita."

„O tom jsem nikdy neslyšel," řekl Felix. Docela ho to překvapovalo. Považoval se za vzdělance, a přesto nikdy neslyšel ani o autorovi, ani o knize.

„Autor byl jedním z Oživených, potomek jednoho z von Carsteinů. Představoval si, že je něco jako filozof. Jeho knihy byly soukromé tisky, rozšiřované mezi jeho druhy. Některé z nich padly do rukou Finreira po válkách Upířích hrabat. Přišel jsem s sebou do Ulthuanu."

„Ty ostatní pravděpodobně spálili lovci čarodějnic," poznamenal Felix.

„Já vím," řekl elf. „Byl to ohavný zločin."

„Ohavný zločin? To si nemyslím. Co může být ohavného na zničení práce jedné z těch nestvůr?"

„Ničení vědomostí není nikdy dobré," odpověděl Teclis. „A kdo může říct, co je dobro, a co je zlo? Mannheim se nepovažoval za horšího, než je lidský farmář. Ve skutečnosti si myslel, že je hodnější, protože dobytek nezabíjel, spíš se usilovně staral o jeho prospěch."

„Tohle může říct jen elf," řekl Gotrek.

„To řekl Mannheim, ne já. Nebyl to elf."

„Srovnávat lidi s dobytkem naznačuje vlastnictví," řekl Felix. „Je správné vlastnit lidi?"

„Elfové to v minulosti dělali. Lidé to, pokud vím, dělají stále."

„Trpaslíci to nedělali nikdy," prohlásil Gotrek.

„Jistě, jistě," řekl Teclis. „Máme to chápat tak, že tvá rasa je morálně nadřazena všem ostatním? Alespoň bychom se v něčem shodli."

„Elfové dosud vlastní lidi. Lidi, trpaslíky, elfy," prohlásil Gotrek. „Otrokáři stále podnikají nájezdy na pobřeží."

„To je pravda," potvrdil Felix.

„Temní elfové," namítl Teclis.

„To snad nejsou elfové?" zeptal se Gotrek.

Teclis se na chvíli zarazil a zadíval se na trolbójce. Zdálo se, že už už vybuchne. Gotrek se vyčkávavě zašklebil.

„Někteří trpaslíci věří v Chaos. Znamená to, že všichni trpaslíci jsou vyznavači Chaosu?"

Gotrekovi zbělely kotníky, jak pevněji sevřel sekeru. Zvolna přejel palcem po jejím ostří. Vytrskla kapka jasně rudé krve. Felix věděl, že musí něco udělat, jinak nevyhnutelně dojde k násilí.

„Vyznavače Chaosu by určitě potěšilo, kdybychom se teď do sebe pustili. Máme splnit úkol, který je důležitější než malicherné hašteření."

„Na těch obviněních není nic malicherného, človíčku," řekl Gotrek. V hlase mu jasně znělo ostří.

„Jen jsem poukazoval na trhlinu v logice, nikoho jsem neobviňoval," poznamenal Teclis.

„Opět se ukazuje, že staré rčení je pravdivé - elf překroutí význam slov tak, aby vyhovovala jakémukoli účelu."

„Domnívám se, že to je trpasličí rčení. Mohl bych odpovědět elfům..."

Co je s těmi dvěma? uvažoval Felix. Gotrek byl zřídka mimořádně rozumný, ale nebyl hloupý. Určitě chápal, že je třeba spolupracovat. Teclis vypadal jako velmi inteligentní bytost, ale na trpaslíkovi bylo očividně něco, co ho dohánělo k chladné zuřivosti. Bylo to jako dívat se na kočku a psa, kteří sledují jeden druhého. Po pravdě řečeno, cítil, že se také začíná trást vztekem.

„Kočky a psi, elfové a trpaslíci, lidé a Bretonci," řekl.

„Co?" řekl Teclis. Gotrek se na něj stěží podíval.

„To je starý vtíp," řekl Felix. „Z Císařství, odkud pocházím. Myslel jsem, že když tu všichni předvádíme své předsudky, mohl bych vytáhnout i ten svůj."

„To jsi při tom výletu do pekla přišel o rozum, človíčku?" zeptal se Gotrek.

„Pěkný příklad lidského humoru," řekl Teclis. Tón jeho hlasu mrazil víc než vánice.

Úžasně, pomyslel si Felix. Podařilo se mi odpoutat jejich pozornost od toho druhého tím, že se oba naštváli na mě.

Viděl, že je to účinná strategie, ale nebyl si jistý, jestli by její časté používání přežil.

Pokřčil rameny. Promočený plášť se mu přitom trochu svezl. Napadlo ho srovnat jejich chování s chováním dětí, ale byl si naprosto jistý, že by to jeho zdraví neprospělo. Místo toho řekl: „Možná bychom se měli soustředit na nejbližší události. Myslím, že chceš zachránit svůj lid, Teclisi z Ulthuanu. A měl jsem dojem, že jsi mu slíbil pomoc, Gotreku.“

Trpaslík se naježil, až se Felix začal bát o svůj život, ale pak se zklidnil, jako útočící pes, který se rozhodne, že nepůjde po krku, a sklonil sekeru. „To jsme to dopracovali, když trpaslíkovi musí připomenout jeho slovo člověk,“ řekl. Ve skutečnosti to znělo docela omluvně. Felix byl rád, že Teclis je natolik slušný, aby z toho neměl škodolibou radost. Elf sám vypadal trochu zahanbeně. Možná bych to mohl na-konec přežít, pomyslel si Felix, pak ale zvážil vrtkavou povahu svých společníků a situaci. No, možná ne.

Stáli na svahu nad nanejvýš neobvyklou vesnicí. I v houstnou-cím zamlženém šeru byla její podivnost zřetelná. Byla vybudována uprostřed jezera, v hustém rákosí. Vypadalo to, že domy jsou postaveny na kůlech nebo na malých umělých ostrůvcích. ‚Domy‘ vlastně nebylo správné označení. Vypadaly mnohem primitivněji než sylvánské rolnické chatrče. Lemovala je hráz z bláta a polen. Uvnitř hořely ohně. Pár lidí bylo dosud venku. Někteří seděli na hrázi a rybařili. Jiní pluli na jezeře v malých proutěných člunech posítilých kůží. Několik lidí jako by kráčelo po hladině močálu, což Felix považoval za magii, dokud po-zornější pohled neodhalil, že tam jsou nosné kůly.

Felix pohlédl na Teclise. „Co teď?“ zeptal se.

„Mohli bychom tu najít přístřeší na noc. Bude tam teplo a jídlo, a možná i svatyně, kde bych mohl provést potřebné rituály.“

„A jaké to budou rituály?“ ozval se blízko nějaký hlas. Trpaslík i elf reagovali instinktivně. Gotrek zvedl sekeru a za-točil s ní. Teclis sevrhl hůl, kolem ní vzplála záře. Na Felixe to velmi zapůsobilo. Nikdy neviděl, že by trolobijce někdo zastihl nepřipraveného. Ani elf nevypadal jako někdo, koho lze snadno zaskočit.

Pohnul rukou k jílcí meče, ale netasil jej. „Mir,“ řekl hlas. Měl lehký zpěvavý akcent, ale nebylo v něm nic slabého.

„Ná-silí není třeba. Jen jsem se zeptal.“

„Tam, odkud pocházím,“ řekl Felix, je zvykem se předsta-vit, než se člověk začne vyptávat.“

„A kde by to mělo být, mladý příteli?“ Felix se zahleděl do tmy, kdo je ten sebevražedný maniak. Dal tomu člověku příležitost, aby se zdvořile představil dvěma nejnebezpečněj-ším bytostem, s jakými se Felix kdy setkal, a vypadalo to, že on je odhodlán to nevyužít.

Rozeznával jen postavu starce, pokrouceného jako stará větev a podle všeho stejně houževnatého. Měl na sobě úzké tartanové kalhoty a nařasený plášť s tartanovým vzorem, který splýval s podrostem. Přes záda mu visel dlouhý meč. Opíral se o oštěp jako o hůl. Nos měl malý a tupý, široký úsměv, žluté a jakoby šelmí zuby. Jasně modré oči měly potměšilý výraz, když oplácel Felixovi jeho pohled. Na tváři a čele měl podivné hranaté tetování. „V Císařství,“ odpověděl Felix. Sta-řec se zasmál.

„Nikdo z Císařství dlouho mlhami neprošel, už od časů mého otce, kdy přijely ty zatracené pekelné zelené kůže.“

„Myslíš orky - ti nejsou z Císařství,“ řekl Felix.

„Žijí na území stejného klanu,“ prohlásil stařec.

„A tehdy přijeli i lidé z Císařství?“ zeptal se Teclis. Stařec se na něho podíval záměrně opovržlivě.

„Jen tvůj lid přichází a odchází, jak se mu zachce, zplozenče Naggarothu,“ řekl stařec. „A až tahle noc skončí, bude o jed-noho méně, pokud nesložíte zbraně.“

Gotrek na něho nevěřicně vykulil oči. Cizinec zvedl ruku a pronikavě zahvízdal.

Z vysoké trávy se vynořilo několik desítek lučištníků. Za nimi se objevili vrhači oštěpů, upravených jako harpuny tak, aby je bylo možné po hodů zase přitáhnout zpět. Felix se pře-kvapeně rozhlédl.

„Násilí není nutné,“ řekl Teclis.

„Obávám se, že je,“ řekl stařec. „Pokud hned nesložíte zbra-ně.“

„Mou sekeru můžete získat jedině od mé mrtvolky,“ prohlásil Gotrek. „I když mě bolí, že mám bránit elfa.“

Felix zamrkal a čekal, že každou chvíli ucítí, jak se mu do zad nebo do oka zarývá šíp. Vypadá to čím dál hůř, pomyslel si. A v tu chvíli začalo znovu pršet.

TŘINÁCT

Stařec pokynul rukou a vzduchem zasvištěly šípy. Felix se vrhl k zemi směrem ke starci, ten se ale na muže svého věku překvapující rychlostí odkutálel z dohledu za kámen. Felix zaklel a ohlédl se, jestli byli trpaslík nebo elf zasaženi. To co viděl, mu vyrazilo dech.

Šípy se od nich odrážely, odmrštěny zářící sférou kolem elfího čaroděje. Teclis udělal gesto a všichni muži z Albionu ztuhli. Několik z nich vyděšeně vykřiklo, ale všichni stáli jako vytesaní z kamene. Felix se podíval na ty, kteří se prve vyno-řili z vody jako vodníci. Viděl, že každý z nich má v ústech seříznutý rákos, zřejmě jako trubičku na dýchání. O tom triku už slyšel, ale bylo potřeba dlouhého cviku, nemluvě o odvaze, aby bylo možné jej použít.

Felix nahlédl za skálu a viděl, že stařec je stejně nehybný jako ostatní. Po čele mu tekla pot, jak se snažil zaklínadlu vzdorovat. Felixe napadlo, že by ho mohl probodnout mečem, ale pak ten nápad zavrhl. Byl unavený a vyděšený, ale kvůli tomu nebylo třeba zabíjet. Zatím.

„Tvá magie je silná, sluho Malekithův, ale Světlo zvítězí.“

Felix pohlédl na elfa. Očekával, že se rozzlobí. Ten se ale tvářil spíš pobaveně. „Zdá se, že i jiní sdílají tvé názory na elfy, Gotreku Gurnissone.“

„Rozumný muž," řekl Gotrek. „Bolelo by mě, kdybych ho musel zabít. A není čestné vzít sekeru na muže, který stojí jako ovce na porážku."

„Tvůj pomocníček má pravdu," poznamenal stařec. „Osvo-bod' nás, ať se můžeme vypořádat jako válečníci."

Gotrekův obličej se zkrivil vzteky. Už už se zdálo, že přece jen použije sekeru na starce, a to okamžitě. „Nikdy jsem neměl s elfy nic společného," zavrčel.

Felix potřásl hlavou. Diplomacie očividně nebyla silnou stránkou nikoho z přítomných. Podíval se na starce pozorněji. Na obličej měl vytetované podivné geometrické vzory, které Felixovi něco připomínaly. Samozřejmě, pomyslel si, runy na těch stojících kamenech. „To tě tak unavil život, starče?" zeptal se. „Nestačilo ti nařídít útok na čaroděje, musel jsi ještě urazit trolobijce. Mezi odvahou a hloupostí je tenká hranice a ty jsi ji právě překročil."

„A ty jsi očividně omámený elfí magií. Už jsem to párkrát viděl. Dobří muži se často vracejí jako otroci ve službách Tem-ných."

„Tak teď už máš proti sobě všechny tři," konstatoval Felix. Pohlédl na elfa. Max Schreiber mu kdysi vyprávěl, jak může být magie vysilující, ale na elfovi nebylo vidět, že by ho una-vovalo držet desítky bojovníků v nehybnosti. Co s nimi hodlá dělat dál? uvažoval Felix. Nemůžeme prostě těm lidem pod-říznout krk, že?

„Nejsem tím, za koho mne považujete," řekl Teclis. „Ne-jsem sluha Černokněžného krále. Naopak, už mnoho let jsem jeho nepřítelem."

„To tvrdíš ty," odpověděl stařec. „Ale nemám na to nic než tvé slovo."

„Pověz, neznamená pro tebe nic to, že tě držím ve své mo-ci a zatím šetřím tvůj život, navzdory tomu, jak jsi urazil mne i mé společníky?"

„To může být jen elfí lest. Můžeš nás chtít očarovat nebo usmrtit nějakým temným a strašlivým způsobem..."

Elfovi vzplál v očích oheň a když promluvil, byla jeho slova plná hrozby. Náhle překypoval nezměrnou mocí a jako by se oděl podivnou důstojností. Jeho obličej vypadal jako vytesaný z kamene.

„Jsem Teclis, z Aenarionovy linie, jeden z předních mužů Ulthuanu. Kdybych si vás opravdu přál zničit, očarovat nebo přinést zkázu té vaší ubohé barbarské vesničky, už bych to udělal a nezastavil bys mě ani ty, ani tihle učni tvé dětinské magie, starče."

Felix mu věřil. V té chvíli byl hrozivější než cokoli, co Felix kdy viděl, a že už viděl opravdu mocné demony. Nyní bylo i na elfovi něco téměř démonického. Pak Teclis pokrčil rameny a kouzlo bylo zlomeno. Najednou se stařec a jeho muži mohli volně pohybovat. Padli k zemi a zbraně jim vyklouzly z necitlivých prstů.

„Naštěstí pro vás si to však nepřeji," řekl Teclis. „Žádáme jídlo, přístřeší a místo k přespaní. Vy nám to poskytnete a my se ráno zase vydáme na cestu. Za své potíže budete odškod-něni."

Starci ta slova šla z hrdla téměř proti jeho vůli, když říkal: „Ano, jak si přeješ. Pro tuto noc a jen tuto noc budete hosty v Crannog Mere."

Felix už slyšel srdečnější uvítání. Uvažoval, jestli elf ví, co dělá. Možná se v noci probudí a zjistí, že mají v hrdle zaražený nůž. Pak se podíval na elfa a Gotreka a uvědomil si, že něco takového je dost nepravděpodobné. Ať už na ty dva čeká jakákoli smrt, nebude to nůž ve tmě od nějakého barbar-ského domorodce.

Následovali barbary ke břehu jezera. Felix z nich ani na oka-mžik nespustil oči, protože se bál, že navzdory slovům svého vůdce se mohou každou chvíli obrátit a napadnout je. Kdyby k tomu došlo, dovedl si živě představit, jaká by to byla jatka.

Na břehu se muži nezastavili, ale šli stále dál. Felix zalapal po dechu, protože to vypadalo, že krácejí po hladině. Nohy se jim sotva ponořily pod vodu, i když voda byla tak hluboká, že se v ní předtím schovali i muži s oštěpy. Je to snad nějaká nová forma magie?

Teclis je následoval. Stejně tak i Gotrek, s mírným pokrče-ním ramen a odfrknutím. Felix věděl, že na něho ostatní čekají, a tak vstoupil do vody a tajemství bylo rázem odhaleno. Těsně

pod hladinou byla úzká hráz, chytře skrytá tak, aby byla vidět jen z bezprostřední blízkosti. Muži z Crannog Mere ji očivid-ně znali nazpaměť, protože se nemuseli dívat pod nohy. Ani Gotrek to nepotřeboval - ten za každých okolností našlapoval vždy pevně a jistě. Po chvíli si Felix uvědomil, že elf se vzná-ší těsně nad hladinou; bez jakékoli námahy a bezpochyby za použití magie. On sám se musel stále dívat dolů; hráz byla zvlněná jako had, aby to zmátlo útočníky. Byl to jednoduchý a účinný systém obrany, stejně jednoduchý jako použití bažiny coby vodního příkopu.

Jak docházeli k bráně, zastavil je hlouček žen ozbrojených luky a oštěpy. Vystoupily na nízký dřevěný val obklopující největší ostrov - zjevně hlavní opevnění osady. Nejspíš se skrývaly, zatímco jejich muži napadli vetřelce. Bylo ale očividné, že alespoň některé z nich byly připraveny bojovat po jejich boku.

„To jsou hosté, Klaro," řekl stařec. „Přinejmenším pro tuto noc to nejsou nepřátelé."

„Ale jeden z nich je Temný..." Gotrek se zachechtal.

„A ten druhý vypadá jako nějaký zakrslý démon." Trpaslík se okamžitě přestal smát a významně přejel palcem po ostří sekery.

„Jsem trpaslík z Hor na konci světa," prohlásil. „A co by to mělo být?" otázala se žena. Gotrek se neobtěžoval odpovědět, i když to chvíli vypadalo, že zvažuje, jestli na bránu nemá vzít sekeru. Felixe udivovala odloučenost tohoto místa. Vyrostl ve městě, kde bylo na uli-cích často vidět trpaslíky i elfy. Zdálo se, že malá vesnička uprostřed bažin není tak kosmopolitní.

„Tak či tak, jsou to naši hosté," řekl stařec. „Měli nás ve své moci a ušetřili naše životy. Říkají, že nejsou naši nepřátelé, a dokud se neukáže, že to není pravda, budeme jejich slovu věřit."

„Divla jsem se, proč jste tam stáli jako nějaké přihloupé sochy," odsekla žena. „Mágové, co?"

„Jeden z nich ano, a velmi mocný. Možná i mocnější než Moudrá, pokud se nemýlím."

„Ta ti za podobná slova nepoděkuje," usklíbila se žena.

„Budeme tu celou noc stát a žvanit, nebo nám otevřeš bránu?" zeptal se stařec.

„Myslím, že otevřeme bránu." Brána zaskřípala a otevřela se. Skupinka vešla dovnitř, kde ji přivítal pach hořící rašeliny, hnoje a ryb, štěkání psů a pláč dětí. Teclis zvedl ruku k nosu a delikátně zakašlal.

„Už jsem smrděl hůř," řekl Gotrek.

„Pochybuji, že ses někdy koupal," odtušil elf. Felixovi chvíli trvalo, než mu došlo, že to byl žert. Měl podezření, že Go-trekovi to nedojde vůbec. Jak kráčeli ulicí, zvědavě se rozhlíželi kolem sebe. Jeden chlapeček s tvářemi od sazí se na něho podíval a rozplakal se. Ostatní děti odtáhly matky pryč. Mířili k velkému společnému domu se střechou pokrytou drny, který vévodil vyvýšenině uprostřed. Oči, které je sledovaly, byly nepřátelské. Kdyby měl Felix hádat, řekl by, že většina nepřátelství a strachu byla zaměřena na Gotreka a Teclise, ale vesničané si rezervovali menší díl i pro něho. Nevypadalo to, že je čeká dvakrát příjemná noc.

Dům byl dlouhý a matně osvětlený loučemi namočenými ve smůle a lampami s nějakým voňavým olejem. Tahle stavba byla očividně místo, kde se pořádaly hostiny a přátelská setkání. Jedné zdi dominoval obrovský krb. Podél další bylo až ke stropu nastaveno něco, co vypadalo jako soudky s alkoholem. Muži odhodili pláště a posadili se, kde se dalo, buď se zkříženými nohama nebo si dřepili, jak to komu vyhovovalo. Nikdo však neodložil zbraně a Felix si všiml, že u brány jsou stále strážé.

„Jsem Murdo Mac Baldoch. Vítejte v naší síni," řekl stařec.

„Jsem Teclis z Ulthuanu. Děkuji za vaše přijetí."

„Gotrek, syn Gurniho."

„Felix Jaeger z Altdorfu. Děkuji za vaše přijetí."

Mordo obešel místnost dokola a představil postupně všech-ný muže. Bylo vidět, že zvenčí nakukují dovnitř ženy. Tvářily se zvědavě a zároveň trochu vystrašeně. Felix si domyslel, že tu mnoho cizinců nevidají a pokud ano, jsou to většinou nepřátelé. Koneckonců, hodně prozrazovalo už opevnění vesnice. Lidé takové věci nebudovali, pokud je doopravdy nepotřebovali.

Stařec vzal ze stojánku číši a narazil jeden soudek. Siní se začal šířit pach silného alkoholu, jako by se objevil nějaký zlatý duch. Vzal číši, ochutnal z ní a pak ji podal Teclisovi. Elf si ji prohlédl, přičichl a řekl: „Vyhlášená whisky z Albionu. Děkuji ti."

Ochutnal a pohár si nechal. Murdo opakoval totéž s Gotrekem. Gotrek se na elfa pohrdavě podíval a hodil obsah poháru do sebe na jediný hlt. To vyvolalo několik zalapání po dechu, což Felix považoval za obdiv.

„Uf, ty jsi skutečně dobrý pijan, Gotreku Gurnissone," řekl Murdo.

„Jsem trpaslík," opáčil Gotrek. „A ta whisky je dobrá -na to, že ji vyrobili lidé." „Dáš si ještě?" „Ano."

Murdo znovu naplnil Gotrekovi pohár a přinesl jeden i Felixovi. Ten k němu nedůvěřivě přičichl. Pach alkoholu byl vel-mi silný. Ochutnal a málem se zakuckal. Spálilo mu to jazyk a hrdlem se mu začaly šířit plameny až do nosu. Chut byla mírně kouřová, ale nikoli nepříjemná, když jste si na ni zvykli. Určitě to nebylo horší než kislevská bramborová vodka.

„Velmi dobré," řekl a všiml si, že Gotrek už vypil druhou číši, aniž by na něho měla nějaký účinek. Tentokrát se ozval všeobecný potlesk domorodců. Ať už si muži Albionu mysleli o cizincích cokoli, očividně dokázali ocenit dobrého pijáka. Jako by to byl signál, každý muž vzal číši a narazil soudek. Vypadalo to, že každý má svůj, nebo možná každá rodina. Felix si všiml, že skupiny mužů pijí vždy z jednoho soudku, ale to bylo vše, co dokázal vypozerovat.

Všichni zaujali místa u zdi, seděli zády k ní a hleděli dovnitř kruhu. Někdo vytáhl malé píšťaly a něco, co vypadalo jako housle a zazněla hudba. Vůně vařeného jídla začala převládat nad zápachem hnojiště.

„Co tě přivádí do Albionu, čaroději z Ulthuanu?" zeptal se Murdo. Obličej měl bezvýrazný, ale v očích byl vidět živý zájem. Felix si všiml, že whisky jen upíjí, zatímco ostatní muži se snažili zopakovat Gotrekův výkon. Felix by přísahal, že trollobijce naslouchá, i když to vypadalo, že nedělá nic a jen hledí do ohně.

„Pátrám tu," řekl Teclis. „Stejně jako moji společníci."

„Takže pátrání? Nepochybně je to vhodná práce pro čaro-děje a moudré lidi. Nebudu vyzvídat."

„Nevyzvídáš, příteli Murdo. Možná bys mi mohl pomoci. Hledám Orákulum Pravdomluvných. Když se mi to nepodaří, tak alespoň starý chrám, který nejspíš nedávno obsadily síly Temnoty."

Felix by přísahal, že starci zazářily oči. Přikývl. „A co uděláte, když ji najdete?"

„Požádám ji o pomoc. Velice ji potřebuji."

„Tohle by připustil málokdo z tvého rodu."

„Jsou temné časy."

„Ano, zdá se, že svět je vzhůru nohama. Mluvil jsi o chrámu - co o něm víš?"

„Měla by to být práce Prastarých. Víš o nich něco?"

Tentokrát sebou stařec skutečně trhl. Felix viděl, že si po-hrává s amuletem, který mu visel na hrudi. Felix si poprvé všiml, že na kamenném hrotu mužova oštěpu jsou runy. Nepo-chybně to byl také čaroděj.

„Vím o nich, i když to nejsou věci, o kterých by moudrý člověk mluvil na veřejnosti. Jsou do toho zapletena i posvátná tajemství."

„Takže je to záležitost jen pro Pravdomluvné?"

Stařec nyní vypadal značně zaraženě. „Jsi velmi učený."

Elf se usmál způsobem, který Felix považoval za výsměšně sebezlehčující.

„Co bys dělal, kdybys našel chrám podobný tomu, jaký hledáš, a ten byl obsazený Temnými silami?“
„Vyhnal bych je. Pokud by se mi to nepodařilo, zajistil bych alespoň, aby nemohly použít moc nacházející se uvnitř pro své zlé cíle.“
„Ty a tví společníci to hodláte udělat? Neuložil sis snadný úkol.“
„Takže víš, o čem mluvím?“
„Znám tyhle věci.“
„Řekneš mi o nich? Nemohu ti odhalit všechny své důvody, ale věřím, že to pomůže i tvému lidu.“
„Jak?“
„Neotřásala se nedávno země? Nezhoršilo se počasí?“
„Pocasí v Albionu je mizerné pořád, ale nedávno to tak opravdu vypadalo. Zemi bičovaly silné bouře. Rozvodnily se řeky. Smetlo to celé vesnice. Na naši zemi byla uvalena silná kletba, Teclisi z Ulthuanu. Nejdřív sešly z hor tlupy zelených kůží a pak se stalo všechno to, co jsi popsal. Někteří říkají, že bohové Světla odvrátili tvář od Albionu a že Sedmička už na nás nedohlží.“
„Nepochybuju, že to všechno spolu souvisí,“ řekl elf. „Zlí lidé probudili starou magii. Tato kouzla jsou soustředěna v Albionu. Pokud je to kletba, má nějaký zdroj a ten zdroj se dá vyčistit.“
„To tvrdí i Orákulum a já jí věřím. Říká, že byly otevřeny staré Stezky a po nich se plíží démoni. Někteří o ní roztrušují, že je senilní a už ji opustil zrak, ale já bych si tím nebyl tak jistý.“
„Tví lidé nejsou v této věci zajedno?“
„Pravdomluvní ne.“
„Opět mluvíš o řádu čarodějů Albionu...“
„Ano, ale jak ses o nich dozvěděl ty?“
„V knihovně v... mám jisté texty, ale ty jsi první, se kterým jsem se setkal.“
„První a nejmenší, Teclisi z Ulthuanu. Nejsem mocný čaro-děj, a proto neposuzuj mé bratry podle mne.“

„Nejsi nejmenší ze smrtelných čarodějů, s nimiž jsem se střetl, Murdo. Není hanba, že jsem tě přemohl. Svého času jsem umlčel i samotného Černokněžného krále.“
„To je chvástání, jaké by si dovolili nemnozí, aniž by na sebe přivedli hněv Temných.“
„Není to žádné chvástání.“ Elf to řekl takovým tónem, že stařec až zakolísal
„Říká se, že elfové mají stříbrné jazyky,“ řekl.
„Já jsem zase slyšel, že žlutá játra,“ zabručel Gotrek. Za-chytil pohled mohutného tetovaného muže a pomalu vyprázdnil další číši whisky.
„Na co civíš?“ zeptal se muž.
„Nevím,“ řekl Gotrek, „ale civí to na mě.“
Felix si bojovníka prohlížel. Byl mohutný jako Gotrek a vy-padal skoro stejně neurvale. Nos měl podle vzhledu několikrát rozdrčený a uši vypadaly jako květák, což byl znak zkušeného rváče. Měl holou hlavu a dlouhý rezavý plnovous. Svaly měl jako kovář. Jestli bude provokovat trolobijce, brzy z něho bude mrtvola, pomyslel si Felix. Bylo mu jasné, že pokud na tomto stísněném prostranství vypukne boj, budou to jatka. Jestli se zapojí i čaroděj, bude vesnice nejspíš srovnána se zemí. Tihle lidé jim zatím neublí-žili. Vypadalo to, že mají dost svých vlastních potíží a jsou proto poněkud nervózní. Felix chápal jejich nedůvěru k cizincům. Je třeba dodat, že po událostech několika minulých dnů se do boje příliš nehrnul.
„Ty si myslíš, že jsi silný, malinkatý člověče,“ řekl cizinec s úšklebkem. Propletl si prsty a zapraskal klouby.
„Jsem trpaslík, ale vidím, že máš příliš tupou hlavu, než aby sis to zapamatoval.“
Všichni zmlkli. „Tak, Culume,“ řekl Murdo. „Tihle lidé jsou naši hosté a nechceme žádné potíže.“
„Šlo mi jen o trochu zábavy,“ řekl rváč.
„A jakou zábavu máš na mysli?“ zeptal se Gotrek.
„Umíš se přetlačovat?“
Gotrek se zasmál. „Umíš se hloupě ptát?“ odsekl. Felixe potěšilo, že whisky očividně trolobijce zklidnila, takže nesahal po sekeře. Vstal a protáhl si prsty. On i muž se naklonili nad stůl a uchopili se za ruku. Domorodci začali skandovat Culumovo jméno.
„Nikdy neprohrál,“ řekl Murdo hrdě. Felix mezi těmi dvěma vyzoroval jistou rodinnou podobu.
Mohutné svaly se napjaly. Felix oba zápasníky v duchu hodnotil. Culum byl ještě mohutnější než Gotrek a měl široká ramena, ale paže neměl tak silné. Felix věděl, že v trpaslicích je něco, díky čemu jsou silnější než přibližně stejně mohutní lidé. Nikdy nepřišel na to, čím to je. A Gotrek byl silný i na trpaslíka.
Jak je Felix pozoroval, viděl, že tu spolu zápasí dvě obrov-ské síly. Culum vypadal, že by byl schopen trhat pařezy holý-ma rukama. Svaly mu naběhly a po čele mu tekla pot. Pomalu, ale jistě, tlačil trolobijcovu paži dozadu. Domorodci povyko-vali hlasitěji. Na mužově tváři se rozšířil úsměv. Gotrek si volnou rukou podal whisky a lokl si. Ušklíbl se, až byly vidět zkažené zuby. Pohyb jeho paže k desce stolu se zpomaloval, až se zastavil. Felixe udivilo, že ji v tomhle úhlu dokáže udržet. Culum mu úšklebek vrátil a zatlačil víc. Na krku a paži mu naběhly silné provazce šlach. A přesto se Gotrekova paže nepohnula. Culumovi začal úšklebek mizet z tváře, zatímco tlačil víc a víc. Na čele mu naběhly žíly a oči měl vypoulené jako ryba. Gotrek zatlačil. Mužova paže se zachvěla a pak se začala vracet. Smích domo-rodců utichl. Kousíček po kousíčku byla mužova paže zatla-čována do vzpřímené pozice a pak se pomalu, nevyhnutelně blížila k desce stolu. Narazila s bouchnutím do dřeva a nastalo ticho. Pak začali domorodci tleskat a smát se. Gotrek se na ně zamařil, ale ani to je nezastavilo před tloučením čísemi o stůl a vychvalováním jeho síly.

„To byl čin, o jakém budou harfeníci zpívat mnoho mě-síců," řekl Murdo. „Kdybych to na vlastní oči neviděl, nevěřil bych tomu."

Po prvotním šoku se zdálo, že to i Culum přijal dobře. Žalostně se zašklebil a nabídl Gotrekovi ruku. Trolobijce ji krátce uchopil a pak se vrátil k pití.

Bylo přineseno jídlo - polévka, hrubý chléb, sýr a vařená šunka. Lidé teď vypadali přátelštěji, ale to mohlo být tou whis-ky. Felix si všiml, že elf jen usrkává a zdá se, že z jeho číše neubývá. Rozhodl se, že by ho měl raději napodobit. I když ti lidé už byli celkem přátelští, nechtěl se probudit s proříznutým hrdlem.

Zatímco mu tyto temné myšlenky pádily hlavou, všiml si, že stařec s elfem došli k nějaké dohodě. Rozhlédl se po trolo-bijci, který si posloužil jídlem s melancholickým požitkem. Všiml si, že Gotrek má sekeru na dosah. Ať už byl, nebo nebyl opilý, trpaslík nehodlal riskovat. Felix by rád věděl, co v tuto chvíli táhne hlavou jejich údajným hostitelům.

ČTRNÁCT

Felixe probudil příštího dne zvuk vody omývající zdi vesnice a ťukání deště o střeche. Bylo mu docela teplo, a tak si sundal plášť. Všiml si, že meč leží vedle něho tam, kde ho nechal. Rozhlédl se po síni a zjistil, že většina mužů dosud tvrdě spí a hlasitě chrápe. Teclis seděl na dřevěné židli s otevřenýma očima upřenýma do dálky. Zdálo se, že je v transu. Trolobijce nebylo nikde vidět.

Felix vstal a promnul si záda. Bolela ho, což spaní na sla-měném lůžku nijak nezlepšilo. Pokrčil rameny, protáhl se a při-pevnil si opasek s mečem. Někde zvenku cítil vařenou rybu. Vyšel ven do mlhy a deště. Na studeném vzduchu se mu hlava začala projasňovat. Protáhl se, zahýbal rameny a udělal ně-kolik cviků, aby se uvolnil.

Noc předtím ho trápily divné sny - sny o démonech a vě-cech, které viděl na Stezkách Prastarých. Dotkl se elfího amu-letu, aby se ujistil, že jej má, a přitom ho napadlo, co by se stalo, kdyby spal bez něj. Skutečně by se mohl stát obětí dě-monické posedlosti nebo ho elf chtěl jen vyděsit? Byla to jedna z věcí, které nedokázal posoudit. Teclis byl čaroděj a on ne. A co víc, byl to elfa Felix neznal způsob, jak uhadnout jeho pohnutky. Neměl ani tušení, co se děje za těma jeho studenýma šikmýma očima. Ty myšlenky mohly být stejně nepřátelské jako myšlenky pavouka nebo skavena, kdo ví.

„Dobré ráno, hezouně," ozval se za ním jasný hlas.

„Dobré ráno, Kláro," řekl Felix a otočil se, aby viděl na děvče, které je přivítalo včera večer u brány.

„Ty si pamatuješ mé jméno," řekla. „To je hezké."

„Jsem Felix Jaeger," řekl, uklonil se a cítil se trochu hloupě, když se rozesmála.

„Neobvyklé jméno."

„Tam, odkud pocházím, ne," odpověděl.

„Tím myslíš Císařství."

„Zdá se, že se tu zprávy šíří rychle."

„Rychle jako loďka na potoce," řekla. „Tohle je malá ves-nice a my jsme malý klan. Po pravdě řečeno, muži včera tak hulákali, že se to ženy dozvěděly, ať už o to stály, nebo ne."

Felix se zasmál. Pobavil ho víc její výraz než slova. Zdálo se, že je veselá i hezká. Pokožku měla bledou a pihovatou a vlasy hnědé se zrzavým nádechem. Měla plné rty a jasně modré oči. „A půjdete navštívit Orákulum," dodala. „Ta roz-hodne, co udělat s tvým elfím přítelem a tím jeho maličkým pomocníčkem."

„Být sebou, dám si pozor, aby Gotrek tohle neslyšel."

„Proč ne?"

„Není to pomocníček, ale trpaslík, a nechce, aby ho spojo-vali s elfy žádným způsobem, tvarem či podobou."

„A přesto cestujete spolu..."

„Za mimořádných okolností," zdůraznil.

„Musí být. To tedy opravdu musí. Je to podivný rok a váš příchod není tou nejméně zvláštní věcí."

Felix cítil, jak ho přemáhá zvědavost. „Opravdu?" nadhodil a nechal ta slova viset ve vzduchu.

„Ano," řekla. „Je to tak. Byly tu velké bouře a podivná zlá znamení. Na vrcholcích kopců tančila světýlka, bažinami pro-cházeli muži s rohy a zelené kůže jsou všude - mor na ně všechny!"

„Myslíš orky?"

„Yrki, orky, zelené kůže - můžeš jim říkat, jak chceš. Jsou stejně zlí jako Temní -jenže se říká, že prý loví lidi k jídlu, ně jako otroky."

„Slyšel jsem, že je to tak, i když jsem to nikdy neviděl."

„A jak bys to mohl vidět, hezouně? Vypadáš spíš jako stu-dent ze školy bardů a nemáš na sobě ani jizvičku... až na těch pár škrábanců na obličejích."

Felixe se to nijak nedotklo. Uvědomoval si, že nevypadá jako bojovník, a dokonce se sám za něho ani nepovažoval.

„Nicméně jsem už zabil svůj přiděl zelených kůží," prohlásil. „Možná i nějaké navíc."

„No, to asi někde jinde."

„Je to pravda, i když musím přiznat, že se o většinu zabíjení postaral Gotrek."

„Pomocníček? Vypadá, že umí zabíjet, a ta jeho sekera je na první pohled nebezpečná zbraň."

„To ano," přikývl Felix a odolal pokušení povyprávět jí pár příběhů. Došlo mu, že z něho tahá informace, stejně jako on vyzvídal od ní. „Ale říkala jsi mi, že se tu letos dělo mnoho podivného."

„Ano. Je to dost špatné. Ryby za nic nestojí a ječmen na kopcích špatně vzklíčil. Klany v horách prý hladoví a bestie z

močálů tu zase slídí."

„Bestie z močálů?"

„Velcí tvorové, kteří vypadají jako porostlí mechem. Jsou dost silní, aby vyrvali strom i s kořeny, pokud se jim zachce."

„Jako stromový lid?" zeptal se Felix ve snaze přirovnat je k něčemu, co znal. I když, po pravdě řečeno, všechno, co věděl o stromovém lidu, vyčetl z knih. Údajně to byli spojenci elfů, živí tvorové, napůl lidé, napůl stromy; silnější než trolové, schopní drtit balvany v sukovitých pěstech.

„Nikdy jsem žádné stromové lidi neviděla, takže nevím."

Felix pokrčil rameny a pověděl jí, co věděl.

„A teď řekneš, že jsi bojoval i s nimi," opáčila.

„Ne. Alespoň zatím ne, i když podle toho, jakou cestou se ubírá můj život, je to jen otázka času."

„Co tím chceš říct?"

„Občas mi připadá, že jsem už bojoval s polovinou nestvůr ze starých příběhů."

„To říkáš jen proto, abys na mě udělal dojem"

Felix se zasmál. „Ne, je to pravda. I když, abych byl čestný, většinu zabíjení obstaral Gotrek. Vlastně jsem tam byl jen proto, abych to sledoval."

„Cože?"

„Přisahal jsem, že ho budu následovat, kamkoli půjde, a na-píšu o jeho smrti. On složil přísahu, že bude vyhledávat smrt v boji proti nejmnocnějším a nejstrašlivějším nepřátelům."

„Nevypadá, že by tu přísahu dodržel."

„Určitě ne z nedostatku snahy."

„Ano, má takový našťavaný pohled. Už jsem jej viděla dřív na tvářích těch, kdo si myslí, že slyšeli výt své duchy smrti, i když jeho tvář by vyděsila i Smrt."

„To ano."

„Pak bude možná chtít vyhledat jednu z močálových bestíí a zkusit své štěstí proti ní."

„Neříkej to moc nahlas, mohl by tě slyšet."

„Chápu to tak, že netoužíš spatřit jeho smrt?"

„Vždycky jsem si myslel, že něco, co by dokázalo usmrtit Gotreka, by pak velmi rychle usmrtilo i mne."

„Ted' říkáš, že se bojíš smrti."

„To snad každý rozumný člověk, ne?"

„Tohle by připustil málokterý z našich mužů. A být tebou, neříkala bych to příliš nahlas, mysleli by si, že nejsi celý muž."

„Opravdu?"

„Každý muž je tu hrdý na svou odvahu a své činy. Vykládá o nich při každé příležitosti. Je to chlubitivá banda, ale mají se čím chlubit, to zase ano."

Felixovi to kdoví proč připomnělo Teclise. Možná se sem elf bude hodit líp než on. Klara si jeho úsměv špatně vyložila.

„Nepodceňuj je," řekla. „Oni se v zabíjení vyznají."

„V tom případě mi nezbývá než doufat, že oni nepodcení mne."

„Být tebou, nedělala bych si s tím starosti, Felixi Jaegere. Tuhle chybu by tu udělal málokdo."

„Mám obavu, že tu dojde k nedorozumění. Nepřišli jsme sem vyhledávat potíže. Máme tu svůj vlastní úkol."

„Tohle je Albion, milý hochu, tady si tě potíže brzy najdou samy. Když už o tom mluvíme, tohle je můj manžel..."

Felix vzhledl a uviděl, jak si to k nim rázuje Culum. Zamračeně se na ně díval, Felix najednou litoval, že s ním mluvil tak neformálně. Nikdy by ho nenapadlo, že žena tak nenuceného chování jako Klara není svobodná. Výraz na Culumově tváři mu napověděl, že by bylo osudovou chybou to udělat znovu. Felix se rychle vzdálil. Smrt koneckonců hledá Gotrek, ne on.

Trolobijce vyhlédli z dřevěných valů do snášející se mlhy. Zdálo se, že mu nevádí dešť, ani ho netrápí zima. Felix mu popřál dobré ráno.

„Co je na něm dobrého, človíčku?"

„Jsme dosud naživu," chtěl říct Felix, ale pak si uvědomil, že to v případě trolobijce není rozumná odpověď. „A co je na něm špatného?" vrátil mu to.

„Přisahal jsem pomoci tomu všivému elfovi," řekl.

„A proč jsi to udělal?" zeptal se Felix. Gotrek se na něho jenom zamračil. Samozřejmě, uvědomil si Felix, udělal to pro-to, aby mu pomohl. Gotrek není čaroděj. Bez elfovy pomoci neměl šanci mne najít. Felixe to opravdu udivilo a byl víc než jen trochu vděčný. „Jsem si jistý, že ti to nezničí pověst," řekl nakonec.

„Pomáhám jednomu zastřihovači plnovousu," bručel.

„Co tím myslíš?"

„Ti elfové kdysi jednoho trpaslíka ostříhali jako ovci."

„Je to tak zlé?"

„Pro trpaslíka neexistuje horší urážka."

Felix se nad tím zamyslel. O náboženských tabu trpaslíků nevěděl nic, ale byl ochoten věřit, že s porostem tváří je jich spojeno mnoho.

„I kdyby to tak bylo, je to skutečně důvod pro tak dlouhý spor mezi Staršími rasami?"

„Ano, človíčku, to je. Nejen proto, že to byl plnovous bratra trpasličího krále. Žádný trpaslík nebude mít klid, dokud ta urážka nebude pomstěna. A pokud ta zášť není uspokojena za jeho života, přechází na potomky."

„Připomeň mi, abych trpaslíkům nikdy neprovedl nic zlého," poznamenal Felix. Gotrek ho ignoroval, ponořený do vlastních pochmurných myšlenek.

„Ale to není jediný důvod. Elfové nás zradili mnohokrát. Plížili se za našimi lidmi a zabíjeli je, používali svou odpornou magii na útoky ze zálohy. Zradili naši důvěru a porušili staré dohody. Brali otroky a oběti svým temným bohům."

„Teclis nevypadá, že by chtěl někoho obětovat Temným bohům."

„Jenže kdo dokáže říct, co si elf myslí? Kdo dokáže říct, jestli lžou nebo prostě ohýbají pravdu jako kovář žhavé že-lezo?"

Felix si svého společníka zamyšleně prohlížel. „Trápiš se, protože možná říká pravdu?"

„Ano, člověčku. Nezáleží mi na tom, jestli se ostrov elfů potopí, nebo ne. Světu by bylo líp bez těch nafoukaných, navo-něných parchantů se špičatými ušima..."

„Ale?"

„Ale co když říká pravdu ohledně toho, co může postihnout Hory na konci světa a země lidí? Můj lid dávno přísahal spo-jenectví tvému lidu a my na své přísahy nezapomínáme..."

Gotrek to říkal téměř rozpačitě. Felix si domyslel, že je to asi kvůli přísaze elfovi, ze které měl chuť vycouvat.

„Gotreku - pokud je tu sebemenší možnost, že má pravdu, musíme mu pomoci. Takové riziko nemůžeme podstoupit."

„Jo, člověčku, k tomuto závěru jsem došel taky. I když po vyřešení téhle záležitosti by mohlo dojít na zúčtování."

„Skvělé," zamumlal Felix tiše. Doufal, že to trolobijce nezaslechl. „Aspoň se budeme mít na co těšit."

„Jo," řekl Gotrek. „To budeme."

Felix si přitáhl plášť těsněji a zíral do mlhy. Připadalo mu, že se v ní pohybují obrovské hrozivé stíny, ale doufal, že to jsou jen obrysy stromů.

Když se vrátili do domu, přivítal je Teclis. „Mluvil jsem s Murdem. Souhlasil, že nás vezme navštívit Moudrou."

Felix se zahleděl na starého čaroděje. „To je jiná písnička," řekl. „Včera jsme byli zplozenci Temných. Dnes jsi připraven nám pomoci."

„Řekněme, že není nad to se s člověkem napít - v tomto

případě i s trpaslíkem a elfem - aby ses dozvěděl víc o jeho charakteru."

Felix se nad tím zamyslel. Nebyl si jistý, že starci věří. Na druhou stranu to nevypadalo, že by měl moc na vybranou.

„Nesnáším loď skoro stejně, jako nesnáším elfy," řekl Gotrek, když nasedali do člunu.

„Je od tebe hezké, že sis to nenechal pro sebe," řekl Felix a rozhlédl se, aby viděl, jak to přijímá Teclis a majitelé člunu z Crannog Mere. Potěšilo ho, že se to zřejmě diplomaticky rozhodli ignorovat. „Předpokládám, že tam, kam míříme, bys raději šel pěšky?"

„Ano, kdybych si mohl vybrat, člověčku."

„Kdyby ses o to pokusil, sahala by ti voda nad hlavu," upozornil ho Murdo, a když si všiml trolobijcova temného pohledu, rychle dodal: „A mně taky."

Felixe překvapilo, že do člunu za nimi vylezl i Murdo a dal-ších dvacet válečníků. Vypadalo to, jako by jim muži z Cran-nog Mere poskytli čestnou gardu. Méně ho potěšilo, že Culum byl jedním z nich. Když šel kolem, podíval se na Felixe velice podezíravě. Člověk nemůže až takhle žárlit, pomyslel si Felix, ale rozum mu říkal, že může.

Prohlížel si loď. Konstrukce byla zvláštní. Měla ploché dno s velmi malým výtlakem. Vůbec se nepodobala lodím na Reiku, spíš prámu. Felix předpokládal, že je to kvůli zdejším mělkým vodám. Koneckonců, nacházeli se v rozlehlé bažině, ne na otevřeném moři nebo na velké řece. Někteří muži vzali dlouhá bidla a začali odstrkovat loď z ostrova na vodu. Na hradbách stály ženy a mlčky je sledovaly. Několik dětí mávalo na rozloučenou. Někde v dálce hrál dudák něco jako žalozpěv. Nebylo to zrovna veselé rozloučení.

„Proč všichni vypadají tak šťastně?" zeptal se Gotrek sar-kasticky.

„Žádnou cestu močály nebereme na lehkou váhu, Gotreku Gurnissone," řekl Murdo. „Jsou tam mnohá podivná nebezpečí - bahenní ďasi, močáloví démoni, oživlí mrtví; na této zemi leží všechny možné kletby. Kdo ví, kdy opět uvidíme domov a zda vůbec?"

Felixovi se vůbec nelíbil výraz zájmu, který se trolobijci objevil na tváři. „Pokud se nějaký bahenní ďas objeví, nechť ho mně," řekl. „Mé sekeře bude chutnat."

„Dobře řečeno," řekl Murdo.

Někteří muži stáli s luky a oštěpy na stráži. Zdálo se, že je víc zajímá to, co slyší, než to, co vidí. Felix předpokládal, že je to tak proto, že jim mlha omezuje vidění.

Starý Murdo stál na plošině vpředu na lodi a vedl je. Rozho-doval, kdykoli se kanál rozděloval. Jak pluli dál, uvědomil si Felix, že bažina je labyrintem kalné vody a nepevné země. Pochyboval, že by byl schopen najít cestu zpět do Crannog Mere, i kdyby chtěl. Možná to bylo součástí plánu.

„Co se děje, Felixi Jaegere?" zeptal se Teclis. „Vypadáš zamyšleně." Otevřená loď, kde všichni všechno slyší, nebyla nejvhodnějším místem pro vyjadřování neurčitých podezření, to bylo Felixovi jasné. Vztahy mezi nimi a muži z Albionu byly už tak dost citlivé. Právě teď na nich byli zcela závislí, pokud se chtěli dostat tam, kam potřebovali.

„Přemýšlel jsem, jak se potom dostaneme domů," řekl. Elf se zasmál.

„Je dobře, že se na to díváš z té lepší stránky, Felixi Jae-gere."

„Co tím chceš říct?"

„Kdo říká, že pak půjdeme domů?"

„Vždycky je dobré mít plán."

„Tohle budeme řešit, až to bude třeba," řekl elf a obrátil svou pozornost zpět k vodním kanálům. Vypadal, jako by se je chtěl naučit nazpaměť. Možná to i dokáže, napadlo Felixe a proklínal mlhu a déšť.

„Je tu takové pořád?" zeptal se Murda.

„Obvykle nebývá tak hezky," odpověděl Dugal, jeden z mužů z Crannog Mere, s veselým úšklebkem. Felix se smál, dokud mu nedošlo, že si ten chlapík nedělá legraci.

Felix si poprvé během cesty všiml zvuku vody pleskající o bok člunu a šplouchání tyčí ve vodě. Občas některý z mužů něco zamumlal a pak ztichl, jako by si uvědomil, co udělal. Po nějaké době si začal všimnout dalších zvuků - volání ptáků, mručení zvířat, vzdálené kradmé šplouchání, jako by do vody lezlo něco velkého. Vzduch byl zatuchlý, vlhký a páchl hni-lobou. Ten močál mu něčím připomínal starý napůl zřícený dům u řeky, kam se jako děti kdysi s bratrem odvážili vejít. Byla tam tatáž atmosféra opuštěnosti a mrazivé beznaděje. Navíc měli pocit, že se mimo dohled pořád něco hýbe. Když si Felix vzpomněl na to dávné dobrodružství, byl si jistý, že v ruině nebylo nic horšího než přízraky vytvořené jejich fan-tazií. Tady by si na to nevsadil.

Albion byla strašidelná země. Nemuseli jste být mágové jako Teclis nebo Max Schreiber, abyste to cítili. Působily tu staré síly, mocná magie byla v samotném vzduchu, který jste dýchali. Přemýšlel o Teclisově příběhu, že ostrov je součástí magického přediva světa, a nemohl tomu uvěřit.

Všude kolem viděl pokřivené stromy vyrůstající z kalné vody. Vypadaly výhrůžně a trochu jako trolové, spíše zkroucení obří než rostliny. Po větvích jim něco pobíhalo. Jednou cosi spadlo na palubu lodi před něho a začalo se to plazit po podlaze. Felix si nejdřív myslel, že je to had, ale pak si uvědomil, že je to článkované a podobné hmyzu. Culum na to dupl nohou v těžkém sandálu a podíval se přitom na Felixe, jako by si přál, aby tam místo toho tvora byl jeho krk. Murdo si to přišel prohlédnout. Felix zkoumal zbytky s ním. Připomínalo to obří stonožku, ale s příliš velkými kusadly po-dobnými mravenčím. „Stromolezka," řekl stařec. „Štěstí, že tě nekousla."

„Jejedovatá?" zeptal se Felix.

„Ano - kdysi jsem viděl, jak jednoho muže kousla. Než jsme ho ošetřili, paže mu otekla, zčernala a byla nafouklá jedem. Museli jsme mu ji amputovat. Přesto zemřel, řval při-tom něco o démonech a ďáblech. Někteří šamani a čarodějové jed sbírají a používají jej v malých množstvích pro vyvolání vizí. Myslím si ale, že je to cesta k šílenství."

Přišel Teclis a prohlížel si mrtvolku stromolezky. Oči mu zářily zvědavostí. „Zajímavé," řekl a obrátil ji špičkou dýky na záda. „Tak velkou jsem ještě nikdy neviděl."

Felix uvažoval, jak může být tak chladnokrevný. On se třásl už jen při pohledu na ni. Nohy tvora se dosud pohybovaly, i když tělo již bylo uprostřed rozdrcené. Teclis vytáhl odněkud z šatu malý sáček a opatrně rozřízl hlavu tvora, aby se dostal k jedovým váčkům. Hrotem nože je vytáhl a uložil do sáčku. Gestem a slovem sáček zapečetil.

„Jeden nikdy neví. Možná budu mít příležitost to někdy později vyzkoušet."

„Dekadentní uřezávači plnovousu," ozvalo se zezadu z lodi. Felixovi bylo jasné, že to byl Gotrek.

Felix seděl vzadu na lodi a naslouchal zvukům v šeru. Byly jiné. Písňe ptáků byly hlubší a méně zpěvné. Nad hlavou jim s houkáním občas zapleskalo křídlo něco velkého. Z vody se vynořili svítilí brouci a kroužili kolem nich jako ztracené duše. Stíny se prodloužily. Byla v tom jakási podivná a poněkud děsivá краса.

„Jak je to ještě daleko?" zeptal se Murda. Stařec připomínal kamennou sochu. Nebyla na něm vidět únava, i když tak stál většinu dne.

„Taková netrpělivost, chlapče. Bude trvat ještě alespoň den plavby s bidly, než se dostaneme k Moudrým, ale pro dnešek naše cesta téměř skončila. Zakotvíme blízko Strašidelné cita-dely."

„To zní lákavě," pronesl Felix sarkasticky.

„Není se čeho bát - to místo je opuštěné už po mnoho ži-votů."

„V to doufám," řekl Felix, když se z mlhy vynořil obrovský, nezřetelný obrys kamene.

PATNÁCT

Muži z Crannog Mere zakotvili člun těsně mimo dostřel luku od ostrova. Provedli to jednoduše - zarazili tyče do vody a loď přivázali k nim dlouhými konopnými provazy. Na přídi i na zádi držel hlídku vždy jeden muž. Ostatní vybalili z tlumoků maso, chléb a sýr, začali usrkávat whisky z lahví a míchali ji s něčím z kožených měchů, co vonělo jako pivo.

Murdo nabídl trochu Felixovi.

„Raději by sis to měl vzít, voda tu není pitná a je zamořená odpornými morovými duchy."

Felix nápoj vděčně přijal. Bylo to slabé pivo, sladové a zře-děné. Slyšel, jak někdo říkal, že proces vaření čistí vodu.

Stejně byl rád, že je má. Teclis stál na přídi a prohlížel si ruiny. Mlha se trochu rozptýlila, takže nad hlavou byly matně vidět měsíce. Jen podle pohledu na kamenickou práci by Felix řekl, že cita-delu nepostavili lidé. Na stavbě bylo něco divného, ale nemohl přijít na to co.

„Brána je příliš nízká a široká," řekl Gotrek, jako by mu četl myšlenky. „Na kamenech jsou vyryté runy. Dají se roze-znat, i když jsou téměř pohřbené pod mechem."

„Pokud vidíš v šeru jako trpaslík," poznamenal Felix, i když nepochyboval, že trolobijce má pravdu.

„Tohle místo nepostavil ani můj, ani tvůj lid," prohlásil Gotrek. „Ani elfové ne. Nikdy jsem nic podobného neviděl."

„Já ano," ozval se Teclis. „Na pobřeží Lustrie. V jednom z opuštěných měst slannů, zarostlém kouřící džunglí."

„Myslel jsem, že slannové jsou jen legenda," řekl Felix.

„Brzy zjistíš, že za mnoha legendami se skrývá pravda, Felixi Jaegere."

„Učili mě, že už dávno vymřeli. Smetli je ze země bohové, vyhnali ohněm, záplavami a morem za jejich hříchy."

„Věřím, že dosud žijí," pronesl elf opatrně, jako by zvažoval svá slova. „Věřím, že v srdci Lustrie jsou dosud města, kde provozují své prastaré rituály."

„Proč by tu měla být pevnost slannů? Od Lustrie je to hodně daleko.“
„Nevím. Slannové dávají přednost teplu. Je to rasa se stu-denou krví a v chladu jsou neteční. Toto místo je velmi staré - možná bylo postaveno v dobách, kdy klima bylo jiné. Možná měli i jiné důvody.“ Zdálo se, že elf měl ohledně těch důvodů svá tušení, ale nechtěl o nich mluvit. „Nikdy bych neřekl, že něco takového najdu v srdci Albionu.“
„Nenašel jsi ji,“ vložil se do rozhovoru Murdo. „My jsme o ní věděli už celá staletí.“
„Rád bych se na ni podíval víc zblízka,“ řekl elf.
„Až ráno,“ rozhodl Murdo. „Bude víc světla a bude to i bez-pečnější.“
„Nepotřebuji světlo,“ namítl elf. „A nebojím se ničeho, co bychom tu snad mohli najít. A zítra musíme vyrazit brzy.“
„Takže máš v úmyslu jít na břeh?“
„Ano.“
„Pak tě budu doprovázet spolu s Culumem a Dugalem. Pří-sahal jsem, že ti pomohu, a byla by pro mne hanba, kdyby se ti něco stalo.“
Felix pohlédl na Gotreka. Věděl, co trolobijce řekne. „Kam-koli se odváží elf, jde i trpaslík.“
Felix pokrčil rameny. Na tom místě se mu něco nelíbilo, jakási tajuplnost, jež neměla nic společného s opuštěností, ale spíše naznačovala, že se nad ruinami vznášejí nějaké podivné nelidské bytosti. Je to jen tvoje fantazie, přesvědčoval sám sebe, vyvolaná denní dobou, mlhou a hovorem o slannech, kteří tu byli před lidmi.
Jedna jeho část věděla, že to není pravda.

Muži z Crannog Mere odstrkali člun bidly blíž ke břehu, kde se skrz zřícenou zeď protahoval velký kořen stromu a mizel pod vodou jako prst nějakého obra chňapající po okraji ostro-va. Teclis bez námahy vyskočil z lodi a jistě dopadl na kořen, přeběhl po něm a zmizel mezi zdmi.

Gotrek šel jako další. Jeho sekera se snadno zakousla do dřeva, takže se vytáhl nahoru s pomocí toporu. Pohyboval se obratně jako kočka, v tom si z elfem nezádal, a i on zmizel tiše ve zdi. Nad hlavami jim zakroužil světélkující hmyz.

„Prý jsou to duše mrtvých, kteří se utopili v močálu,“ řekl Dugal. „Myslím ty světlušky.“

Nezdálo se, že s ním o tom někdo toužil diskutovat. Dugal vyskočil, vyškrábal se na kořen a zmizel. Murdo s Culumem ho následovali. Další muži jim podali pochodně. Felix vyskočil z lodi a překvapilo ho, jak je povrch mokrá, kluzký a slizký. Cítil, že mu začínají klouzat prsty, a tak se spěšně a nepříliš důstojně vydrápal nahoru. Povrch kořene byl stejně slizký a kluzký. Jak to, že u Gotreka a Teclise to vypadalo tak snad-no? pomyslel si, když se shýbal pro pochodně, kterou mu nabídli. S rozpraženými rukama, kdy v jedné držel pochodně a v druhé meč, se opatrně přesunul po kořeni a pak do ruin budovy postavené Starší rasou.

„Vidíte to?“ zeptal se Dugal a tiše zaklel.

„Není divu, že se tomu místu lidé vyhýbají,“ řekl Teclis. Felix pochopil, co tím míní, když se podíval dolů do zřícenin. Uvnitř stěn bylo mnoho menších budov. To, co dřív asi bývaly uličky, byly nyní průplavy, nebo alespoň stojaté kanály s bra-kickou vodou. Mezi některými budovami visely obrovské pa-vučiny. V některých se houpaly zámotky velké jako lidé nebo větší zvířata.

„Nechtěl bych se setkat s pavoukem, který tohle utkal,“ poznamenal Felix.

„Já ano,“ řekl Gotrek a významně přešel palcem po ostří sekery.

„Už jsi viděl dost?“ zeptal se Felix elfa. Zpola doufal, že

ho to odradí a že odejde. Mohl si domyslet, že u Teclise ne-může očekávat rozumný přístup - stejně dobře ho mohl chtít od Gotreka.

„Na tomhle místě něco je,“ řekl Teclis. „Cítím tady moc podobnou moci toho kamenného kruhu. Možná bychom tu našli další vchod na Stezky Prastarých.“

„Skvělé,“ pronesl sarkasticky Felix. „Proto jsi chtěl pro-zkoumat toto místo - že jsi něco vycítil?“

„Částečně ano. Ale mě to tady skutečně zajímá.“

„To bych se vsadil, že ano.“

Felix by přísahal, že se v dále pohybuje něco velkého. Upozornil na to ostatní. „Je to pavouk,“ řekl Teclis. „A velký. Začínám chápat, co je s touhle bažinou. Ty zkroucené stromy a svítící zmutovaný hmyz do toho přesně zapadají. Byli přeměnění mocí, která je pohřbena v této zřícenině. Její zlověstný vliv musel nakazit všechno na míle okolo.“

„Možná proto je tak nezdravé pít místní vodu,“ řekl Murdo, jako by to, co elf řekl, souhlasilo s něčím, co už věděl.

„Určitě. Nejezte a nepijte nic, co tu najdete.“

„Díky, že ses zmínil,“ neodpustil si Gotrek poznámku. „Zrovna jsem plánoval hostinu.“

„U trpaslíků jeden nikdy neví,“ řekl Teclis. „Slyšel jsem, že se živíte slepými rybami a houbami, které najdete v hlubí-nách pod horami.“

„No a co?“

„Já bych něco takového určitě nejedl.“

„To zní hezky od někoho, kdo jí skrívající jazyky naložené v ovčích zvratech.“

„V aspiku,“ opravil ho Teclis.

„To je totéž, ne?“

„Budeme tu stát celou noc a probírat kulinářské záležitosti, nebo půjdeme dál?“ zeptal se Felix. Elf s trpaslíkem se na něho nesouhlasně podívali. Felix začínal mít podezření, že je jakýmsi zvráceným způsobem vzájemně popichování baví. Šli podél zdi. Staříčké kluzké schodiště je dovedlo k vodě. Murdo prozkoumal hloubku oštěpem, a tak zjistili, že voda sahá jen do pasu. Znovu kolem nich zakroužili svítící brouci.

Felix se na ně zadíval. „Myslíte to vážně, že tam chcete jít? Kdo ví, co se plazí pod tím blátem?“

„To se dá zjistit jediným způsobem, človíčku," řekl Gotrek a cákl do vody. Sahala mu asi do půlky hrudníku. Postupoval kupředu a opatrně držel sekeru nad hlavou. Teclis šel za ním, ale neponořil se do vody. Jako by kráčel po ní -jeho jemné boty se ani trochu nenamočily.

Ostatní následovali Gotreka. Drželi pochodně vysoko, aby jim nezhasly. Felix rychle zauvažoval, jestli tu raději nemá počkat na jejich návrat. Tahle páchnoucí stojatá voda se mu ani trochu nelíbila. Měl pocit, že se z ní každou chvíli něco vynoří a chňapne po něm. Na půl úderu srdce váhal, pak za-skřípal zuby a vlezl do vody. Zášplouchaly kolem něj vlnky. Byly teplejší, než očekával. Zápach hniloby zesílil.

Mokrě sevření vody ho zpomalovalo, a tak postupoval dál v brázdě za ostatními. Úžasné, říkal si. Jsem obklopen barbary a obřím zmutovaným hmyzem, po pás ve slizu, v zamlžené strašidelné bažině v zemi vzdálené stovky mil od domova... mohlo to snad být ještě horší?

Všiml, že ho kousl nějaký hmyz a ranka začíná otékat. Předpokládám, že mi bohové dali odpověď, pomyslel si. Po-díval se na Teclise s pocitem blízkým nenávisti. Bylo k vzteku, že elf vypadá tak klidně, čistě a sebejistě, zatímco ostatní trpěli. Cítil iracionální touhu cáknout na něho bahno nebo ho za plášť strhnout do slizu. A věděl, že alespoň jedna osoba by schválila, kdyby to udělal.

Uklidni se, říkal si. Jsi jen unavený a vyděšený. Zaměřuješ svou agresi na nejbližší cíl. Pokud události půjdou tak, jak si myslíš, brzy budeš mít úplně jiné starosti. A věděl, že právě to ho doopravdy děsí.

Ostatní vpředu k něčemu došli. Mezi dvěma budovami leže-la nad stojatou vodou větev spadlého stromu. Vypadala jako hrubý most. Zapracovala tu snad nějaká inteligence? uvažoval Felix. To nám ještě scházelo - chytří obří pavouci. I když mu unikalo, proč by pavouk potřeboval most.

„Tohle vypadá jako práce lidí," slyšel Teclise.

„Slyšel jsem historky, že v těchto bažinách žijí mutanti a jiní pokřivení tvorové. Možná si tohle odlehle místo zvolili za útočiště."

„Tak proč tam jdeme?" zeptal se Felix, ale nikdo si ho nevšímal. Byli příliš zaměstnáni přelézáním kmene a broděním se k otvoru v nedaleké budově. Felix se rozhodl je následovat.

Uvnitř byla stavba masivní, vytesaná z obrovských kamen-ných bloků. Kameny nebyly spojeny maltou, ale jejich plochy byly tak umně sesazeny, že se ani nehnuly, a iluze, že se otvory dovnitř plazí větve, kořeny a popínavé rostliny, se ukázala lichou. Stavba vypadala spíš jako organická součást tohoto místa než jako lidský zásah do přírody. Felix si pomyslel, že si jen něco představoval.

Všiml si, že Gotrek přejíždí silnými zavalitými prsty po kamenech. Bližší pohled mu naznačil, že trolobijce hledá další runový vzor. Všechny runy byly opět pravoúhlé a připomínaly tetování mužů z Crannog Mere. Jaký asi měly smysl? Ze stropu kapala voda a tvořila na podlaze louže. Tvorové s lesklými očima prchali před světlem loučí. Felix byl rád, že je jen zahlédl. Podobnou žoužel nesnášel. Když vstoupili do jedné z místností, uviděli na podlaze rozházené kosti.

Někdo je rozlámá, aby se dostal k morku. Trolobijce je prozkoumal. „Lidé," řekl, „nebo moje matka byla trol."

Murdo s Dugalem souhlasně přikývli. „A jedli je syrové," lehce se otrásl Teclis. Jako by v lom byl takový rozdíl, pomyslel si Felix. Pro obyvatele tohoto místa nebylo určitě jednoduché zapálit oheň. O chvíli později si zděšeně položil otázku: Co se to ze mne stalo? Hloubal tu nad potížením se zapalováním ohně pro upečení lidí. Kdysi by ho jen pouhé pomýšlení na něco takového přinutilo s křikem utéct. Nyní cítil jen pobavení a možná mírné obavy. Urazil dlouhou cestu od svého domova, a to ve více než jednom smyslu.

„Vypadá to, že nikdo není doma," řekl Gotrek.

„Možná šli nakupovat," odsekl Felix. Elf pozvedl ruku; obklopila ji záře, která sílila až téměř na intenzitu slunce. Všem v místnosti se ulevilo. Felix sebou nejdřív trhl, protože očeká-val, že první, co uvidí, bude nějaká útočící obluda. Pak si všiml, že elfovu pozornost zaujal velký kamenný stůl posta-vený uprostřed místnosti. Teclis na něj položil ruku. Vzplanul oheň; mech a lišejníky, které pokrývaly desku stolu, se vznály, kroutily se a mizely v závanech podivně vonícího dýmu. Jak-mile byly odstraněny, uviděl Felix, že se na desce objevil jakýsi vzor. Byl mu povědomý, i když nedokázal přijít na to proč.

„Co je to?" zeptal se. Elf dál hleděl na desku stolu.

„Pokud se nepletu - o čemž pochybuji -je to mapa."

Linie vyryté do kamene tak určitě vypadaly. „Mapa čeho?" zajímal se Felix.

„Světa."

Felix se zasmál. Uvědomil si, proč mu to bylo povědomé. Některé části připomínaly mapy Starého světa, které měl jeho otec. Ale jen části. „To není možné. U pobřeží Estalie není tak blízko žádná země," řekl. „Kdyby ano, naši námořníci by ji našli."

Teclis jezdil prstem po části vzoru. Byl to kruh ostrovů obklopujících středové moře. „Tohle vypadá jako Ulthuan," řekl. „Ale není to tak. Ne tak docela."

Opět přesunul ruku. „Tohle je pobřeží severní Lustrie, ale je na špatném místě. A tohle je studené peklo Naggarothu, ale jeho poloha vzhledem k místu, které by mělo být Ulthuan, je špatná."

„Možná že tvůrce map neměl takové oči jako my," navrhl Gotrek. Felix si nebyl tak úplně jistý, že to nemyslí sarkasticky.

„Možná," souhlasil Teclis. „Nebo je to možná mapa světa z jiné doby. Tehdy byly kontinenty jinde. Prastaří prý přesu-novali země a usazovali je na nová místa jako součást jejich velkého vzoru."

„Nebo je to možná mapa světa, jaký měli v úmyslu vytvo-řit," napadlo Felixe.

„To je, Felixi Jaegere, děsivá myšlenka," řekl Teclis.

„Proč?"

„Protože to třeba někdo dosud chce tak vytvořit.“

Felix pohlédl na elfa a nevěděl, co na to odpovědět. Zdálo se, že Teclis je ztracený ve vlastních myšlenkách.

„Možná že plány Prastarých nebyly nikdy úplně dokončeny. Možná byly přerušeny. Možná je otevření Stezek známkou toho, že byly znovu aktivovány i jiné věci.“

„To je šílené,“ řekl Felix, který si to nedokázal dát všechno dohromady.

„Opravdu, Felixi Jaegere? Zabýváme se prací bytostí, které stojí tak vysoko nad námi, jako my stojíme nad hmyzem. Jak bychom měli posoudit, co je šílené, a co ne? Obdobně bychom mohli posuzovat přičetnost bohů.“

„Bohové Chaosu jsou šílení,“ řekl Gotrek.

„Z jejich hlediska ne, Gotreku Gurnissone.“

„Něco takového může říct jen elf.“

„Možná naše myšlení neustrnulo jako u trpaslíků.“

„Morálka taky ne.“

„Jen elf s trpaslíkem jsou schopni se hádat, když hovoří o konci světa,“ ozval se Felix. Vysloužil si tím výhružné za-mrazení od obou. „Jestli má někdo v úmyslu přesunovat kon-tinenty jako koberce, z našich měst a národů stejně zbude jen prach.“

„Jestli,“ zopakoval Gotrek. „Zatím jsme slyšeli jen ničím nepodložené spekulace od milovníka stromů se špičatýma uši-ma, co zpívá zaříkadla-“

„Pokud existuje byt' jen možnost, že má pravdu, musí se něco udělat,“ řekl Felix rychle, než mohla hádka znovu pro-puknout. „Země se bude třást, z hor bude pršet oheň, z nebe bude padat odporný chaotitový prach...“

Už když to Felix říkal, uvědomil si, že popisuje události z legendární doby před Sigmarem a vznikem Císařství. Viděl, že ta představa udělala dojem i na elfa. „Možná se tohle už někdy stalo,“ řekl Teclis. „Během věku Úsvitu, dokonce i před Válkou o plnovous, kdy byli elfové a trpaslíci spojenci proti společnému nepříteli.“

„Trpaslíci tyhle odpřísáhlé závazky nezdali,“ řekl Gotrek paličatě.

„Jistě,“ řekl elf. „Ale když na tohle na chvíli zapomeneme, věřím, že má Felix Jaeger pravdu. Pokud je tu jen vzdálená možnost, že se stane něco takového, pak musíme naše dávné nepřátelství odložit... na lepší časy, protože vím, jak je ne-pravděpodobné, že by trpaslík kdy zapomněl na zást.“

„Připadá mi, že se pouštíš to značných spekulací na základě jedné staré mapy. Kdo říká, že tohle má něco společného s Pra-starými a jejich prací?“ zeptal se Murdo. Na chování toho starce je něco podivného, pomyslel si Felix. Rád by věděl, jestli si toho všimli i ostatní.

„Je s nimi spojen celý Albion,“ řekl Teclis. „Je to uzlový bod jejich díla. Klíčová část jejich schématu, ne menší než je Ulthuan. Tato pevnost je součástí nějakého většího vzoru, tím jsem si jistý.“

Murdo se tvářil ustaraně, jako by se elf dotkl věcí, které by raději měl nechat nevyslovené.

Kolik toho Murdo o těchto věcech doopravdy ví? uvažoval Felix. Zná tahle dávná tajemství víc, než dává najevo.

„Možná bychom se teď měli vrátit,“ navrhl.

„Ještě ne,“ řekl elf. „Jsme blízko ústí jiného portálu. Cítím ho. Musíme jej prozkoumat, než odtud odejdeme. Musíme se dostat blíž k srdci této stavby.“

„Bál jsem se, že řekneš něco takového,“ zaúpěl Felix. Elf se zasmál, jako by to byl nějaký vtíp.

Jakmile opustili síň, obklopila je mlha. Nějak procházela zdmi. Mezi nimi poletoval světélkující hmyz. Jeho kňouravé bzučení pronikalo Felixovi přímo do mozku. Po kousnutí měl na kůži skvrny. Všiml si, že žádný hmyz se nepřiblížil k elfovi, přestože zle obtěžoval všechny ostatní. To je k zlosti, říkal si. Elf je vedl hlouběji do staré stavby kamenným labyrintem, z něhož se Felixovi točila hlava. Občas došli do slepé uličky a byli nuceni jít po vlastních stopách zpět. Jinde se průchody ohýbaly v úhlu devadesáti stupňů, aniž by pro to byl nějaký viditelný důvod. Elfa tyto komplikace nijak neodradily. Jen kývl hlavou, jako by to něco potvrzovalo.

Felix došel ke Gotrekovi, který se na takových místech cítil víc doma, než se jemu kdy podaří.

„Dokážeš odsud najít cestu ven?“ zeptal se septem.

„Jistě, človíčku, žádný trpaslík by se neztratil v tak jedno-duchem bludišti. Kdyby to bylo třeba, dokázal bych najít cestu ven i se zavazanýma očima.“

„Nemyslím, že to bude nutné. I když by to bylo působivé.“

„Na tomhle místě je něco divného.“

„Co?“

„Tohle bludiště zdánlivě nemá hlavu ani patu. Podívej se doleva a uvidíš slepou uličku. Kdybychom šli doprava, nepo-chybují, že jakmile chodba zahne, skončí tam také.“

„Proč si jsi tak jistý?“

„Je v tom určitý systém. To je zřejmé.“

„Pro mne ne,“ řekl Felix.

„Nejsi trpaslík vychovaný v nekonečných chodbách Karaz--a-Karaku.“

„Pravda. Jaký v tom vidíš systém?“

„Pokud se nepletu, je stejný jako ten, co jsme viděli na ka-menech na Stezkách Prastarých a vepsaný do kamenných zdí mohly v Sylvánii i na stěnách tady. Podobá se to vzoru, který mají vytetovaný na obličejích naši přátelé.“

„To všechno si dokážeš zapamatovat?“ zeptal se udiveně Felix.

„Trpaslíci mají dobrou paměť nejen na zást.“ Felix se nad tím zamyslel a dospěl k závěru, že je to asi pravda. Nikdy trollobijce nepřistihl při lži. Ale pokud tomu tak bylo, pak tohle všechno bylo součástí obrovské skládačky, kterou Felix

ještě tak zcela nepochopil. A pokud má elf pravdu, ani nepochopí. Jeho mysl nebyla vybavena tak, aby dokázala pojmout totéž, co mysl bytostí podobných bohům.

Bludiště pokračovalo, až najednou zjistili, že stojí v roz-lehlé místnosti a hledí do veliké díry. Strop se zřítíl a tuny kamene spadly dolů; rozdrtily všechno, co bylo pod nimi. Nad hlavami jim vytvořily novou střechu obrovské pavučiny, které propouštěly jen část měsíčního světla. Kapal skrz ně déšť. Felix se otrásl, když na něho dopadly mokré kapky.

„Jsme uprostřed tohoto místa. Vchod do Stezek je přímo pod námi," řekl Teclis.

Zazněl Gotrekův trpký šílený smích. „Pak už dál nepůjdeš. Dej mi stovku trpasličích havířů a měsíc a možná se skrz to kamení dostaneme. Možná. Pokud nepoužiješ magii, neexistuje jiný způsob, jak projít."

„Kameny jsou tu částečně chráněné runami," řekl Teclis. „S deseti čaroději a za deset dnů bych to mohl vyčistit, ale teď na to není čas."

„Tak co teď?" zeptal se Felix.

„Vrátíme se a najdeme jinou cestu," řekl Teclis a pohlédl na Gotreka, jako by ho vyzýval, aby něco namítl.

Trpaslík ztuhl a rozhlédl se, s hlavou nakloněnou, jako by naslouchal. Jeho postoj naznačoval nejvyšší pozornost a při-pravenost k boji.

„Něco přichází," řekl Gotrek a zvedl sekeru. „A pochybuji, že to je přátelské."

ŠESTNÁCT

„Co je to?" zeptal se Felix.

„Nic přirozeného," odpověděl trolobijce. Lidé si už připra-vili zbraně. Dugal a Murdo stáli s napřaženými oštěpy. Culum vytáhl velké kladivo s kamennou hlavicí. Teclis měl ruku na meči. Po čepeli klouzaly rtuťovité runy.

Tvorové, kteří se vynořili z vchodů, nebyli tak docela pa-voukovití. Poskakovali po okraji velké díry na šesti dlouhých pavoucích nohou -je legrační, že si v takové chvíli všimáte podobných detailů, pomyslel si Felix - a jejich obličej, po-sazené vysoko na břiše, byly hrozivě podobné lidským. Oči jim planuly inteligencí, jakou nemůže mít žádný pavouk. Na bocích měli skvrny světélkující houby. Z tlam jim vycházelo divoké, skučivé kvílení. Bylo jich asi tucet. Felix si všiml, že vepředu na těle mají dvě menší obratné paže. Koneckonců, možná že oni rozlámali ty kosti. Několik jich lezlo vzhůru a podél zdí. Za pavouky vešel houf lidských mutantů. Z kaž-dého vchodu do síně se vynořily pokroucené bytosti pozna-menané Chaosem, ozbrojené oštěpy, praky a kyji. Na pavouky hleděly se směsicí strachu a úcty.

„Možná bychom měli odsud zmizet," řekl Felix. Gotrek vyrazil podél okraje díry k vůdci pavouků. Teclis pozvedl ruce a vrhl proti mutantům vlnu zlatého ohně. Někteří z nich stačili hodit oštěpy, ale ty se v letu vzňaly a rozpadly na černý popel. Vzápětí se od starých zdí odrazily výkřiky bolesti, jak se zasaženým začalo rozpouštět maso a stékalo jako vosk. Pavouky však oheň nezastavil. Když se jich dotkly magické plameny, skvrnitě vzory na bocích jim zazářily jasněji a jen zrychlili. Jsou snad imunní vůči kouzlům? pomyslel si Felix.

Teclis se vznesl do vzduchu, zaujal pozici nad středem velké díry a prudce zagestikuloval. Z rukou mu vyletěly blesky, které udeřily do kamene. Z kaluži vyrazily jiskry. Felix uviděl, jak mutant s plazím obličejem vyletěl na sloupu ohně a blesků do vzduchu. Pavouci si ho nevšimli a postupovali stále blíž.

„Jsou to prastaři strážní démoni," vykřikl Murdo. „Šetři kouzly."

Gotrek se mezitím střetl s prvním pavoukem. Jeho sekera udeřila do obrněného boku stvůry, ale místo aby jej čistě roz-sekla jako obvykle, zakousla se hluboko do chitinu a uvízla v něm. Felix se otrásl při pomýšlení, jak musejí být ta stvoření odolná, když vydrží trolobijcův úder. Bylo možné, že je jejich konec na dohled, tady v té bohy zapomenuté hmyzí díře ve stojatých vodách Albionu?

Na takové úvahy už neměl čas. Koutkem oka zahlédl pohyb, který ho přinutil sehnout hlavu. O stěnu za ním se roztříštil kámen z praku. Žaklel, vyrazil vpřed a přitom uvažoval, jestli by neměl zhasit pochodně, která z něho dělá tak zřetelný cíl. Bylo tu dost světla, aby bylo vidět, ale bude se muset vrátet zpět kamennými chodbami. Pokud by s ním byli ostatní, nebyl by to problém, ale kdyby se rozdělili...

Nad sebou na zdi uviděl obrovského démonického pavou-ka. Z baňatého zadku mu vytryskla sprška vláken a dopadla na zem kousek od Felixe. Uskočil, aby se té lepkavé hmotě vyhnul, a přitom zahlédl, jak se obrovskou rychlostí blíží další pavouk. Seskočil ze zdi a přistál mezi muži z Albionu, kteří se rozpíchli do všech stran. S neomylným instinktem šel přímo po Felixovi.

„Ať tě nedostanou živého!" vykřikl Murdo. „Vpraví do tebe svá vejce a donutí tě stát se jedním z nich."

Pěkně nechutná představa, pomyslel si Felix a zatočil pochodní, aby vzplála jasněji. Když se nestvůra dostala na dosah, udeřil ji do tváře pochodní s nadějí, že ji oslepi. Vzápětí sekl mečem do tuhého chitinu na noze. Mířil na nejslabší mís-to, zasáhl kloub. Nestvůra zaječela bolestí, když jí odpadla noha. Z rány se vyvalilo něco černého a uzavřelo ji.

Druhá

noha vystřelila vpřed, zasáhla Felixe jako kladivo a srazila ho na záda. Pochodeň mu vypadla z ochromených prstů, jen tak tak udržel meč.

Bleskově se odkutálel stranou. Nestvůra se přesunula za ním a znovu zvedla přední nohu. Felix uviděl, že na ní má háčky, které by mu dokázaly rozříznout kůži až na kost. Na poslední chvíli uhnul, ale zachytila ho za plášť a přibodla k ze-mi. Felix se levou rukou zoufale snažil plášť vytrhnout a pra-vou bodl mečem vzhůru. Čepel zajela netvorovi do podbřišku a z rány vystříkla temná tekutina, která při styku s kůží páčila. Možná to nebyl nejlepší nápad, pomyslel si Felix. Koutkem oka zahlédl nohy přicházejících mutantů.

Zápach ho skoro porazil. Byla v něm hniloba, plíseň, něco starého a zatuchlého smíšeného s pachem podobným

zkaže-ným vajíčkům a zkyslému mléku. Chtělo se mu zvracet. Zaťal zuby a sevřel jilec oběma rukama, otočil mečem v ráně a jal se ji rozšiřovat. Po rukou mu tekla pálicí krev. Pavouk zaječel hlasitěji. Felix neměl daleko k tomu se k němu přidat, ale ne-udělal to.

Náhle se zablesklo a kolem se roztančily plameny. Míst-ností se přehnala smršť zlatého ohně. Felix zjistil, že ho pavouk táhne ke zdi. Přitáhl hlavu k hrudi, aby se vyhnul nárazům o kameny. Z té námahy ho bolel krk a svaly se mu napínaly, až měl pocit, jako by měl pod kůží napjatý drát. Jeho meč pomalu vyklouzával z rány. Rozhlédl se a zjistil, že většina mutantů couvá, protože není s to vzdorovat zářícímu víru ener-gie, který v místnosti rozpoutal elfí čaroděj. Felix vytrhl svůj meč a zřítíl se na podlahu. Netvor nad jeho hlavou se zmenšo-val, jako když z propíchnutého měchýře uniká vzduch. Prchal vzhůru po stěně, aby se ukryl ve stínech.

Felixovým společníkům se příliš nedařilo. Gotrek se vypo-řádal s jedním netvorem tak, že ho prostě rozsekal na kousky. Ať už byli pavouci jakkoli odolní, tohle nemohli přežít. Nic-méně Felix viděl, že se kolem trolobijce stahují tři netvoři, kteří vypouštějí lepkavé pavučiny, což trpaslíkovi mohlo při-nejmenším znesnadnit pohyb. Další dva pavouci doráželi na muže z Crannog Mere. Pokud jich bylo víc, byli mimo dohled.

Felix vyrazil ke Gotrekovi a skokem se přenesl na záda jednoho z pavouků. Prsty se zachytil jemné srsti pokrývající pavoukův hřbet a vytáhl se nahoru. Netvor zařval, když mu došlo, co chce Felix udělat. Pokusil se ho uchopit svými ma-lými pažemi, ale neměl je dost dlouhé, a ostatní, delší nohy neměl umístěné tak, aby jimi mohl útočníka shodit. Felix za-skřípal zuby a zarazil meč do zátylku netvora. Prsty měl ochro-mené jedem, který na něho vytekl z předchozího pavouka, a zoufale se snažil skoncovat s netvorem dříve, než mu ztuh-nou úplně.

Když meč pronikl do hloubky, netvor zavřískal. Jeho křik hrůzně připomínal pláč lidského dítěte. Démonický pavouk začal vyskakovat a házet sebou ze strany na stranu v naději, že se svého břemene zbaví, ale Felix se držel pevně a bodal dál. Netvor postupně slábl a Felix měl konečně čas podívat se po ostatních.

Culum už jednoho z pavouků částečně rozdrtil kladivem a Murdo bodal jiného oštěpem do zranitelných očí. Pak zazněl výkřik. Kolem Dugala se sevřela kusadla. Pavouk, který ho držel, couval směrem k východu. Felix by mu rád pomohl, ale v této chvíli byl bezmocný.

Od elfího čaroděje vyšlehla další vlna ohně a obklopila Gotreka. Co je to za zradu? pomyslel si Felix. Je Teclis tak šílený, aby srazil nejsilnějšího bojovníka uprostřed téhle zoufalé rvačky? Nebo se spojil s těmi odpornými démony? Byla jeho mysl otrávena nějakou zlovolnou magií? Felix cítil, jak mu otupělým a bolavým tělem projela vlna beznaděje. Pokud se elf postavil proti nim, jsou ztraceni.

O několik úderů srdce později čarodějovo zdánlivé šílenství pochopil. Plameny kolem Gotreka jen proletěly a strávily lep-kavé pavučiny, které ho hrozily znehybnit. V příštím okamžiku mocný úder trolobijcovy sekery rozťal jednoho z netvorů ve dvě. Obě poloviny se ještě chvíli pohybovaly, než se konečně zhroutily na zem. Odpor pavouka, na němž Felix seděl, ochabl, což bylo jen dobře, protože se ho svými ztuhlými prsty už sotva držel. Pro jistotu ho ještě jednou bodl a pak se pustil a několikrát se po zemi převálil, aby rozložil sílu nárazu.

Rychle vyskočil na nohy a rozběhl se na pomoc Dugalovi. Jelikož si myslel, že odhalil slabé místo netvora, zamířil svůj první úder tam, kde se noha spojovala s tělem a krunýř se zdál být slabší. Nebylo jednoduché se přesně trefit a napoprvé mu meč sklouzl. Podruhé však zasáhl a čepel meče hladce zajela pavoukovi do těla. Felix jí v ráně otočil. Netvor sebou trhl a roztřásl se v agónii; při tom Dugala upustil. To už k nestvůře dorazili Murdo a Culumem a začali do ní divoce bušit a bodat. Pavouk se rychle stáhl zpět do přiseří; umožnil jim tak na chvíli si oddechnout a sledovat, jak Gotrek seká toho svého na kusy.

Felix prohlédl Dugala. Už nekřičel, jen ležel bez hnutí a byl studený jako mrtvola. Felix si všiml, kde má proděravělou halenu. Vytáhl nůž a rozřízl ji. Tělo pod ní bylo plné modřin a z míst, kde kusadla pronikla do masa, zvolna vytékala krev. V mužových očích byl takový výraz hrůzy, že Felix se nemohl zbavit dojmu, že Dugal je při vědomí a uvědomuje si, co se s ním děje.

Murdo klesl na kolena vedle zraněného. Přejel rukama přes ránu a zamumlal zaklínadlo. Z jeho tetovaných prstů vytrysklo světlo. Dugal zavřel oči a začal mělce dýchat. Stařec zavrtěl hlavou.

Teclis se snesl k zemi jako padající list a poklekl vedle Mur-da. „Pěkné zaklínadlo. O mnoho víc toho teď nemohu udělat ani já - ne bez určitých bylin nebo přístupu do alchymistické laboratoře. Můžu jen zastavit šíření toho jedu.“

„To by mohlo stačit,“ řekl Murdo. „Pokud ho dostaneme k Orákulu včas. V léčení se nikdo nevyzná tak jako ona.“

Po elfově obličejí přeletěl výraz nevole. Je tak domýšlivý? pomyslel si Felix. Zvedl ruce a prohlížel si je. Uvažoval, jestli existuje nějaká možnost, že by ho žluč pavouka mohla otrávit také. Měl je promodralé a velice ho bolely.

Elf se na něho podíval a pronesl nějaké slovo. Z jeho prstů přeletěla na Felixovy ruce jiskra. Modré zbarvení ztuhlo, po-praskalo a slouplo se, přičemž s sebou vzalo něco, co se zdálo být vrchní vrstvou kůže. Felix měl nyní ruce narůžovělé jako

živé maso a bolely ho víc než předtím -jako odřenina omytá alkoholem. Na hřbetech rukou mu v žilách proudil tekutý oheň. Šlachy sebou zacukaly, stáhly se a uvolnily.

„Pokud tam byl nějaký jed, už je pryč, Felixi Jaegere,“ řekl elf.

„Děkuji... nejspíš,“ odpověděl Felix. Ruce ho dosud pálily a udržet v nich meč mu působilo velkou bolest. Ale pokud alternativou byla smrt, dával přednost tomuhle.

„Pro nás už tady není nic zajímavého,“ prohlásil Teclis a podíval se do jámy. „Raději bychom měli jít. A rychle.“

Gotrek se toužebně rozhlížel po dalších pavoucích. Felix by řekl, že uvažuje, jestli je nemá jít hledat. On osobně už o žádné nestál. Trpaslík nakonec potřásl hlavou a připojil se k ostatním. Culum nesl Dugala snadno jako dítě. Z jeho výrazu mohl Felix vyčíst, že to všechno stejně dává za vinu jemu.

Vyšli do měsíčního světla, které se odráželo na hladině tma-vých olejnatých vod pokrývajících zcela potopené stavby. Če-kající muži je ustaraně vítali.

„Báli jsme se, jestli vás nedostali démoni," řekl malý pod-saditý muž s výraznějším tetováním, než měli ostatní. „Chystal jsem se vás jít hledat."

„Nebylo to třeba, Logi," řekl Murdo laskavě. „Vrátili jsme se."

„Ale Dugal nevypadá dobře," poznamenal Logi.

„Kousl ho jeden z těch, co číhají uvnitř."

„To není dobré."

„Ne."

Felix zjistil, že všichni domorodci na něho zachmuřeně hledí, jako by ho obviňovali z toho, co se stalo jejich příbuz-nému. Až za několik hroživých okamžiků pochopil, že se dívají přes něho na elfa. Čaroděj nedal najevo, že by si toho všiml nebo o to dbal, přestože si nepřátelství lidí musel být dobře vědom. Felix mu jeho sebeovládání záviděl, i když to možná byla jen arogance.

Elf mlčky přistoupil k Dugalovi, který ležel na nasáklých dřevěných prknech na dně člunu. Sklonil hlavu na stranu, jako by něco zvažoval, a pak začal pomalu recitovat cosi, co znělo jako žalozpěv. Zprvu se nedělo nic, ale pak si Felix všiml, že paprsky většího měsíce jako by se stahovaly do čarodějovy hole. Postupně se rozzářila. Slyšel, že elf znovu a znovu vzývá jméno Lileath, nepochybně nějakého boha nebo bohyně jeho panteonu. Ostatní elfa sledovali s rukama připravenými na zbraních a nebyli si zcela jisti, jak se mají zachovat. Navzdory pálení v rukou udělal Felix totéž. Všiml si, že ho začíná svědit kůže a ježí se mu chloupky na krku. Cítil podivné bytosti, vzná-šející se těsně mimo jeho zorné pole, ale kdykoli otočil hlavu, nic neviděl a měl pouze pocit, dohánějící ho k šílenství, že ať už je to cokoli, je to pořád těsně vedle něho.

Nakonec se kolem elfa rozvinula pavučina světla. Odvíjela se z jeho hole jako stříbrná vlákna z větene, jako by byla utkaná z měsíčního světla. Ovíjela Dugalovo svíjející se, sté-nající tělo, dokud nezářilo jako odraz měsíce ve vodě. Pak pomalu začalo blednout, přestože se na něm zdánlivě nic ne-změnilo. Felix by rád věděl, jestli je jediný, kdo si všiml, že se mužův hrudník přestal zvedat a klesat. Nemusel čekat dlouho.

„Ty jsi ho zabil!" vykřikl Culum a zlověstně pozvedl kla-divo.

Elf zavrtěl hlavou. Velký muž se sklonil a dotkl se Duga-lova hrudníku. „Nebije mu srdce," řekl.

„Čekej," přikázal Teclis. Culumův obličej zastřel výraz bez-radného soustředění. Chvilu se vlekla a ticho se prohlubovalo.

„Cítil jsem úder srdce," řekl Culum. „Ale už je pryč."

„Čekej dál." Felix napočítal více než třicet svých zrychle-ných úderů srdce, než Culum přikývl znovu.

„Je to kouzlo stáze," řekl Teclis. „Zpomalil jsem jeho život-ní funkce - dýchání, tlukot srdce, všechno. Čas teď pro něho plyne jinak, mnohem volněji než nám. Šíření jedu bylo utlume-no a doba, která zbývá na jeho záchranu, se tak prodloužila. Zmenšila se mu částečně i bolest," dodal.

„Ale přesto zemře," řekl Murdo tiše.

„Pokud pro něho vaše Orákulum nedokáže něco udělat, tak ano," souhlasil Teclis.

„V tom případě bychom si raději měli pospíšet."

„Přeješ si jet hned?"

„V tomto světle a téhle mlze? Nechápu jak."

„Pokud potřebujete světlo, mohu vám ho poskytnout," řekl Teclis.

Murdo přikývl. Noc ozářil jasný záblesk. Na okamžik si Felix myslel, že Mannslieb klesl na zem a usadil se na konci elfovy hole. Pak pochopil, že je to jen studená záře elfova dalšího kouzla. Natáhl prsty a zjistil, že bolest začíná ustupovat a hojení probíhá nepřirozenou rychlostí.

Domorodci se opeli do bidel a odstrčili člun zpět do blu-diště zamlžených kanálů. Z pradávného strašidelného města za nimi se ozývalo bubnování. Felix uvažoval, co to znamená, a měl nepřijemný pocit, že nic dobrého.

„Možná nás budou pronásledovat," řekl.

„Pokud to budou ti proměnění tvorové, nemáme se čeho bát," zabručel Gotrek.

„Bojím se, že v téhle bažině číhají horší věci," poznamenal Felix. Trolobjice se zatvářil zamyšleně. Zavěťtil a pak si pro-hrábl silnými prsty nabarvený hřeben vlasů.

„Jo, človíčku, nejspíš máš pravdu," řekl skoro vesele. Felix to bral jako potvrzení svých nejhorších obav.

SEDMNÁCT

Pomalou nastal úsvit. Matné sluneční světlo začínalo pronikat řidnoucí mlhou. Felix seděl schoulený na dně člunu, poslouchal šplouchání vody o příď a bidlo a štěbetání ranních ptáků. Za nimi sláblo dunění bubnů, ale dosud bylo slyšitelné. Feli-xovi připadalo jako tlukot srdce velké nestvůry - bažiny.

Pohládl si prsty stříště a promnul si začervenalé oči. Na tvrdých mokřích prknech lodi se vyspal přinejlepším neklidně; stále si byl vědom umírajícího Dugala ležícího kousek od něj. I když ten muž nevydal ani hlásku, působil záhadným způ-sobem na celou posádku. Všichni věděli, jak je blízko smrti, a ovlivňovalo je to. Možná víc než mne, pomyslel si Felix. Koneckonců, pro mne je to jenom cizinec, zatímco oni s ním vyrůstali.

Potřásl hlavou a nabídl modlitbu Shallye. I když už v její milosrdenství nevěřil, starých návyků se stále nemohl zbavit. Jak často už jsem tohle dělal? napadlo ho. Kolikrát už jsem seděl a sledoval, jak umírá někdo, kdo pro mne nebyl úplným cizincem? Připadalo mu, že alespoň stokrát. Cítil se, jako by byl tisíc let starý. Jako by byl neustálým třením

událostí do tenká ošoupaný. Zeptal se sám sebe, jestli by se té opilé noci, kdy přísahal následovat Gotreka, zachoval stejně, kdyby tohle věděl. Smutně si uvědomil, že odpověď zní ano.

Dugal možná umíral, ale Felix byl dosud mezi živými a byl si toho velice dobře vědom. I tenhle kyselý, nasmrádlý vzduch chutnal sladce a mezi bažinami viděl záblesky podivné krásy. Dlouhé popínavé šlahouny visící z větví nad jejich hlavami po-

křívaly monstrózní květiny. Na širokých listech plavaly v ka-nálech velké lekníny. I tráva, která zarůstala vodu a kladla jim odpor, když se prodírali vpřed, vydávala podivnou omamnou vůni.

Na přídí stál Teclis, nehybný jako galeonová figura námořní lodi. Jeho zvláštní ostré rysy neměly lidský výraz a nebylo na něm vidět víc únavy než na soše. Jak ranní světlo pronikalo porostem, nechal své kouzlo vyhasnout a nyní prostě sledoval, jak Murdo řídí tichými příkazy loď a říká mužům s bidly, jestli mají zabočit doleva nebo doprava.

Na elfově fyzickém vzhledu nebylo nic, co by naznačovalo jeho dlouhý věk. Vypadal bez vad a v dobré formě jako osm-náctiletý mladík. Něco však přesto prozrazovalo jeho léta; Felix jen nedokázal říct, co to je. Možná to byl způsob, jakým ovládal výraz obličeje. Možná aura moudrosti, kterou vyza-řoval. Nebo to je jen moje představa, pomyslel si Felix.

Gotrek se opíral zády o prkna trupu, stejně nehybný jako elf a stejně pozorný. Ať už minulou noc cítil cokoli, neukázalo se to, ale to nezmenšilo jeho ostražitost. Spíš naopak. Jeho drsné rysy by mohly patřit nějaké primitivní soše. Vypadal staře a mocně jako nějaký válečnický bůh z úsvitu světa. Jeho sekera vypadala ještě starší. Jaké příběhy by mohla vyprávět, kdyby měla hlas? uvažoval Felix.

Pomalů se zvedl a přešel po délce lodi. Opatrně se vyhýbal mužům nataženým ve spánku. Muži z Crannog Mere drželi hlídky a odpočívali na směny. Zdálo se, že se rozhodli udržovat člun v pohybu, dokud nedoplují ke svému cíli a nenajdou pro svého přítele pomoc. Felix téměř cítil Culumovy oči upřené na svá záda. Začínalo mu to lézt na nervy. Měl chuť mu říct: „Já jsem s ní jen mluvil," ale věděl, že by to nepomohlo. Už se s muži Culumova typu párkrát setkal. Velký muž se prostě rozhodl, že ho nemá rád, a nic, co by Felix řekl, to nemohlo změnit.

No, pomyslel si, pokud mezi námi dojde k boji, pak to bude boj na život a na smrt. S tím se nedá nic dělat. Ale přesto v tuto chvíli elfovi velice záviděl jeho magické schopnosti.

Teclis stál na přídí a nasával do sebe všechno, co viděl. Věděl, že možná touhle cestou už nikdy nebude proplouvat, a chtěl si ji uložit do paměti. Zažít úplně novou situaci pro něho bylo vzácné, a tak z ní hodlal vytěžit všechno, co se dá. Pohlédl na kluzké větve, z nichž visely popínavé rostliny a velké zlověstně vyhlížející květy. Měl dost bystré oči, aby si všiml číhajících stonožek a pavouků, stejně jako třpytících se vážek s diamantovými očima sedících na listech. Viděl stíny a stříbrné tvary ryb pohybujících se v kalné vodě. Poznal alespoň sedm různých druhů omamných rostlin. Přísahal, že pokud bude mít možnost, vrátí se sem, vyzkouší je a zkatalo-gizuje. Pokud zůstane naživu, bude na to mít spoustu času.

Cítil rozzlobené pohledy mužů kolem a docela ho to poba-vilo. Připadal si jako dospělý obklopený houfem vztekých dětí. Mohou se naježít a tvářit se mrzutě, ale to mu nemohlo ublížit. Snažil se udržet vážnou tvář. Věděl, že se chová stejně jako ti, které odsuzoval za jejich arogantní přístup k mladším rasám. Tomu jeden podlehne velice snadno, pomyslel si.

Možná to byla jen reakce na události předchozí noci. Šoko-valo ho, že se setkal s netvory odolnými vůči jeho magii. Něco takového nemělo existovat. Byli to nepochybně strážci, které zde zanechali Prastaří, aby se vypořádali s možnými narušiteli chrámové pevnosti. Teclis si už nepamatoval, kdy se naposledy setkal s něčím, před čím by ho magie nedokázala ochránit. Vyvedlo ho to z míry víc, než byl ochoten připustit.

Přesto to svým způsobem uvítal. V tom souboji bylo vzru-šení, jaké už velmi dlouho nezažil - pocit, že ho život zavedl na neprobádanou cestu. Téměř se opět cítil mladý. Téměř.

Zamyslel se nad povahou protivníka z minulé noci. Jeho teorie nebyla pouhou spekulací. Jisté skryté knihy naznačova-ly, že Prastaří zanechali strážce, ale tito tvorové byli nakaženi Chaosem. Bylo možné, že se během dlouhé doby, po kterou byli vystaveni energiím pronikajícím z portálu, změnili? Před-pokládal, že přesně k tomu došlo. Bez ohledu na to, jak odolné Prastaří strážce vytvořili, nebylo pravděpodobné, že by doká-žali vzdorovat Chaosu déle než samotné Stezky. Chaos pokři-vil živé bytosti mnohem snadněji než neživé. Napadlo ho, že totéž se mohlo stát elfům, vzhledem k tomu, kolik na to měli času. Koneckonců, Ulthuan měl větší hustotu magických portálů, bran a cest než kterékoli jiné místo na planetě, stejně jako vysokou koncentraci magické energie. Možná, myslel si, už ke změnám došlo. Možná že rozkol mezi temnými elfy a jeho lidmi měl kořeny v nějaké jedno-duché fyzické příčině. Nebo možná byli jeho lidé změněni také. Možná za ta milénia svým způsobem také podlehlí Tem-ným silám. Rodilo se málo dětí. Pravděpodobně došlo i k jiným změnám. Jedině Malekith a jeho strašlivá matka to mohli vědět jistě a jaksi pochyboval, že by z nich dostal pravdu, i kdyby se setkali někde jinde než na bitevním poli.

Nikoli poprvé ucítil vábení temnější strany své povahy. Možná by mohl někdy takovou návštěvu domluvit. Možná by si mohli vyměnit vědomosti. Skoro se svému bláznovství za-smál nahlas. Jediná vědomost, kterou by z návštěvy Nagga-rothu získal, bylo seznámení se s uměním mučitelů temných elfů. Ne, tato cesta byla navždy uzavřena.

Cítil, jak se mu trpaslíkovy oči zavrtávají do zad. Uvažoval o Gotreku Gurnissonovi. To byla záhada, kterou bude třeba jednoho dne vyřešit. Sekera, již nosil, byla zbrani s úžasnou mocí a trpaslíka v mnoha ohledech změnila. Znaky, které měl vepsané v auře, se staly čitelnějšími při včerejším boji, kdy trpaslík a jeho sekera splynuli téměř v jedinou bytost. Během toho konfliktu proudila moc oběma směry, tím si byl jistý;

i když způsob, jakým to probíhalo, ho mátl. Znalosti pradáv-ných trpasličích runových kovářů byly velmi rozsáhlé. Prastaří jim odhalili tajemství, která skrývali i před elfy. Moci alespoň rok studovat takovou zbraň! Usmál se. To byla možnost zhruba stejně pravděpodobná jako získání znalostí o temných elfech od Černokněžného krále, a jen o něco méně nebezpečná. Přesto bude trpaslík cenným spojencem v jakékoli zkoušce, která před nimi leží. Střetnutí s pavoučími démony Teclisovi ukázalo, že jsou oblasti, kde se sekera může hodit. Nebylo dobré brát na lehkou váhu ani toho člověka, Felixe Jaegera.

Ten muž byl statečný a duchapřítomný. Možná mu je božové přece jen vyslali na pomoc. Teclis přemýšlel o umírajícím muži, protože tak na něho myslel. Pokud neumí Orákulum dělat zázraky, je Dugalův osud už zpečetěn. Teclis jej jen odložil, což bylo nejen milosrdné, ale i politicky výhodné. Potřeboval, aby všichni viděli, jak tomu muži pomáhá, jinak by vina za jeho smrt mohla snadno padnout na jeho hlavu. On ale pomoc mužů z Crannog Mere potreboval - alespoň prozatím. Takže neuškodí, když si v této napjaté situaci budou myslet, že osud jejich druha je spojen s čarodějovými. Kdyby Dugal zemřel, všechno by se změnilo. Jak se přenést přes tuhle překážku, bude řešit, až k ní dojde. Nepřál Dugalovi ani jeho druhům nic zlého, ale kdyby se měl rozhodnout mezi přežitím Ulthuanu a svým a jejich životy, pak by nebylo z čeho vybírat. Teclis byl ochoten obětovat všechny přítomné včetně sebe, i desettisíckrát víc, bude-li to pro zachování království elfů třeba. Téměř cítil, jak ho trpaslíkovy přísné chladné oči hodnotí. Nesmysl, řekl si, jen přenášíš své vlastní pochyby navenek. Za těchto okolností by Gotrek Gurnisson volil stejně jako ty. Ne že by záleželo na tom, co si trpaslík myslí. Právě teď byl prostě dalším nástrojem pro dosažení Teclisových cílů. Ta myšlenka ho pobavila. Možná mají trpaslíci ohledně elfí povahy pravdu. Chvilí o tom přemýšlel a došel k názoru, že v tomhle stojí nad nimi. Žádný trpaslík by nepřipustil, že elf by mohl mít někdy pravdu. Byli hrubí, tvrdošijní, rozvážní a nemilosrdní - vždycky takoví byli a vždycky budou. Přesto se i tohle dalo využít. Felix vzhlédl k obloze. Alespoň že už byla bažina za nimi a přestalo pršet. I štipání moskytů a komárů ho obtěžovalo méně. Před nimi se teď táhla řada nízkých holých úpatí kopců, zvedající se k mohutným zasněženým vrcholům. Po svazích hor stékaly stovky říček a potoků, které sváděly vodu z téměř neustálých dešťů do bažiny. Několika paprskům slunce se po-dařilo prorazit olověné mraky a proniknout příšeřím. Tato ze-mě má v sobě krutou krásu, pomyslel si, ale přesto to je krása. Muži z Crannog Mere ztichli. Zdálo se, že na ně má konec bažiny opačný účinek než na Felixe. Rozhlíželi se nejistě jako obyvatelé města najednou umístění doprostřed lesa. Felix si uvědomil, že opustili zemi, kterou znali, a dostali se do více či méně cizích končin, což je velmi znepokojovalo. Felix ta-kové změny zažil tolikrát, že si jich už skoro nevšímal. Před kolika dny kráčel zasněženými lesy Sylvánie? Připadalo mu to neuvěřitelně dávno. Bylo udivující, jak rychle dokázala mysl v případě nutnosti přijmout změnu okolností. Pohlédl na své společníky. Trolobjice se tvářil zachmuřeně a lhostejně jako vždycky. Teclise jakoby skutečně potěšilo, že vidí slunce. Rozpřáhl paže téměř jako v pozdravu. Murdo vypadal klidněji než ostatní - jako člověk na cestě, kterou prošel už mnohokrát. Culum prostě zíral na Felixe a zjevně ho tiše nenáviděl už za to, že tady je. Felixovi se najednou den zdál být méně jasný a vítr o trošku víc mrazil. Odstrkovali bidly člun přes otevřené jezero až k pobřeží. Felix viděl šedivé kameny na dně. Některé byly ostré jako čepel meče a snadno by prořízly člun, kdyby do nich narazil. Murdo je obezřetně vedl krátkými strohými rozkazy. Před nimi se tyčily hory. Nad hlavou jim proletěl orel, který svými křídly nabíral vzduch a líně sledoval zemi v pátrání po kořisti. Co ještě tajně dělá totéž? pomyslel si Felix. Tuto zemi poskvřnily stará mocná magie a Chaos. Nestvůry, se kterými se setkali, určitě nebyly poslední. Přistáli s lodí, vytáhli ji na břeh do vysoké trávy a rákosí, kde ji mohli alespoň trochu skrýt. Vyčlenili polovinu mužů, aby ji hlídali. Ostatní je budou doprovázet do jeskyně Orákula. Felixe nenadchlo, že Culum je jedním z jejich doprovodu. Na druhé straně měl ruce plné bezvědomého Dugala. „Půjdeme podél potoka k prameni,” řekl Murdo. „Pokud se od nás z nějakého důvodu oddělíte, najděte potok a sledujte jej. Po proudu vás dovede k jezeru a k člunu. Proti proudu vede nakonec k domovu Orákula. Ona vás nepochybně najde, pokud bude chtít.” Ostatní se nervózně zasmáli, takže Felixe napadlo, jakou úlohu asi hraje Orákulum ve společnosti v Albionu. Podle chování mužů to vypadalo, že vzbuzuje úctu i strach. Určitě to byla nějaká čarodějka. V mysli se mu vynořily pohádky z mládí o starých babiznách, bublajících kotlích a hostinách na neposvěceném mase. Ať se snažil, jak se snažil, tohle z mysli vypudil nedokázal. „Nenechte si vydloubat oči orky,” dodal Murdo. „Orky?” zeptal se Felix. „Ano, v minulých měsících je tu v kopcích párkrát zahléd-li. Něco je rozrušilo. A to hodně.” Jako obvykle vypadal, že ví víc, než říká. Jaká tajemství skrýváš, Murdo? přemýšlel Felix.

OSMNÁCT

Felix při chůzi těžce dýchal a proklínal neustálý déšť. Terén prudce stoupal. Stezka byla kluzká a pokrytá sutí. Šli podél

zákrutů řeky. Za celou dobu viděli jen divoké ovce s dlouhými rohy a nějaké kozy. Muži z Crannog Mere šli lhostejně dál, tak ostražitě, jak to dokážou jen muži tohoto druhu. Gotrek vypadal téměř šťastně, že je v holých kopcích a u vzdálených hor. Chladný vítr mu nevalil a náladu mu nepokazil ani déšť. Teclis byl zcela pohroužen do sebe a soustředil se na něco, co bylo daleko mimo jejich vnímání. Když se k němu Felix přiblížil, se zachvěním si všiml, že elfova oděvu se déšť ne-dotkl. Odpuzoval jej jakýsi neviditelný štít, který ho držel na prst od elfa. Navíc mu dodával jakousi mihotající se auru, která ještě přispívala k jeho nadpozemskému vzhledu.

„Co se děje?“ zeptal se ho Felix, přestože si nebyl jist, zda je moudré vyrušit čaroděje, když se soustředí.

„Kopci před námi probíhají proudy magie, hluboké, staré a zamořené. Této země se Chaos dotkl i v hlubině, nejen na po-vrchu.“

„Už jsem viděl horší,“ řekl Felix a vzpomněl si na země, kterými s Gotrekem cestovali, když hledali ztracené město Karak Dum. Elf se na něj podíval a nedůvěřivě sraštil obočí. „Severní pustiny Chaosu,“ dodal.

„Ty jsi tam byl? A vrátil ses nenakažený. To je úctyhodný čin, Felixi Jaegere.“

„Ale zopakovat bych si ho nechtěl,“ řekl Felix. Byl si jistý, že by mu trpaslík nepoděkoval, kdyby se o příběh, jak cestovali vzducholodí Duch Grungniho, podělil s elfem, a tak odolal

pokušení mu jej povyprávět. Místo toho se zeptal: „Řikáš, že tato země je zamořená - jak? Co můžeme očekávat?“

„Myslím, že zdejší zamoření jde hluboko. Z jakéhosi důvodu Albion přitahuje velké množství temné magické energie.

Slyšel jsem příběhy o Oghamových kruzích, velkých kruzích kamenů, které energii stahují a nějak ji přetvářejí na neškodnou. Možná to kdysi byla pravda, ale mám podezření, že nyní fungují špatně. Všechna kouzla se nakonec opotřebují, všechny nástroje nakonec přestanou být použitelné. Možná že dosud přitahují temnou magii, ale jejich kapacita pro uskladnění nebo vyčištění se snížila nebo zmizela úplně. Možná to má něco společného s otevřením Stezek Prastarých. Možná je to všech-no součástí nějakého velkého schématu. Nevím. Vím jen, že nedaleko se nachází kruh kamenů a ten ohýbá tok magie a mění i počasí. To možná vysvětluje ten déšť. Trvalé deště jsou určitě zodpovědné za to, že tyhle kopce jsou tak holé.“

„Jak to? Každý ví, že déšť je pro růst plodin potřeba.“

Teclis pokrčil rameny. „Většinou je to pravda. Ale záplavy růstu obilí nepomáhají.“

„Zaplavit kopec je obtížné,“ poznamenal Felix. „Alespoň v tom smyslu, jak to míníš. Voda teče z kopce dolů. Nezůstane stát.“

„Ano, ale pokud je jí dost, vezme s sebou horní vrstvu hlíny a nechá holou skálu, na které roste jen mech a lišejník.“

Felix se rozhlédl a viděl, že to, co elf řekl, je pravda. Blízko rychlé řeky bylo jen kamení a skály - nic kromě několika odolných rostlin zakořeněných v prohlubních s hlínou mezi balvany. Až daleko od řeky se začala objevovat zeleň. Felix se nad tím zamyslel.

Mnozí profesori přírodní historie trvali na tom, že svět přetvářely přírodní síly - vítr, déšť, sopky a led. Krajiny vypadaly tak, jak vypadaly, vlivem spolupůsobení těchto sil. Někteří jiní spolu s kněžími prohlašovali, že svět je takový, jak ho bohové vytvořili. Co říkal Teclis o vytváření kontinentů Prasta-rými, by podporovalo tuto teorii. To, co říkal o odplavování horní vrstvy půdy, by podporovalo tu první. Je možné, že obě měly pravdu? Možná že živly byly jen nástroje bohů.

Ne, to nemohla být pravda. Trvalo by staletí, ne-li milénia, než by řeka odhalila kosti hor. Ale možná že Prastarí vnímali čas jinak než lidé, možná pro ně století bylo jako pouhé mrk-nutí oka.

„Vypadáš zmateně, Felixi Jaegere. O čem přemýšlíš?“

Felix to elfovi řekl.

„Je možné, že Prastarí používali živly tak, jak si myslíš, ale naše legendy o tom hovoří jinak. Nepotřebovali čekat milé-nia na erozi a geologické síly, aby za ně tu práci udělaly. Mohli se prořezat skrz tektonické pláty ostřím z kosmického ohně a kouzly vyzvednout hory. A také to dělali. Vytesali kon-tinenty tak, jak bych já mohl vytesat sochu.“

Felix se však svého nápadu nechtěl vzdát. „Řikáš to tak, jako by to byli umělci, kteří tvoří umělecké dílo. Co když to byli spíš zahradníci? Možná tuhle vyřízli větev, tamhle zavla-žili kus země. Zasazená semena, která nedorostou do konečné podoby celé věky. Možná nevytvářovali kontinenty přesně podle návrhu. Možná jen uvedli síly do pohybu a věděli, že jednoho dne to dojde k určitému konci.“

Felix očekával výsměch, ale elf se místo toho zatvářil za-myšleně. „To je podnětná myšlenka, Felixi Jaegere. Něco takového jsem ještě nevzal v úvahu. Ani žádný jiný elf, pokud vím. To, co říkáš, může být pravda, ale nemusí. Každopádně jsi mi poskytl námět k přemýšlení.“

„Jsem rád, že jsem mohl posloužit členovi Starší rasy,“ pro-nesl Felix jízlivě. „Až dokončíš své úvahy, dej mi vědět.“

„To už možná nebudeš nazívat, Felixi Jaegere. Možná že nedojdu k žádnému závěru ani za sto let, pokud vůbec kdy.“

Felix byl mírně šokován mezerou, která se náhle rozevřela v konverzaci, i letným pohledem na svou vlastní smrtelnost. V Císařství se málokdo dožil šedesáti let. Padesátiletý člověk byl považován za starého. Felix už možná bude dávno v hrobě, když tahle mladě vyhlížející bytost bude ještě uvažovat o jeho slovech. Vzplála v něm zlost.

„Pokud ovšem zůstaneš naživu. Můžeme být všichni mrtví během několika dnů.“

Svah byl stále strmější. Šlo se jim čím dál hůř. Nyní byli na horské stezce a svah kluzký deštěm byl nebezpečný. Felix lapal po dechu a do jeho deštěm promáčeného oblečení se začínal vsakovat ještě i pot.

Rozhlédl se. Vrcholky nyní vypadaly větší a mraky hustší. Bažina za nimi tvořila nízkou pochmurnou masu stromů a vo-dy. Měl dojem, že vidí vystupovat z šera obrovskou kamennou budovu Strašidelné citadely, ale možná to byla jen jeho před-stavivost.

Země kolem nyní vypadala ještě zasmušileji. Déšť z ní vy-sál i ty jednotvárné barvy. Říční tok nyní zurčel hlasitěji, bíle se pěníl v místech, kde narážel na skaliska a protékal úzkými mezerami. V těch několika hodinách pohasínajícího dne prošli kolem řady vodopádů, jejichž tříšť jim smáčela obličej, což bylo citelné i v dešti. Tu a tam lemovaly stezku mohutné skály jako strážci. Občas si Felix myslel, že se podobají prastarým sochám, jejichž obrysy setřel čas. Váhal, jestli to má přičíst na vrub jen své fantazii.

Muži z Crannog Mere supěli a funěli hůř než on. Nebyli to lidé z hor a soustavná chůze do kopce je vyčerpávala. Felix věděl, jak to namáhá lýtká a stehna, když na to nejste zvyklí. Putoval Horami na konci světa dost často, aby to věděl. Každou minutu bylo chladnější a víc mokro. Felix měl pocit, že chlad, který se mu usadil v kostech, úplně nevyžene žádný oheň. Bylo to jako chlad hrobu. Jedině na trpaslíkovi a elfovi nebylo vidět žádné vypětí. Gotrek šel lehce jako člověk na letní procházce v altdorfském parku. Teclis ho rozčiloval ještě víc - přes křehký vzhled a lehce kulhavou chůzi na něm nebyla vidět žádná únava. Felix předpokládal, že si čaroděj pomáhá kouzly, která ho chrání před mokrem a zimou, ale přesto mu to pohled na něj nijak neusnadňovalo. Alespoň ten štít mohl přehodit i přes nás ostatní, pomyslel si. Ten sobecký elfi parchant.

Prsty nahmatal amulet, který mu elf dal na ochranu před demony. Nebyl tak sobecký, pokud ovšem mluvil pravdu.

Fe-lixe už zlé sny netrápily, ale několik dní je příliš krátká doba na vynášení úsudků. Na druhou stranu nepochyboval, že je

Teclis zachránil ze Stezek Prastarých. I Gotrek to musel při-pustit, ačkoli u toho skřípal zuby. Nebylo to téma, které by Felix toužil s trpaslíkem probírat znovu, pokud to nebude bez-podmínečně nutné. Trpaslík byl i v lepších dobách velice ne-důtklivý.

Na šterku vedle něho zaskřípaly kroky. Vzhlédl a ke svému překvapení uviděl Murda, jak s ním srovnává krok.

„Sledoval jsem tě," řekl stařec. „A co jsi viděl?"

„Zdá se, že nejsi pod vlivem žádného kouzla, jaké znám, a proti pavoučím démonům jsi bojoval statečně. Myslím, že jsi tím, co říkáš, a tví společníci také." „Díky... myslím."

„Problém je, že pokud přijmu tohle, budu muset věřit i tomu ostatnímu, co tvrdí, a to mě děsí, chlapče." „Ano, to je v pořádku. Žijeme v děsivé době." „Jo, počasí se zhoršilo, orci a bestie vylézají ze svých pevností a v zemi začíná válka. Vypráví se o jiných věcech, o zlých cizích čarodějích za hranicemi naší země."

„Ti jsou cizí všude," řekl Felix trpce. „Proč by to u vás mělo být jinak?"

„Protože v naší zemi každý muž a každá žena, kteří proká-žou jen stopu talentu, jsou přijati do bratrstva. Přisahají, že budou zachovávat naše prastaré způsoby a dohlížet na své druhy. Já sám takové nadání mám a dost velké, abych poznal, že Teclis je mocnější než kterýkoli čaroděj, jenž nyní v Albio-nu žije. A on se bojí, i když to dobře skrývá. To mi nahání hrůzu."

„Myslím, že jsi moudrý." Murdo přikývl.

„Proč mi to říkáš?" zeptal se Felix. „Protože si myslím, že jsme možná vykročili špatnou no-hou. Ve skutečnosti jsme na stejné lodi a v ní je díra. A chci, abys věděl, že ať přijde cokoli, můžeš se na muže z Crannog Mere spolehnout."

„To je vždycky dobré vědět, ale proč to říkáš mně? Proč to neřekneš Gotrekovi nebo Teclisovi?"

„Protože ty jsi člověk, a tak je snadnější to říct tobě. Ti dva nepatří k těm, kterým bych otvíral své srdce."

Nebo možná plánuješ zradu, uvažoval Felix, a myslíš si, že je snazší ošálit mě než je. Ale jaksi se nedokázal přimět tomu věřit. Starý domorodec se zdál být upřímný a ti dva mu nejspíš skutečně naháněli strach, což Felix docela chápal. Znal Gotreka léta, a přesto ho dosud považoval za nevlídného, a elf by svým chováním zastrašil i císaře Karla Franze.

Když Murdo řekl, co chtěl, vrátil se mezi své muže, jako by vyčkával, co teď Felix udělá. Felix pokrčil rameny. Pová to ostatním, až to bude třeba a jestli to bude třeba.

V nitru ho už nějakou dobu cosi hlodalo a vybralo si to právě tuto chvíli, aby to vyplulo na povrch. Vždycky měl v úmyslu sepsat jednoho dne Gotrekův příběh, až dojde k jeho naplnění, ale možná by jej měl začít sepsovat brzy, kdyby se mu něco stalo dřív, než tohle skončí. Na svých cestách viděl věci, jež by stály za vyprávění, a setkal se s lidmi, kteří určitě zanechají svá jména v historii a legendách. Pokud se vrátí do Císařství, možná by měl zaznamenat své cesty s Gotrekem a rukopis uložit někam do bezpečí. Možná u svého bratra nebo u Maxe Schreibera, pokud je čaroděj dosud naživu. Ano. Udělá to a udělá to brzy, pokud bude mít příležitost.

Pak ho napadla další znepokojivá myšlenka. V minulosti byl často konfrontován s realitou smrti, svou i jiných lidí. Občas si myslel, že zemře, ale nyní, z jakéhosi důvodu, na tomto vzdáleném místě, si tím byl jistý. Možná nadešel jeho čas v podzemí démonů, nebo to bylo snad tím, že se setkal s bez-věkým elfem a hovořil s ním o čase, ale nějak se v něm usadila realita jeho smrtelnosti.

I když se vyhne všem čepelím mečů, zlým kouzlům a zubům netvorů, i když nepodlehne moru nebo nehodě, jednoho dne tu nebude. Smrt je stejně jistá jako zítřek, možná trochu vzdá-lenější, jenomže teď cítil nutkání něco udělat, aby se na něho vzpomínalo, vepsat svoje jméno vedle Gotrekova, Teclisova i ostatních, s nimiž se setkal.

V téhle chvíli chápal, co cítil trolobijce, když mu Felix přísahal, že napíše o jeho smrti. Napíšu to, pomyslel si, o sobě,

o tobě i o ostatních, se kterými jsem se setkal. Jsou věci, na které by se mělo vzpomínat. To samozřejmě za

předpokladu, že budu ještě naživu, abych to všechno zaznamenal. I když to nebude epická báseň. Bude to kniha nebo

několik svazků, v nichž bude všechno, co se přihodilo a na co si vzpomenu. Mé cesty s Gotrekem nebo Trolobijcova smrt. Něco takového.

Uvažoval o tom i o všech knihách, které četl jako mladík i jako student na univerzitě, a začínal přemýšlet, co bude potřeba-bovat vědět. Určitě bude muset napsat něco o Albionu, protože v Císařství se o něm mnoho neví. Je to šance přidat něco k vše-obecným znalostem a sdílet je s ostatními - za předpokladu, že někdo přežije nadcházející invazi Chaosu nebo to, co by se mohlo stát, pokud má Teclis pravdu.

Pokrčil rameny. Musel vycházet z toho, že to někdo přežije. Byl to závazek do budoucna, kdy bude líp a Chaos bude možná poražen. Ať už ta možnost teď vypadala jakkoli vzdáleně, bude pokračovat s nadějí, že k tomu může dojít. Bylo to malé, možná že nicotné gesto tváří v tvář událostem kosmické škodo-libosti. Ale bylo to jeho gesto. Už při tom pomýšlení se cítil nějak lépe, i když si nebyl úplně jistý proč. Popošel, aby se připojil ke starému Pravdomluvnému.

„Vyprávěj mi o své zemi,“ požádal Murda.

„Co chceš vědět?“

Jak šli, dunění vody před nimi znělo stále hlasitěji. Odráželo se od skal jako burácející hlas rozzlobeného obra. Felixe to naplnilo obavami. Takový zvuk by překryl i hluk přibližující se armády. Viditelnost byla už tak dost mizerná kvůli nízkým mrakům, mlze a divočině týraných skal, mezi nimiž procházeli. Říčka byla nyní užší a rychlejší, několikrát prošli kolem obrovských vodopádů, padajících ze skal. Jak se stezka krou-tila, vzdalovali se od nich a pak se k nim zase vraceli, o kus výše po svahu. Stmívalo se a dosud stoupali po úbočí hory. Felix se snažil nemyslet na to, že hory jsou doupětem orků, a soustředit se na Murdovo vyprávění.

Za normálních okolností by byl Felix fascinován, protože stařec byl vynikající vypravěč a znal spoustu faktů i příběhů o své zemi. Felix se dozvěděl, že lidé Albionu jsou rozdělení do mnoha kmenů na vysočině a v nížinách. Kmeny jsou mezi sebou vzájemně spřízněné a kdysi, ne tak dávno, byla zlatá doba míru, než přišli orci a jiní nájezdníci zpoza moří. Zdálo se, že temní elfové našli způsob, jak proniknout věčnou mlhou obklopující očarovaný ostrov - a nejen oni. Felix si okamžitě vzpomněl na cestu, kterou s Gotrekem a Teclisem přišli, ale nechal si to pro sebe. Příchozí s sebou přinesli válku. Felix se snažil pochopit situaci.

Orci přišli před staletími. Zprvu jich bylo málo, protože zřejmě na ostrovech ztroskotali. Rychle se množili a rozlézali se jako mor. Jedině díky sjednocení kmenů pod hrdinou Ko-narkem lidé nakonec zvítězili a zahnali orky zpět do hor. Tam našli útočiště ve starých rozvalinách ve vzdálených údolích.

Občas bylo potřeba bojovat, aby je tam nahnali zpátky. Nyní se zdálo, že se počet orků opět zmnohonásobil a něco je vyhnalo z hor na pláně. Dokonce se dostali až do velké bažiny, kde byli lidé z Crannog Mere po věky v bezpečí. Orci byli zlí, ale skutečnost, že v horách sídlí něco tak strašného, že je to vyhnalo pryč, byla ještě horší. Nyní lidé opět potřebovali vůdce, který by dokázal sjednotit kmeny, jinak budou smeteni. Prý je v horách hrdina jménem Kron, který se prohlašuje za potomka Konarka, a už několik kmenů spojil. Felix se dovítí, že jim Murdo pomáhá, protože si myslí, že Teclis by byl scho-pen odhalit záhadu náhlého nájezdu orků a možná je i zastavit. Felix v to také doufal.

Zvažoval, co ví. Zdálo se, že žádná část světa není ušetřena od potíží. Na velkém kontinentu Starého světa řádil Chaos. Ulthuanem otrásla zemětřesení. Albion týrali orci a strašné bouře. Nepřekvapilo by ho, kdyby se dozvěděl, že i v daleké Kitaji došlo k pohromě. Možná že všichni věštky prorokující konec světa mají pravdu.

Raději se soustředil na Murdovo vyprávění. Albion už se před ním začínal rýsovat. Byl méně vyspělý než Císařství; tajemství výroby střelného prachu tu ještě neznali a těžší zbroj

než kožená tu byla vzácná. Vyráběly ji jen kmeny na pobřeží, které byly zřejmě hlavními staviteli velkých měst. Velké ka-menné kruhy, ohniska magické síly a energie i jiná dědictví Prastarých se nacházela všude. Zřícená města, strašidelné věže, tajemné labyrinty pod širým nebem, jejichž stěny byly popsány podivnými runami. Některé hlídali obrovští zmutovaní obři, jiné nestvůry, jako jsou hipogryfové, mantichory a další demo-ničtí mutanti. Znali tu většinu bohů Starého světa, ale zřejmě je považovali spíš za velké duchy než božstva. Ulric byl vlčím duchem války a zimy.

Taal, bůh přírody, byl považován za nadřazeného. I v Císařství se našli primitivové, kteří dosud vyznávali Starou víru, a Murdovo vyprávění Felixovi připo-mnělo, co o ní četl. O Sigmarovi tu neslyšeli, což Felixe ne-překvapovalo.

Trpaslíci patřili do legend a starých příběhů. Pokud tu ně-kdy byla trpasličí města, tak už neexistovala. Felix na tom neviděl nic divného - Albion byl ostrov a trpaslíci nemají rádi lodě. Podle toho, co zaslechl od Gotreka, byly parolodi poměrně nedávným vynálezem v historii trávající celá milénia. Elfy tu znali jako Temné, kteří mají pověst zrádců a podvod-níků. Chaosu se báli a čtyři Temné síly znali, i když je nepo-jmenovávali, aby nepřilákali jejich pozornost, jak mu šeptem vysvětlil Murdo. Stařec neměl ponětí o zeměpise mimo jejich ostrov, nikdy neslyšel o Arábii ani Kitaji. Bretonnie pro něho byla legendou z příběhů ztroskotaných námořníků. Kislev byl ledový ostrov na severu světa. Císařství bylo dalším ostrovem, větším a ovládaným třemi císaři, kteří spolu neustále bojují. Felix se pousmál tomuhle zkreslenému názoru na historii, do-kud si neuvědomil, že jeho názory na Albion, než sem přišel, by Murdovi připadaly stejně podivné. A musel si připomenout, že to, co mu stařec vypráví, není možná nic víc než příběhy. Určitě věřil, že jsou pravdivé, ale byl to nevzdělaný domorodec z malé odříznuté vesnice v močálu, kde lišky dávají dobrou noc. Je možné, připustil Felix, že v jeho příběhu jsou chyby.

Přesto si byl Murdo ohledně toho, co se nacházelo blízko jeho domova, velice jistý. Felix se rozhodl přijímat všechno, dokud nenarazí na věci, které budou protirečit Murdovu vy-právění. Přitáhl si plášť těsněji a rozhlédl se po okolí. Vyšli na širokou plochu lavici, kterou z větší části zabíralo jezero s bublající vodou napájející mohutný vodopád, jenž pěníl a bublal na kamenech dole. Obrovské balvany pokryté vlhkým zeleným mechem obklopovaly celé jezero kromě míst, kde voda přetékala přes kamenný okraj a spadala dolů do nížiny, Všude kypěla vodní tříšť. Burácení vodopádu znělo jako řev obrovského raněného zvířete.

Felixovi chvíli trvalo, než si uvědomil, že kolem jezera jsou poházené mrtvolky. Dalších několik vteřin mu zabralo, než mu

došlo, že jsou to ženy. Doběhl k té nejbližší. Byla mladá, štíhlá a měla v zádech zabodnutý oštěp. Soudě podle krvavé pěny na rtech se utopila ve vlastní krvi. Nedaleko jejích chladných, sevřených prstů ležel jiný oštěp. Felix si všiml, že z vody trčí zelená ruka. Vír nazelenalé krve mu napověděl, že tam leží mrtvý ork.

„Taalův dech," zamumlal Murdo. „To je Laera. Byla veli-telkou panenské stráže Orákula. Nedaleko jsou ostatní - vy-padá to, že je vyhladili orci."

Felix se rozhlédl. Nyní viděl, že něco z toho, co považoval za balvany porostlé mechem, jsou ve skutečnosti mrtvoly orků. Mlha, vodní tříšť a blednoucí světlo mu ošálily oči.

„Kde jsou orci teď?" zeptal se Felix.

Zaskřípal kámen, jak se k jezeru vydrápal Gotrek. Lhostejně plivl na potopenou mrtvolu orka. „Pokud jsou tady, najdeme je," řekl.

„Skvělé," poznamenal Felix. „Nemůžu se dočkat."

Muži z Crannog Mere se připravili k boji.

DEVATENÁCT

Muži z Crannog Mere stáli s připravenými zbraněmi. Culum jemně položil Dugala na zem a vytáhl ze závěsu kladivo s ka-mennou hlavicí. Teclis se ostražitě rozhlízel, jako by očekával, že horda útočících zelených kůží začne každou chvíli sbíhat z okolních svahů. Gotrek se radostně pochechtával a několi-krát zkusmo mávl sekerou, jako když se dřevorubec uvolňuje před podseknutím stromu.

„Možná orky zahnaly," poznamenal Felix.

„Ne, chlapče. V tom případě by nás panenská garda na-padla. To tak bývá."

„Možná že orci odešli."

„Tyhle mrtvoly ještě nejsou ani moc ztuhlé, človíčku," řekl Gotrek. „K boji došlo tak před hodinou."

„Proč se to stane vždycky nám?" uvažoval Felix nahlas a pak si přál, aby to neudělal. Pohledy domorodců jasně nazna-čily, že mají podezření, že oni tři jsou za tohle nějak zodpo-vědní. Bez ohledu na to, co řekl Murdo, jim většina mužů ne-věřila. Nebo jde možná jen o Teclise, pomyslel si Felix, když si všiml, že většina vražedných pohledů je zaměřená na elfa.

„Vskutku, proč?" zeptal se Teclis. „Nemůže být prostě jen náhoda, že sem orci dorazili sotva hodinu před námi, nemám pravdu?" Vypadal jako někdo, kdo mluví sám se sebou a ne-očekává odpověď od ostatních.

„Co teď?" zeptal se Felix.

„Orákulum je dole, pokud ji orci nedostali. Možná že její panenská garda je s ní a čeká na pomoc," řekl Murdo.

„Pokud jsou tam nějaké zelené kůže na zabítí, jdeme tam," prohlásil Gotrek s větším nadšením, než by se Felixovi líbilo.

„Dole?" zeptal se Felix kousavě. „Kde to je? Nevidím žád-né jeskyně."

Jako v odpověď přešel Murdo k okraji jezera na útesy, kam dopadal vodopád. Zdálo se, že mizí ve vodě. Muži z Albionu šli po jednom za ním, Dugala zanechali ve stínu skal.

Felixe hnala zvědavost, a tak šel za nimi. Nyní viděl, že pod vodopádem je otvor dost široký pro dva muže. Táhla se tam kamenná římsa, ale už nikoho neviděl. Gotrek vylezl na římsu. Nevšiml si tun zdivočelé vody padajících kolem něho a vzápětí to vypadalo, jako by také zmizel ve stěně. Felix ho následoval a asi po deseti krocích našel ústí jeskyně vedoucí doleva. Ostatní byli uvnitř a prohlíželi si další mrtvoly orků a žen. Felixe to velice rozrušilo. Nebyl zvyklý vidat tolik mrt-vých děvčat. Navíc si všiml, že většina z nich byla krásná.

Teclis došel za nimi a prohlédl si scénu. Protáhl se kolem Felixe, který cítil, jak na něj dopadá tříšť odpuzovaná elfovým kouzlem. Nebylo to právě zdvořilé, ale Felix nehodlal nic na-mítat, hlavně proto, že už byl stejně promočený. Teclis mávl rukou a jeskyni naplnilo světlo. Felix viděl, že se táhne dál do temnoty pod hory.

„Chodby plné orků," řekl. „Může být něco horšího?"

„Může být něco lepšího?" oponoval Gotrek. V elfově po-divném magickém světle stíny hrozivě tančily po stěnách.

Murdo tápal v koutech a puklinách, dokud nenašel pochod-ně. Teclis je zapálil jediným slovem. Nejdrív Felix uvažoval, proč s tím ztrácí čas, když je elf schopen jim osvětlit cestu, ale pak ho napadlo, že by se mu mohlo něco stát. Nebylo to zrovna uklidňující pomyšlení.

Gotrek šel vpředu. Murdo ho následoval se zapálenou po-chodní v jedné a oštěpem v druhé ruce. Zdálo se logické, že je v temném podzemí vede trpaslík. Byl tu mnohem víc doma, než kdy bude kterýkoli elf nebo člověk. Felix stál s taseným mečem vedle Teclise.

Gotrek zmizel v šeru. Felix se zhluboka nadechl.

„Jdeme," řekl.

Všude nacházeli stopy boje. Ozbrojené ženy zoufale bojovaly v rozsáhlém jeskynním komplexu jako zadní voj. Ležely na místě, kde byly sraženy, obklopeny těly orků a goblinů. Kdysi - vlastně to nebylo tak dávno - viděl Felix v mrtvolách gob-linů, velkých skoro jako děti, něco patetického. Ale teď už ne. Jakékoli sympatie se už dávno vytratily. Nyní mu připadali jako kterékoli jiné malé nestvůry, s vypoulenýma očima a ostře zabroušenými zuby. V určitých ohledech byli stejně děsiví jako jejich větší příbuzní orci. Obvykle útočili v tlupách. Větší orci něco takového nepotřebovali.

Dosud nepotřebovali pochodně ani magické světlo. Ve vý-klencích ve stěnách stály olejové lampy, které poskytovaly sla-bé blikotavé osvětlení. Místy byly převrácené a rozbité, ale vlhká podlaha jeskyně musela vydávat nějakou záři.

Vzduch byl plný slabé vůně oleje a nějakého kadidla.

Felix měl pocit, že na něho tlačí tíha hor, a začínal si uvědo-movat masu kamene a skal, která nad ním visí a je připravená

ho rozdrtit. Stěží si uvědomoval, co dělá, a naslouchal praskání země sesedající se hory. Neslyšel nic, ale to mu nezabránilo si představovat, že slyší. Měl pocit, že je mu s každým krokem tepleji. Pohled na elfa mu řekl, že Teclisovi se nedaří o mnoho lépe než jemu. Elf vypadal velmi znepokojeně, poprvé od chvíle, kdy ho Felix poznal. Ramena měl sehnutá a skláněl se, přestože v tunelu bylo i pro někoho tak vysokého dost místa. Neustále těkal pohledem, jako by hledal nebezpečí. Felix si uvědomil, že elf se v podzemí cítí ještě hůře než on. Jedině trolobijce tady byl očividně jako doma. Šel vzpřímeně a vypadal ještě sebevědoměji než obvykle. Felix by při-sahal, že si dokonce pískal nějakou veselou melodii. Nicméně sekeru měl připravenou. Pak se náhle zastavil, zavětral a řekl: „Kousek před námi jsou orci. Hodně orků.“ Chodby se táhly stále hlouběji. Zem méně vlhká. Felix se zprvu divil, proč někdo bydlí na tak chladném, vlhkém místě, ale nyní mu bylo teplo a pach ve vzduchu byl téměř pižmový.

Viděl, že po celý rok, i za chladné zimy, je to tu docela poho-dlné.

„Jak Orákulum žije?“ zeptal se Murda. Podvědomě ztišil hlas do šepotu a stařec odpověděl stejně. Ptal se jen proto, aby zakryl nervozitu. Věděl, že je hloupé dělat hluk, když jsou poblíž orci, ale nedokázal si pomoci. „Kde bere jídlo?“

„Kmeny přinášejí oběti a panenská garda chová na výše položených místech kozy a ovce. Možná že je orci objevili a sledovali až sem.“

„To zní logicky,“ připustil Felix. „Ale proč tu žijí? Proč si nenajdou nějaké snáze dosažitelné místo?“

„Tohle místo je posvátné, Felixi Jaegere. Světlo jej posvě-tilo. První Orákulum zde rozmlouvala s Velkými duchy poté, co se ztratila po dlouhém putování horami. Bohové ji vedli sem, kde našla přístřeší ve sněhové bouři, když za ní šli vlci. Našla tu v hlubině oltář Světla a to jí udělilo magickou moc.“

Na chvíli vypadal Teclis méně neklidně a probleskl u něho profesionální zájem. Felix předpokládal, že takový je každý čaroděj, když dojde na magické záležitosti. „Byl to starý arte-fakt?“ zeptal se.

„Nevím, elfe Teclisi. Nejsem do těchto tajemství zasvěcen. Vím, že ji vyměnou za zrak darovali jiný druh vidění. A vím, že od prvního dne až dodnes je Orákulum tady. Když jsou povolány, přicházejí z kteréhokoli místa Albionu, kde žijí.“

„Povolány?“ zeptal se Felix. Murdo pokrčil rameny.

„Vědí, kdy je čas sem přijít, stejně jako Orákulum ví, kdy přijde hodina její smrti. Světlo jim poskytne tyto znalosti.“

Felix uvažoval, kolik z toho je pouhá pověra a kolik je pravda. Viděl ve svém životě tolik podivných věcí, že možné bylo cokoli. Setkání s Orákulem by mohlo být zajímavé, po-myslel si. Za jakýchkoli jiných okolností.

Chodba se rozšířila do systému jeskyň. Felix viděl, že tohle byly kdysi obývané místnosti. Na zemi ležely roztažené slam-níky na spaní. Všude se válelo roztrhané šatstvo, ve světle se leskly zlaté náhrdelníky a třpytivé šperky. Ležela tu další těla

a zeředu bylo slyšet zvuky boje. Ústí jeskyně ucpala tlupa zelených kůží. Zdálo se, že si snaží prorazit cestu proti tuhému odporu. Vpřed je popoháněla postava v tmavém plášti ozbro-jená oštěpem s kamennou hlavicí.

Gotrek nepotřeboval další povzbuzení. Zařval a vyrazil na krátkých nohou tak rychle, jak dovedl. Muži z Albionu ho následovali. Dlouhými kroky ho snadno předhonili. Felix si předsevzal držet se blízko trolobijce a elf se očividně rozhodl pro totéž. Ani to nevypadalo, že by zrychlil chůzi, a už byl vedle Gotreka. Ještě za chůze rozpráhl ruce a začal deklamo-vat. Před ním vybuchla stěna z plamenů. Výkřiky a jekot umí-rajících orků a goblinů naplnily vzduch.

Muži z Albionu se zastavili, protože nedokázali projít skrz řvoucí plameny. Felix cítil žár až v místech, kde stál. Bylo to jako u otevřené výhně. Zdálo se, že v tom žhavém běsnění nemůže nic přežít.

Mýlil se. Se zvířecím řevem vyběhl z plamenů ork. Šaty mu doutnaly. Zelenavou kůží měl místy do černa spálenou, ale i přesto běžel dál. Za ním vybíhali další a další. Všichni byli mohutní, větší než člověk a mnohem svalnatější. Na žlu-tých špičácích se jim leskla pěna. V obrovských rukou se jim blýskaly masivní šavle. Oči jim plály šílenou nenávistí a ne-lidskou zuřivostí. Bylo jich jen půl tuctu, ale pohled na ně a to, jak probíhali plameny, jako by naplnil muže z Crannog Mere hrůzou. Felix jejich pocitům rozuměl až příliš dobře. Vůdce orků - ještě větší než ostatní - s bronzovou přilbou s býčími rohy na hlavě, něco zabručel zvířecím jazykem na své druhy. Ti se zachechtali jako šílenci.

Felix nepochyboval, že v té chvíli by muži z Crannog Mere utekli, kdyby jim v cestě nestál Gotrek. Samotného ho to velice lákalo. Místo toho se přesunul mírně doleva a kousek za trolo-bijce, což mu připadalo jako nejlepší pozice, odkud by mu mohl chránit záda. Teclis se postavil vpravo, se zářící runovou čepelí v levé ruce a holí planoucí mocí v pravé.

„Stůjte, chlapci,“ řekl Murdo. „Tyhle zelené kůže nám dluží krev za to, co tady udělaly.“

To stačilo. Muži se shromáždili do bojové linie po obou stranách trojice. Culum hrozivě pozvedl kladivo. Felix sledo-val, jak se zelení obři přibližují. Uvědomoval si, že má sucho v ústech a srdce mu divoce bije. Najednou se cítil slabý a zdálo se mu, že všechno se pohybuje pomaleji než obvykle. Nakonec tyto pocity zaplašil, protože už je zažil před bojem mnohokrát, a připravil se na útok. Nemusel na něj čekat dlouho.

Viděl, jak jeden ork skočil vpřed a nabodl se na hradbu z oštěpů. Nezastavilo ho to; jednomu muži zlomil vaz a čepelí srazil druhého. Do těla se mu zabodly další oštěpy. Jenže on bojoval dál, šíleně se přitom chechtal a zdálo se, že ho není možné zabít normálními zbraněmi - tak byl nadpřirození vitální. Další se hnál po Culumovi. Vyletěly jiskry, jak se čepel srazil s kladivem, a velkého muže zatlačila zpět síla ještě větší než jeho.

Dva z orků šli po Gotrekovi. Nečekal, až se dostanou k ně-mu. Vyrazil vpřed, uhnul ráně šavlí a zpětným úderem zasáhl jednoho z protivníků zezadu pod koleno. Ork padl dopředu, protože ho pahýl nohy neunesl. Trolobijcův druhý úder se srazil se šavlí a byl částečně odražen. Gotrek pohrdavě odfrkl a dalším sekem odhodil orka dozadu. Ten se tím vyhnul úderu, který by mu rozťal žebra.

Felixe překvapil Teclis. Neprokázal víc sebeovládání než Gotrek, když se vrhl na vůdce orků. Netvor byl ještě vyšší než elf, a také mnohem mohutnější. Pod lesklou zelenou kůží se mu napínaly šlachy jako lana. Něco zavrčel v jazyce orků a

zasmál se, když mu elf odpověděl týmž jazykem. V elfově mnohem vyšším hlase zněly hrdelní slabiky zvláště. „Počkej,” vykřikl Felix. Věděl, že pokud elf zemře, jejich situace bude zoufalá. „Nechej ho mně.” Vyrázil vpřed, ale už bylo pozdě. Velitel zelených kůží udeřil s rychlostí a zuřivostí letní bouře. Jeho rána dopadla jako úder blesku, ale elf už tam nebyl. Míhl se vzduchem s oslepující hbitostí, zatočil se kolem orkova úderu a jeho vlastní čepel se zahryzla orkovi do nadloktí. Netvor zařval vzteky a sekl po elfovi tak silně, že by mu určitě utál hlavu, kdyby zůstal na místě. Teclis se sehnul, provedl něco, co vy-padalo téměř jako dvorská poklona, a čepel mu zasvištěla nad hlavou. Jeho meč se vymrštil se silou povolené pružiny. Zasáhl orka do žeber, až vytryskla nazelenalá krev. Jedině rychlost zachránila velitele orků od zásahu do břicha. Výměna úderů byla tak rychlá, že to Felix téměř nedokázal sledovat. Elf ustu-poval graciézně, pohyboval se jako voda tekoucí přes kameny. Ork ho pronásledoval s hlasitým bručením. Ve své zuřivosti zapomněl na všechno kolem, soustředil se pouze na elfa, který se mu vysmíval, tančil kolem něho, popichoval ho v jeho ja-zyce a přitom mu bez námahy stačil uštvět alespoň deset drobných ran. Felix uviděl příležitost a skočil vpřed. Bodl orka do bo-ku, až se dostal pod žebra a skrz žaludek. Rychle meč vytáhl a uskočil, když kolem sebe začal ork reflexivně mlátit jako umírající škorpión. V tu chvíli se mu elfova čepel zabodla do oka. Ork klesl k zemi a byl mrtvý dřív, než na ni dopadl. „To nebylo příliš sportovní, Felixi Jaegere,” poznamenal Teclis. „Tohle není hra,” opáčil Felix vztekle, rozčilený elfovou bezstarostností. „Můžeš tu zemřít stejně jako kdokoli jiný.” „A není snad právě to vzrušující?” řekl Teclis. Felix zauva-žoval, jestli se skutečně až tak nudí. „A kdo zachrání Ulthuan, když tu padneš?” odsekl a oto-čil se, aby se vrátil do boje. V tu chvíli zahlédl, jak postava v tmavém plášti zvedla ruku. K Felixovi vyletěla vlna magické síly. Na okamžik si myslel, že vidí, jak se lidé kolem něho mění v demony. Slyšel, jak muži z Crannog Mere lapají po dechu hrůzou. Naplnila ho iracionální touha otočit se a utéct. Viděl, jak se všichni kolem něho potácejí. Výrazy děsu na je-jich tvářích mu napověděly, že právě spatřili, jak se před nimi zhmotnily jejich nejhorší noční můry. Felixův amulet na hrudi zazářil. Teplo se mu šířilo celým tělem a zahánělo strach. Uslyšel chladný pronikavý smích a uvědomil si, že pochází od elfa. Ten zvuk suchého veselí mrazil víc než vize různorodých děsů.

„Zkus své mizivé umění na mně, muži Albionu! Vráť ti je několikánásobně zvětšené.” Elf pronesl kouzlo a tmavě odě-ná postava pištivě zavřískala čistou hrůzou, sevřela si hrudník a zhroutila se na zem. Muži z Albionu se vzpamatovali a po-kračovali v boji. Gotrek nutil svého orka ustupovat, až ho zatlačil zády ke stěně. Sekera se znovu zableskla a rozsekla netvorovi hrudník. Pod silným úderem mu vyhrězly všechny vnitřnosti. Felix se rozhlížel, jak se vede lidem z Albionu. Culum konečně našel skulinu v obraně svého protivníka a podařilo se mu zasáhnout ho kladivem do hlavy. Rána byla tak silná, že oddělila hlavu od krku; prudce odletěla stranou, dopadla na zem a odkutálela se jako míč. Zastavila se přímo Felixovi u nohou, skoro jako by velký muž přesně to zamýšlel. Vzhlédl s divokou nenávistí v pohasínajícím světle očí. Ostatní domorodci obklopili zbývající dva orky a vrhli se na ně jako lovečtí psi na jelena. Oštěpy se blýskaly rychle jako hadí jazyky a probodávaly zelené maso. Orci krvácející z tuctu ran se zhroutili k zemi. Nicméně s sebou vzali do pekla svůj díl lidí, pomyslel si Felix, když v duchu přepočítával ty, co přežili. Mužů z Crannog Mere zbylo jen půl tuctu. Gotrek vyrazil k otvoru, z něhož vycházely zvuky boje. Felix ho následoval do posledních jeskyní. Byli tam goblini, mrtví orci a další mrtvé ženy. Několik ama-zonek dosud úporně bojovalo s tlupou pobíhajících goblinů s křivýma nohama. Za nimi stála bíle zahalená postava, za jejíž ochranu byly ženy zřejmě ochotny položit život. Felix se rozběhl, předhlonil trolobijce a skočil posledních pár kroků, které ho dělily od goblinů. Držel meč oběma rukama, sekal kolem sebe a zabil mnoho malých netvorů dřív, než stačili zjistit, co se děje. Jejich smrtel-ný křik varoval jejich druhy, takže se divoce otočili, aby čelili nové hrozbě. Ženy tak měly možnost odvést svou chráněnkyni mimo dosah boje.

Skvěle, pomyslel si Felix, teď jsi zůstal sám proti hordě zelených kůží. Tak sem tě dovedla ta tvoje pitomá galantnost. Bojoval dál, ustupoval, protože věděl, že trolobijce nemůže být příliš daleko. Nebyl zklamán. Během několika úderů srdce se mu za ramenem zableskla mohutná sekera a čistě rozsekla ječícího goblina na dvě půlky. Pak se Gotrek hnál dál jako ničivý vír. V jeho dosahu nepřežilo nic. Sekera hravě roztínala štíty, takže krýt se bylo pro malé nestvůry zbytečné. Nemohly ustát útok trolobijce, stejně jako by Felix nedokázal ustát útok býka. O chvíli později dorazili muži z Albionu a jatka rychle ukončili. Tak, pomyslel si Felix, když si prohlížel scénu ma-sakru. Otočil se a zjistil, že stojí před řadou oštěpů mířících na jeho hrud’.

DVACET

Ženy byly ozbrojeny oštěpy a malými koženými štíty. Nevypa-daly příliš přátelsky. Felix uvažoval, proč na něho tak výhružně mří. Copak je nepomohl zachránit? Nezabíjel orky? Nicméně zůstal zticha. Chyby se stávaly. Nedorozumění může být snad-no fatální, když ruka svírá zbraň.

„Tohle je posvátná půda,” řekla jedna z žen. Byla vysoká skoro jako Felix a vlasy měla zapletené do mnoha copánků. Obličej a paže jí pokrývalo tetování, což jí dodávalo barbarský vzhled.

„Promiňte - příště budeme respektovat vaše tabu a necháme orky, aby vás na vaší posvátné půdě povraždili.” Nedokázal odstranit hořkost z hlasu. Žena se na něho podívala, jako by zvažovala, jestli má zaútočit. Felix se připravil uskočit.

„Zůstaň v klidu, Siobhain,” ozval se roztřesený hlas. „Je to cizinec a pomohl nám všem zachránit život. Má právo tu být.”

„Ale není naší krve,” řekla Siobhain. „To vidí každý blá-zen...”

Sklapla ústa jako ocelovou past, když si uvědomila, co právě řekla. Pod tetováním na obličeji se jí rozlil ruměnec, viditelný i v tom matném světle. O chvíli později Felix pocho-pil proč. Stará žena, se kterou mluvila, měla mléčně bílé oči. Očividně byla slepá. Dívka se na Felixe podívala, jako by to zavínil on. Felix pokrčil rameny.
„Ty jsi Felix Jaeger," řekla stará žena. Felix násilím udržel ústa zavřená. Jak mohla znát jeho jméno? Poštovní holub, posel, který v noci vyklouzl z Crannog Mere, našeptávala mu racionální část jeho mysli, ale věděl, že tak jednoduché to

nebude. Byla v tom magie. Ta žena byla prostě čarodějka. „Buď zdrav," řekla stařena a pohybovala prsty ve složitém gestu, které mohlo být součástí kouzla nebo požehnání. Felix se ošil, ale nic se nestalo.

„Buď zdráva," odpověděl a uklonil se co nejelegantněji. Nějak mu připadalo, že je to tak správné. Vycítil, že stará žena od něho odvrátila pozornost, a tak využil možnost si ji prohlédnout. Byla vysoká, s ostrými rysy, ale dosud krásná. Šaty měla ze silné šedé vlny. Copánky měla ještě složitější než Siobhain. I ona měla tetovaný obličej, ale tetování už téměř zmizelo, stejně jako znaky na pergamenu, který leží dlouho na slunci. Jak se to mohlo stát? uvažoval Felix.

„I ty jsi vítán, Teclisi z Ulthuanu. Jsi první svého druhu, který za milénia vstoupil na toto místo."

Elfův hlas zněl jízlivě. „Pokud vím, jsem úplně první svého druhu, kdo vstoupil na toto místo, Orákulum."

„Pak nevíš všechno," řekla stařena. Její hlas zněl nyní ostře a nedůtklivě. Felix si domyslel, že je zvyklá na uctivější chová-ní. Domorodci se k ní určitě chovají s bázni. Výrazy na jejich tvářích to dokládaly dost jasně.

„Jsem si toho vědom po více století, než ty žiješ," opáčil Teclis. I v jeho hlase zaznívalo ostří. Bozi nás chraňte před je-šitností čarodějů, pomyslel si Felix. Staré ženě přejel po tváři zvláštní úsměv, skoro jako by věděla, nač myslí. Gotrek při elfových slovech zabručel a vykročil vpřed.

„Jsem Gotrek, syn Gurniho," řekl a nedal tak staré ženě čas, aby ho oslovila jménem. „Kdo jsi?"

Panenská garda a domorodci se při tom tónu naježili. Go-trek vypadal, že ho vyhlídka na případné násilí nijak nevzru-šuje. Felix si přál, aby byl stejně otrlý jako trpaslík.

„I ty jsi vítán, trolbijce." Pokud Gotreka překvapilo, že žena ví, kdo je, na jeho obličeji to nebylo znát. „Vzdala jsem se jména, když jsem přijala titul Orákula."

Trolbijce pokrčil rameny. Dokonce se mu nějak povedlo, že i tohle gesto vypadalo výhruzně. Felix přemýšlel, jestli sku-tečně podnikli celou tu dlouhou cestu jen proto, aby bojovali s lidmi, kteří by měli být jejich spojenci. Musí něco udělat a to rychle.

„Jak se sem dostali ti orci?" zeptal se. „Sem se nedá prostě jen tak vlézt."

„Byli sem přivedeni," řekla Orákulum.

„Přivedeni!" řekl Murdo. Znělo to šokované.

„Ano, Murdo Mac Baldochu, přivedeni."

„Který člověk z kterého kmene by je sem přivedl? Určité nikdo nedokázal tak odvrátit svou tvář od světla?"

„Byl to víc než jen člen kmene, Murdo. Byl to jeden z Ra-dy. Siobhain, buď užitečná! Ty a Mariadh sem přineste tělo toho tmavě oděného cizince."

Nastalo ticho, dokud dvě panenské bojovnice nepřišly s tě-lem čaroděje. Orákulum k němu přistoupila a stáhla mu kápi, takže odhalila hubený, bledý, tetovaný obličej; byl i po smrti zkřivený děsem. Na rtech měl muž dosud sliny. Vypadal, jako by zemřel hrůzou.

Murdovi zběhl obličej. „Baldurach!" řekl. V hlase se mísila pochybnost a strach. Starému muži klesla ramena a prohlížel si zemi u svých nohou. „Takže jsme byli zrazeni, a dokonce jedním z nás," řekl velmi tiše.

„Někteří naslouchají šepotu Temných duchů," řekla Orá-kulum.

„Tohle není místo k takovému hovoru," pronesl Murdo a významně se podíval na své tři společníky. Zdálo se, že do toho pohledu zahrnul i své příbuzné, i když si Felix myslel, že to může být jen jeho fantazie.

„Když ne tady, tak kde?" řekla Orákulum. „Ti tři musí sly-šet, co tu bude řečeno. Ostatní pošlete pryč." Pokynula stráž-kyním a ty začaly vyhánět muže ven. Orákulum se otočila a zašla hlouběji do jeskyně. Pohybovala se lehce a graciózně, nic nenaznačovalo, že je slepá. Felix cítil, jak se mu na krku ježí chlupy. Existují i jiné smysly než zrak, řekl si. Možná chodí těmito síněmi tak dlouho, že si všechny překážky už zapamatovala. Ale opět věděl, že to tak není.

Gotrek a Teclis šli za ní. Elfovo magické světlo poněkud potemnělo, ale dosud svítilo dost, aby bylo vidět. Murdo se na něj podíval s výrazem, který mohl být strach, úcta nebo bázeň, a pak pokynul Felixovi, aby je následoval. Felix po-slechl a vykročil do šera. Zvuk starcových těžkých kroků mu prozradil, že Murdo je hned za ním.

Tahle místnost byla menší. Na stěnách byly vyryty další ab-straktní vzory, které vypadaly jako mapa nějakého kosmického bludiště. Uprostřed stálo masivní, dokonalé kamenné vejce, na němž byly vepsány podobné vzory. Jen při pohledu na ně cítil Felix mírnou závat'. Na vrcholku vejce byla prohlubeň, v níž něco leželo.

„Jsi si jistá, že tu ty cizince chceš?" zeptal se Murdo.

„Jsou součástí toho všeho," odpověděla Orákulum. Seděla se zkříženýma nohama ve stínu vejce a pokynula jim, aby se posadili podobně. Felix s Teclisem se k ní připojili. Gotrek se opřel o zeď se sekerou nonšalantně v obou rukou. Murdo se na něho podíval a pak se posadil také.

„Nu?"

„Temné stíny se stahují, Murdo. Dávno uvězněné věci bu-dou osvobozeny. Někteří z našich bratří a sester se odvrátili od pravdy a světla a nyní slouží tomu, co jsme se snažili zadržet. Prastaré bratrstvo je rozbito. Nastal čas chaosu a rozkolu."

„Nemožné!"

„Ne, Murdo, vůbec ne. Jsme jen smrtelníci a oni neumírají. Jsme omylní a úplatní. Někteří padli. Jak bylo předpovězeno."

„Že se to má stát v naší době. Že prastará víra může být zrazena."

„Už byla zrazena. A orci si našli cestu do srdce tohoto po-svátného místa. Měli bychom být vděční, že sem Baldurach přivedl jen orky a ne něco horšího.“

Felix uvažoval, jestli jsou elf a trpaslík stejně zmatení jako on. Nedávali to najevo. Teclis soustředěně naslouchal všemu, co zde bylo řečeno. Gotrek jen zíral do prázdna, jako by se nudil.

„Říkáš, že jsou součástí tohoto.“

„Ano. Chrám Prastarých ovládli cizinci. Otevřeli Stezky, Zanechali tak otvor, kterým může proniknout pradávný nepřítel.“

„Kdo je tím nepřítelem, o kterém mluvíš?“ zeptal se Felix.

„Prastarý duch temnoty, dávno uvězněný, spoutaný mocný-mi kouzly na úsvitu dějin. Hledá moc a vládu nad vším.“

„Byl uvězněn s pomocí Stezek a silových linií,“ řekl Teclis, Znělo to, jako by lékař diskutoval o případu horečky.

Oráku-lum přikývla.

„Byl to jediný způsob. Žádný smrtelník nemá takovou moc.“

„A nyní byly proudy moci narušeny a jeho pouta uvolněna.“

„Ano. Ale to není váš problém. Ty máš naléhavější úkol, Musíš zabránit potopení své země.“

„Ano. Jak to víš?“

„Stezkami Prastarých procházejí myšlenky a vize stejné jako živé bytosti. Mluvila jsem s některými neumírajícími, kteří hovořili s tebou. Řekli mi o tvém příchodu. Naše osudy jsou spojeny. Proto musíte vyčistit Chrám Prastarých a opět uzavřít Stezky, jinak je tvá země odsouzena ke zkáze.“

„To musíme udělat my?“ zeptal se Felix. „Proč?“

„Protože nikdo jiný v Albionu nemá moc ani znalosti nutné k provedení toho, co se musí udělat. Chrám je v rukou lstivých sil Chaosu. Vyhnały orky a spoutaly boha, ve kterého zelené kůže věřily.“

„Spoutaly boha?“ řekl Felix. „Se vším náležitým respektem si myslím, že bytosti, které dokážou něco takového, poněkud přesahují naše možnosti.“

Nerozhlédl se, protože se bál, že by s ním elf nebo trpaslík mohli nesouhlasit. Ti však zůstali zticha.

„Není to skutečný bůh, Felixi Jaegere. Je to jedno ze stvoření Prastarých, strážce jejich chrámu a výtvorů.“

Felix si vzpomněl na pavouka, se kterým bojoval v bažině. Ta vzpomínka nijak nezvýšila jeho nadšení ohledně nadcházejícího úkolu. „Jaké nestvůry to jsou?“

„Jeden z obrů Albionu, Felixi Jaegere.“ Felix potlačil zasténání. Nepotřeboval se na trolobijce dívat, aby věděl, jak ho to zaujalo. „Obři byli stvořeni Prastarými už dávno, aby střežili jejich poklady a tajemství. Jsou téměř nesmrtelní, ale za ta léta se přeměnili v degenerovanou parodii vznešených tvorů, jakými bývali. Začali vyznávat Chaos a osvojili si různé od-porné obyčeje. Stali se z nich zpustlí, draví tvorové, kteří se živí vším, co je slabší než oni, ale přesto stále dodržují své povinnosti, spoutání kouzlem, které na ně vložili Prastaři. Usadili se na starých místech a udělali si tam doupata, která zaplnili neprávem nabytými poklady.“

Bylo to stále horší a horší - k netvorům ještě poklady! Felix byl překvapen, že Gotrek už nemá penu u úst. „A ty říkáš, že jeden z nich byl spoután silami Chaosu.“

„Ano, Magrig Jednooký, nejmocnější ze starých obrů, ve své době zabíječ draků a behemotů, než se mu zamlžil mozek a dostal chuť na lidské maso.“

„Výborně, takže to tedy není jen obyčejný obr,“ ujišťoval se Felix.

„Ne. Je velký jako kopec a úderem kyje dokáže drtit hradní zdi.“

„A teď je přinucen sloužit Chaosu?“ zeptal se Teclis.

„Ano, to je práce Kelmaina a Lhoigora, dvou nejhanebněj-ších a nejmocnějších služebníků Chaosu.“

Stařena pokynula a v zářící mlze mezi prsty se jí objevila vize. Ukazovala dva miniaturní čaroděje, dvojčata-albíny, jed-noho oblečeného v černém, druhého ve zlatém. Měli holé nebo oholené hlavy a prsty jako drápy.

„Znám je,“ řekl Felix. Nedokázal zakrýt překvapení v hlase. Jednoho z nich jsme následovali na Stezky Prastarých. A byli v Praag s hordami Chaosu,“ dodal spěšně, než budou jeho slova mylně vyložena.

„To je pravda,“ řekl Gotrek. „Radili Arekovi Srdci démona a jeho vojevůdcům. Vyvolali ty obrovské živé obléhací stroje a demony, kteří strhávali hradby.“

„Jsou to vaši staří nepřátelé?“ optal se Murdo.

„Už o moc starší nebudou, jestli se dostanou blízko k mé sekeře.“ zavrčel Gotrek.

„To je dobře,“ poznamenala Orákulum, „Protože jsou zlí a je třeba je zabít.“

Felix počítal protivníky. „Jeden obr, dva mocní čarodějové, co ještě? Tři draci?“

„Ti mágové mají tělesnou stráž a každý den přivádějí Stez-kami další a další bojovníky Chaosu. Mají v plánu použít staré Stezky pro invazi do mnoha zemí. Buď nevědí, nebo nedbají na to, jaké to bude mít následky.“

„Takže ještě armáda Chaosu. Dobře - to vypadá docela jednoduše. Neměli bychom tam napochodovat a utkat se se všemi zároveň?“

„Myslím, že to nebereš příliš vážně, Felixi Jaegere,“ řekla Orákulum.

„Ty sis toho všimla? Už chápu, proč ti říkají Orákulum.“ Felix jako by nedokázal udržet pusu zavřenou.

Murdo sáhl po noži. „Budeš prokazovat úctu-“

„Nebo co? Zabiješ mě. Zdá se, že to vaše Orákulum hodlá udělat totéž.“

Felix věděl, že to zní hystericky a jízlivě, ale nedokázal si pomoci. Takhle to cítil. Jako by se dostali z troliho hrnce do ohně. Jak by oni tři mohli něco takového za těchto podmínek dokázat? To bylo nemožné. Byla tu armáda nestvůr. Obr. Také dva nejmocnější a nejodpornější mágové na světě. Bez ohledu na to, jak silný bojovník je Gotrek a jak mocný

čaroděj je Teclis, pořád to byla notná přesila. Zavrtěl hlavou a snažil se ovládnout. Takže co tu bylo nového? Proti přesile bojoval už dřív a přežil. S trolobijcem se probili ven z mnoha temných míst. Tohle bude prostě jen další z nich. Pohlédl na Orákulum.

„Omlouvám se,“ řekl tiše. „Jsem unavený a vyděšený.“

„Za těchto okolností je to pochopitelné, Felixi Jaegere. Slouží ti ke cti, že o tom víš.“

„Chvilí jsem si nedovedl představit, jak bychom to mohli dokázat.“

„A teď už ano?“ zeptal se Teclis s úsměvem.

„Je to prosté,“ řekl Felix. „Potřebujeme jen armádu, aby-chom zaměstnali bojovníky Chaosu. Gotrek a já zabijeme obra a ty se můžeš vypořádat s čaroději. Není nic jednoduššího.“

„Dobrý plán, človíčku,“ souhlasil Gotrek. Felix si myslel, že v trolobijcově hlase slyší náznak sarkasmu, ale nebyl si tím úplně jistý. „A pokud se elf nedokáže vypořádat s těmi kouzelnými kráky, tak já ano.“

„Rád bych měl tvou sebedůvěru, Gotreku Gurnissone,“ řekl elf. Jeho chování Felixe příliš neuklidnilo.

„Myslím, že část toho, co požadujete, se dá zařídit,“ řekla Orákulum. „Je to jen otázka hledání na správném místě.“

Skvěle, pomyslel si Felix, nechám si radit od slepé, jak mám něco hledat. Nechal si to však pro sebe. Slepá žena se usmála, jako by mu četla myšlenky.

„Tak, elfe Teclisi,“ pokračovala, „Teď si musíš vzít tohle. Já ti řeknu, jak to použít, a pak se postarám o Dugala.“

Zvedla amulet z důlku na runami zdobeném vejci. Felix viděl, že je vyrobený z kamene a pokrytý nyní již známými runami. Jelikož bylo jasné, že chce, aby tu zůstal pouze elf, vstal, uklonil se a odešel.

„Doufám, že ho naučí nějaké opravdu účinné kouzlo,“ prohlásil, zatímco se za ním vytrácely mumlající hlasy. „Bu-deme to potřebovat.“

DVACET JEDNA

Felix si přitáhl plášť těsněji. Vitr v horách byl studený a ostrý. Jak šli přes hřeben, viděl, jak je zdejší krajina klamavá. To, co vypadalo jako pohorí s vysokými vrcholky, byla ve skutečnosti řada protínajících se horských hřbetů, mezi kterými leželo mnoho údolí a jezer.

Tady nahoře dosud ležel sníh a vegetace tu bylo jen málo. Jedinými zvířaty byli ptáci kroužící nad jejich hlavami a nějaké divoké ovce, které ostražitě odbíhaly opodál, sotva uviděly lidi. Pod nimi se táhly borové lesy místy téměř až na břehy jezer. Na severu viděl něco, co vypadalo jako holé údolí. Uva-žoval, proč je některé údolí úrodné, a jiné ne, ale pak pokrčil rameny. Byla to jen jedna z těch otázek, na které asi nikdy nenajde odpověď.

Za ním se v řadě táhli muži z Crannog Mere. V čele zástupu šla panenská garda, kterou s nimi Orákulum vyslala. Elf s trpaslíkem stáli na úpatí kopce a rozhlíželi se. Felix měl do-jem, že jejich pozornost nezaujala divoká krajina, ale skupinka kruhových kamenných věží u vrcholku dalšího hřebene. Byly to mohutné hrubé stavby navržené tak, aby vydržely i obléhání. Jedinými ozdobami byly všudypřítomné runy opakující sena tetovaných tváří bojovníků. Tyhle byly namalovány na ka-menech křiklavě svítivými barvami. Nepochybně měly nějaký mystický význam. Možná bych se na to měl zeptat elfa, po-myslel si Felix.

Z věže se vynořila skupinka válečníků a vyrazila podél hře-bene k nim. Odhadem jich bylo několik desítek a všichni byli

ozbrojeni. Felix poodešel blíž ke Gotrekovi a Teclisovi. Nepo-chyboval, že následovníci Orákula budou vřele přivítáni, ale nebyl si jistý, jestli se to vztahuje i na cizince. Rozhodl se, že za těchto okolností bude lepší se vyskytovat na té bezpečné straně.

Lidé z Carn Mallog vypadali spíš jako medvědi než jako vlci. Byli velcí, rozložití, s tvrdými rysy. Měli dlouhé a hrubé vla-sy, vousy dlouhé téměř jako trpaslíci a zapletené do copánků i jiných fantastických vzorů. Jejich tváře a paže, v nichž drželi meč, pokrývalo tetování. Na zádech měli přivázané velké obou-ruční meče. V rukou svírali dlouhé oštěpy. Oblečení byli do kožených kalhot a vlněných kiltů. Většinou z nich splyvaly z ra-menou dlouhé kostkované pláště. Někteří měli místo nich vlčí nebo medvědí kožešiny. Zdálo se, že tito muži mají nejdůleži-tější postavení. Všichni ostražitě pozorovali Teclise a Gotreka. Jejich pohledy jasně naznačovaly, že mají výhrady i k Felixovi.

„Tihle muži mají meče,“ upozornil Felix Gotreka. „Muži z Crannog Mere ne. Proč myslíš, že to tak je?“

„Je těžké pracovat s kovy v bažině, človíčku,“ řekl trpaslík.

„Murdo má meč,“ poukázal Felix na zřejmý rozpor.

„Řekl bych, že ho koupil od mužů z hor. V kopcích a horách lze dolovat a najít kovy.“

„Proč?“

Trpaslík pokrčil rameny. „Zeptej se bohů,“ doporučil. „Ti tam kovy dali. Trpaslíci je jen vykopávají.“

Felix viděl, že lepší odpověď nedostane. Teclis neutrálně vracel mužům pohled a nevšímal si jejich otevřeného nepřátel-ství. Murdo k nim přivedl muže velkého jako medvěd a rychle je představil. Ukázalo se, že muž se jmenuje Bran MacKerog a je velitel mužů z Carn Mallog. V jeho pozdravu moc vřelosti nebylo, jen podezřívavost a možná ostražitý respekt.

„Díky, že jste pomohli Orákulu,“ řekl. „Kéž ji střeží Světlo.“

„Není třeba děkovat,“ řekl Felix, když viděl, že jeho společ-níci nehodlají odpovédět. „Jen jsme dělali to, co by za těchto okolností udělali všichni lidé.“

Jakmile to Felix vyslovil, viděl, že šlápl vedle. Pochyboval, že by mu Gotrek nebo Teclis poděkovali za to, že je srovnává s lidmi. Viděl, jak i Branovi proběhlo hlavou, že ani jeden z nich není člověk. Přes hrubé rysy mu v chladných modrých očích i drsném obličejí bylo vidět, že je bystrý a inteligentní, Felix pochyboval, že se v horských kmenech muž

stane velite-lem jen díky původu.

„Dáte si s námi whisky," řekl Felix nevědě, jestli to je žádost, rozkaz nebo pozvání.

„Dáme," řekl rychle pro případ, že by to ostatní pochopili špatně. Šli k věžím, zatímco noc začala halit hory jako plášť. Teclis měl po jednom boku Murda a po druhém Siobhain, Vrátili se z vyjednávání s muži z Carn Mallog. Během společného putování získal dojem, že ho konečně přijali. Předpokládal, že to bylo snazší, když ho přijala i Orákulum. Oba hovořili v jeho přítomnosti volně a tiše, alespoň dokud byli na doslech od ostatních. Teclis jim naslouchal jen zpoza pozorně, zatímco se jeho mysl zaobírala tajemstvími, jež mu odhalila Orákulum.

„Je to zlé," začal Murdo. „Orci se opět shromažďují v ho-rách. Povídá se, že je jejich šamani vybičovali k tomu, aby se pokusili znovu převzít své údolí. Koluje mezi nimi nějaká věšt-ba. Zdá se, že tam žili tak dlouho, že je považují za vlastní."

„Opravdu?" řekl Teclis. Jeho podezření se potvrdilo. Chrám byl klíčem ke všemu. Ležel uprostřed obrovské sítě Stezek Pra-starých a jedině odtud bylo možné staré cesty uzavřít, i když to vypadalo, že cena by mohla být vysoká. Opět zvažoval to, co mu Orákulum řekla. Opravdu bylo možné, že Pravdomluvní byli zasvěceni do jistých tajemství, která Prastaří nenaučili ani elfy?

„Ano, Teclisi z Ulthuanu, skutečně je to tak," řekla ta žena. Trochu zvláštně se na něho usmála a přitom se dotkla jeho paže. To nabízelo zajímavé možnosti, pokud byla jeho pode-zření pravdivá.

Teclis se usmál a obrátil svou mysl k dřívější cestě. Něco takového by určitě zasáhlo marnivost jeho lidu, pokud by to byla pravda a vešlo to ve všeobecnou známost. Podle Orákula

to vypadalo, že vytvoření řádu Pravdomluvných sahá až do legendárních dob, kdy Pradávní kráčeli po zemi. Proč se to elfům neřeklo? Prastaří pro to museli mít svůj důvod. Možná že mezi Prastarými byly různé kliky stejně jako u kterékoli jiné rasy. Možná nechtěli, aby měla všechny znalosti magie jen jedna rasa. Koneckonců, umění práce s runami bylo dáno pouze trpaslíkům.

„Možná, že budete muset bojovat proti armádě zelených kůží i vyznavačům Chaosu," řekl Murdo. Pohlédl na vzdálené vrcholky, jako by je podezíral, že skrývají nepřátele.

„To by nebylo dobré," poznamenal Teclis a přesunul pozor-nost ke starci. „Pokud mám udělat to, co musí být provedeno, potřebuju se dostat do Komnaty tajemství v Chrámu Prasta-rých..."

„Pomohu ti, co budu moci," slíbil Murdo. „A jak budu moci."

„Já také," řekla Siobhain. Určitě se jí zablesklo v očích, pomyslel si Teclis. No, za ta léta ho už mnohé lidské ženy považovaly za přitažlivého, ale v této chvíli se potřeboval sou-středit na úplně jiné věci.

Vypadalo to, že Prastaří dovedli předpovědět něco z nad-cházející katastrofy a naučili lidské čaroděje, jak se na ni při-pravit. Velké kamenné kruhy byly zařízením, jež zachycovalo a ovládalo energii Chaosu. Pokud měla Orákulum pravdu, pak v dávné válce proti Chaosu neobrátili příliv elfí čarodějové, ale Pravdomluvní a jejich kamenné kruhy. Odvedením ma-gické síly Chaosu v rozhodující chvíli oslabili jeho magický úder vedený proti světu, i když za to zaplatili znečištěním své země, neboť síla kruhů fungovala až příliš dobře.

Možná že toto byl hlavní důvod, proč byly Stezky Prasta-rých zamořené. Možná to bylo magickou energií, kterou do nich svedli z Albionu. Teclis tuto teorii odsunul stranou. Ještě nevědě, dost. Zopakoval si, co mu řekla Orákulum o chrámu i o amuletu, který mu nyní visel na krku.

Vypadalo to, že nezbyl žádný Pravdomluvný s takovou mo-cí, jakou bylo potřeba pro jeho správné použití, a tak to padlo

na něho. Jen doufal, že na ten úkol bude stačit. Dotkl se amu-letu dlouhými prsty. Samozřejmě že bude. Je Teclis, největší čaroděj své doby na světě. Pokud nedokáže zavřít Stezky on, pak nikdo, a to ho znepokojovalo nejvíc. Kdyby to nedokázal... Před nimi se tyčila první velká kamenná věž. Zřejmě přišli právě před soumrakem. Brzy si promluví s Branem a ostatními o plánu Orákula. A potom... Usmál se na tu ženu. Vrátila mu úsměv. Pak uvidíme, co uvidíme, pomyslel si Teclis.

„Jak velkou armádu má Císařství, Felixi Jaegere?" zeptal se Bran. Všichni ti rozložití muži kolem okamžitě zpozorněli.

„Neznám přesná čísla, ale čítá mnoho pluků," řekl Felix. Cestou k věži se velitel z hor hodně zajímal o Císařství a jeho zbraně. Jeho povoláním je boj, pomyslel si Felix, a tak není nic divného, že projevuje profesionální zájem. Buď to, nebo ze mne tahá informace s výhledem na budoucí invazi. Vkaž-dém případě se hovor nakonec vždycky stočil k problému vo-jenské síly.

Felixe to nechávalo v klidu. Podle toho, co u mužů z Albio-nu viděl, se Císařství nemusí bát. Pokud mohl říct, neznali střelný prach, neměli organizované skupiny bojové magie ani přístup k válečným strojům, jako byly parní tank a varhany. Zpracování kovů bylo primitivní ve srovnání s lidmi z Císařství nebo trpaslíky. Přesto na tom veliteli z hor bylo něco, kvůli čemu byl Felix ostražitý, kdykoli promluvil - snad ta obrovská ctižádost v jeho očích.

„Říkáš, že tví lidé jsou obchodníci? Ne válečníci?" Bojov-níci z jeho osobní gardy do sebe šťouchli a rozesmáli se, jako by vůdce pronesl vtip. Felixe to začínalo unavovat.

„Můj otec je obchodník."

„To nemyslím. Říkáš, že bohatství tvého národa je v obcho-du. Je to bohatý národ?"

Felix se chladně usmál. Bran se na něj díval jako lupič na bohatého kupce nebo lichvář na kramáře. V očích měl zřetelně vepsanu pustou hrabivost.

„Velmi bohatý," řekl Felix. Pokud si tihle váleční páni ze zapadákova dělali naděje na plnění Císařství, on je od toho přece zrazovat nemínil. „Ale trpaslíci mají víc zlata než my..." dodal zlomyslně.

„Ano, ale pokud jsou to takoví bojovníci jako Gotrek Gur-nisson, pak by bylo těžké jim ho sebrat." Felixovi bylo jasné, co tím myslí. Brali Gotreka jako představitele všech trpaslíků a Felixe jako představitele všech lidí z Císařství. Felixe to

ne-uráželo. Byla prostě pravda, že Gotrek je o hodně silnější než on, i když v té aroganci bylo cosi hořkého. „Možná bys zjistil, že lid Felixe Jaegera je tvrdší, než si myslíš," řekl Murdo, když k nim došel. „On takový je." Felixe překvapilo, že ho tu vidí. Zdálo se, že Murdo je teď jedna ruka s Teclisem. Když se ohlédl, viděl, že elf se zdržuje blízko Siobhain. Určitě se tu neděje to, co si myslím, že se děje, napadlo Felixe. I když možná ano. Možná že Murdo byl jen diskrétní.

„Až dojdeme do věže, ještě si o tom promluvíme," řekl Bran. Zdálo se, že v rozhovoru nechce pokračovat, když je u to-ho Pravdomluvný. „Teď si musím promluvit se svými veliteli. Bylo mi potěšením, Felixi Jaegere. Rád jsem tě viděl, Murdo MacBaldochu."

Murdo se díval, jak mohutný muž pyšně odchází, a zasmál se. „Bran je dobrý člověk, ale je to hrabivec a ví se o něm, že je i nájezdník."

„To jsem si domyslel," podotkl Felix.

„Jedna rada," řekl Pravdomluvný. „Nevykládej mu příliš o bohatství své země, nebo možná zapomene na to, co teď máme udělat, a bude se tě snažit přemluvit k výpravě proti tvému Císařství."

„Všichni tví velitelé jsou jako on?"

„Většina ano. Raději by loupili, než chovali vlastní dobytek. Proto je tak obtížné naše lidi sjednotit, pokud nejde o všeobecné ohrožení."

„No, teď jednomu čelíme, ne?"

„To ano, Felixi Jaegere. To ano."

Jakmile byly dveře věže zavřeny na závoru, cítil se Felix jako vězeň. Stěny byly silné a mohutné, celé místo bylo mizerně osvětlené a páchlo nemytými lidmi, zvířaty a kouřem ze dřeva. V šeru se všude kolem na sebe tiskli lidé. Uvědomil si, že v téhle situaci by nebylo nic jednoduššího než vrazit někomu dýku do zad, ledaže by viděl ve tmě jako elf nebo trpaslík. Není se čeho bát, říkal si. Přišli sem přece s požehnáním Orákula a nikdo je nesměl napadnout. Kdyby to udělal, byla by to neodpuštělná urážka pro ni i pro její bohy. Felix se trpce pousmál. Máš na to jen jejich slovo, řekl si. A nenaznačila snad věštce, že někteří pracují proti ní a jejím lidem? A kdo přesně jsou její lidé, to bych rád věděl.

Měl pocit, jako by byl lapen do pastí v obrovském bludišti. Neznal to tady. Nemohl nic považovat za samozřejmé. Do zorného pole mu přidusal trpaslík. No, skoro nic. Mohl se spolehnout, že trolobijce bude vztekly jako obvykle. Nebyl si jistý, že je to výhoda, když jste natěsnáni v zamčené pevnosti s bandou ozbrojených mužů. Pochyboval, že proti takové pře-sile by i Gotrek něco zmohl.

Prohlížel si to tu a hledal cestu ven. Žádnou neviděl. Celé to místo bylo barbarsky prosté. Uprostřed jediné místnosti hořel velký oheň. Kouř unikal spoustou děr v dřevěné podlaze nad nimi, kudy procházel nahoru do věže. Celé to funguje ja-ko jeden obrovský komín, uvědomil si. Podle toho, co pocho-pil, patřila každá velká věž jedné rodině a všechny ty rodiny byly součástí rozvětveného klanu. To byla sociální organizace této části Albionu.

Ze stínu, kde stál, slyšel hlasy. Jeden dunící hlas patřil Branovi. „Vyslali jsme posly k dalším klanům se zprávou o vašem příchodu. Setkají se s námi u Oghamového kruhu. Zelené kůže zašly příliš daleko, když napadly posvátné jeskyně."

„Baže," souhlasil Murdo. „To tedy zašly."

„Máme dost času se napít," prohlásil Bran. Všichni hosté byli odvedeni k dlouhému stolu a nalili jim whisky. Branovi muži se drželi poblíž svého velitele, takže by se jich snadno

dovolal. Bran tleskl a dudáci i houslisté začali hrát, zatímco se rozdávalo jídlo. Murdo s Teclisem se posadili vedle velitele, každý z jedné strany, a do ucha mu vysvětlovali situaci a od-povídali na jeho zkoumavé otázky. Zdálo se, že situaci chápe velmi rychle, i když hltal whisky a ohlodával skopovou kýtu. Felix zjistil, že jeho pozornost kolísá - slyšel o Stezkách a ka-tastrofách tolik, že mu to vystačí na celý život. Navíc ho whis-ky příjemně hrála v břiše. Možná že až odsud ostatní odejdou, pomyslel si, já tu zůstanu. To už něco znamená, zamyslel se, když tohle považují za příjemnou představu.

Cítil, jak se vedle něho zavrtělo něco měkkého. Byla to Mo-rag, jedna členka panenské gardy. Se svým pihovatým obličejem, ohnutým nosíkem a krátce zastřiženými narezlými vlasy vypadala velmi hezky. Usmála se na něho. Vrátil jí úsměv.

„Pověz mi něco o tom elfovi," řekla. „Jak dlouho už s ním cestuješ?" Felix zasténal a začal mluvit.

Bouchnutí číše o stůl vrátilo jeho pozornost k Teclisovi a Branovi.

„Ne. To je šílenství," řekl Bran. „Nepovedu své lidi do ta-kové pasti." Promluvil značně důrazně.

„Pokud nám neukážeš cestu do údolí, o kterém mluvila Orákulum, pak tam nepůjde nikdo. Na téhle zemi bude dál ležet kletba. A bude to částečně i tvoje vina." Elfův hlas zněl přesvědčivě, ale zdálo se, že Branovi nepůsobí potíže vzdoro-vat jeho logice.

„Orci o té cestě vědí. Bude hlídaná. Počkejte, dokud se ne-shromáždí klany, a pak prorazíme silou."

„Nemáme čas," řekl Teclis. „Shromáždit armádu bude trvat týdny a my ty týdny nemáme. Máme nanejvýš dny."

Felix najednou začal rozhovor pozorně sledovat. Tohle byl nový vývoj. Myslel si, že půjdou do údolí s armádou, ale teď to vypadalo, že se plán změnil. Je hezké, že se obtěžují vám o takových věcech říct, pomyslel si Felix.

„Říkám ti, že průsmyky budou hlídané."

„Zelené kůže soustřeďují své síly u chrámu. Nechají tam nanejvýš malý oddíl."

„Malý oddíl stačí na to, aby nás v průsmycích zadržel, I kdybych vzal všechny válečníky, bylo by nemožné prorazit si cestu proti tuhému odporu."

„Jsem čaroděj s velkou mocí. Bylo by to obtížné, ale ne nemožné."

„Nezajímá mě, jestli vládneš moci bohů, prostě s vámi ne-jdu," prohlásil Bran. „I kdybyste se dostali do údolí, bude plné orků."

„Pokud se dokážeme dostat do údolí, věřím, že nás dokážu skrýt před slídivými zraky, alespoň na tak dlouho, než se dosta-neme do chrámu."

„A pokud ne? Připojím se k Vznešenému králi u Ogha-mových kamenů a vypořádáme se se zelenými kůžemi."

„Země možná tak dlouho nevydrží," naléhal Murdo. „Po-kud bude moc uvnitř chrámu plně uvolněna..."

„Ne, Murdo," řekl Teclis. „Vidím, že mysl šlechtěného Bra-ná je rozhodnuta. Nenaléhej. Půjdemě dál sami. Koneckonců, až se dostaneme do Komnaty tajemství, bude nás na rozdělení pokladů méně..."

„Poklady?" změnil okamžitě tón Bran. „Vyprávějte mi o po-kladech!"

„Ne. Už ses rozhodl. Proč si přeješ slyšet o pokladech?"

„Proč chce každý slyšet o pokladech? Mluv dál, elfe!" Go-trek na něho znechuceně pohlédl, ale Felix viděl, že i on dává pozor.

Noc pokračovala. Morag odešla. Felix dostal další a další pohár, až sotva držel oči otevřené. Našel si místečko ve stínu po silném dřevěném sloupem a zabalil se do pláště. Navzdory hluku pitky téměř okamžitě upadl do spánku.

DVACET DVA

V bledém ranním slunci horského údolí vypadaly události pře-dešlé noci jako sen. Felix se usilovně snažil nevšímat si bolavé hlavy a svírajícího se žaludku. Už žádnou další whisky, po-myslel si. Nakonec elfova povídka o pokladech dosáhla své-ho cíle. Felix si matně vzpomínal, že se hlasitě připíjelo na poklady Prastarých. Uvažoval, jestli skutečně existují, nebo je to jen návnada na Branovu hrabivost. Opravdu si někdo mohl myslet, že dostanou do rukou pradávné poklady? Šance byla tisíc ku jedné.

Uviděl trolobijce. Navzdory obrovskému množství alkohu-lu, které Gotrek vypil, nevypadal po celonoční pitce nijak špatně. Felix si zoufale přál, aby se cítil stejně. Podíval se na stezku. Šlo po ní mnoho mužů z hor, obyvatelé bažiny z Cran-nog Mere i panenská garda Orákula. Elf si při chůzi uvolněně povídal se Siobhain. Zdánlivě si nevšímal obdivných pohledů žen ani žárlivých pohledů mužů. Felix začínal chápat, proč elfy nikdo nemá rád. Zlost mužů byla téměř hmatatelná.

V tuto chvíli procházeli kolem prudkého srázu. Nehodlal riskovat, že ho někdo náhodou strčí přes okraj. Stezka byla velmi úzká a vedla vzhůru po úbočí. Bylo velmi chladno a dole byly vidět mraky. Felix mrkl úkosem na trolobijce.

Vypadal překvapivě vesele.

A proč ne? pomyslel si Felix. Jsme zpátky v těch zatra-cených horách a před námi je vyhlídka na sebevražednou výpravu. Zřejmě brzy nadejde čas jeho smrti. Felix pokrčil rameny. S touhle kocovinou mu na tom až tak nezáleželo. Dál se unaveně plahočil po úbočí a cítil se na tisíc let.

„Nač myslíš?" zeptala se ho ta žena, Siobhain. Vypadala, že ji to zajímá.

„Na mnoho věcí. O žádné z nich teď nemůžu mluvit," řekl. Nenaléhala, přestože Teclis viděl, že touží vědět víc. Napadlo ho, jestli dělá správnou věc. Na jeho vkus to všechno trvalo až příliš dlouho. Cítil před sebou šílenou bouřlivou moc. Byla skoro hmatatelná, až ho překvapovalo, že ji ostatní necítí i přes-to, že nejsou vůči magii tak vnímaví jako on.

To, o co se pokoušeli, bylo bláznovství. Zdejší hory byly plné orků. Chrám byl plný vyznavačů Chaosu a on měl jen malou skupinku barbarů, trpaslíka a zdráhavého muže s mečem z Císařství. Šance na úspěch byla mizivá. Jenže co mohl dělat?

Jaké má možnosti? Může armádu nechat tady a vydat se do chrámu sám. Když se zahalí kouzly ochrany a maskování, může se nepozorovaně dostat až do srdce chrámového komple-xu, ale co pak?

Kelmain a Lhoigor jsou mocní mágové a budou bojovat na bojišti, které si sami vybrali, zřejmě propleteném ochrannými kouzly. Možná se jim dokonce podařilo podřídit obrany Pra-starých své vůli.

I když své moci důvěřoval, neměl příliš nadějně vyhlídky. Pokud nedokáže přemoci mágy Chaosu dostatečně rychle, za-bijí ho jejich strážé. Stačí jeden úder meče a jeho dlouhý ži-vot skončí. A věděl dobře, že jeho jedinou starostí nebudou meče. V chrámu se shromažďují všechny možné zrůdy vyzná-vající Chaos a pak je tu ten obr, o kterém hovořila Orákulum, Potřeboval fyzickou ochranu, až se dostane ke Stezkám Prasta-rých a nepřátelské válečné magii, což znamenalo víc než kouz-la. Potřeboval armádu a sekeru Gotreka Gurnissona, alespoň pro tu chvíli.

Uvažoval o těch dvou. Čím déle byl v jejich společnosti, tím víc viděl, že tu zasáhla ruka osudu. Dohlížela na ně nějaká moc - elf si nebyl jistý, jestli dobrá nebo zlá, ale určité tu pracovaly staré a mocné síly, které zahlédl jen zpola.

Usmál se. Začínal být pověřivý jako jeden z elfů z Athel Lorenu. Osud nebo šance nebo ruka bohů - na tom nezáleželo.

Věděl, že než to skončí, bude potřebovat jejich pomoc. Před a nad nimi vysílala uvolněná energie Prastarých proti obloze vlny moci, které vidí pouze čaroděj. Už z pohledu na takovou sílu věděl, že nemůže být držena pod kontrolou dlouho. Ne-zbývalo než doufat, že se tam dostanou včas.

Dal by hodně za to, aby právě teď věděl, co jeho nepřátelé chystají.

Kelmain se díval na Magriga z kamenné plošiny na boku zik-kuratu. Obr mu pohled vracel jedním zdravým okem. Nejsi zrovna hezký, co? pomyslel si Kelmain, když si prohlížel zmu-tovaný obličej a mohutné páchnoucí tělo. Předpokládal, že on sám by nevypadal líp, kdyby vybojoval tolik bitev jako obr. Ta poslední s vlastním, zemřelým a neoplakávaným brat-rem musela být pořádná, vzhledem k tomu, že jeden z nich přišel o oko a druhý o život.

„Malé zelené kůže zase přicházejí! Magrig jich zabil mno-ho, ale přijdou další," pronesl Magrig hlasem podobným ra-choťu hromu. „Je jich mnoho a mají mocnou magii. Možná jich je příliš dokonce i na Magriga."

„Nepochybuji, že uděláš, co se dá," odpověděl Kelmain. Prohlížel si vzdálené kopce s podivným zmutovaným porostem. Pach bažin z okolních lesů mu dráždil nos stejně jako obrův smrad. Uvažoval, proč obr dnes vypadal tak nebezpečně. Ovšemže vyzařoval ohromnou fyzickou sílu, když byl velký jako obléhací věž, ale v tom to nebylo - koneckonců, obrovu mysl pevně spoutávalo ovládací kouzlo už od chvíle, kdy se poprvé vynořili z portálů v tomto prastarém komplexu a překvapili ho ve spánku. Ne, nebylo to tím, že by ho přestával ovládat.

Chvilí mu trvalo, než mu to došlo. Samozřejmě - ta mohutná přikrčená postava s červenými rozčuchanými vlasy a jedním prázdným očním důlčkem mu připomínala monstrózní parodii Gotreka Gurnissona. Je v tom nějaký hlubší význam? uvažoval Kelmain. Je to osudové znamení? Možná by měl obětovat

jednoho nebo dva zajatce, které s sebou přivedly bestie, a hle-dat odpověď v jejich vnitřnostech. Mohl trpaslík nějak uniknout ze Stezek? Ne. I když byl silný, nebyl čaroděj. Zůstane tam v pasti až do konce světa. Na druhou stranu, času nebylo nazbyt. Lhoigor hlásil, že ovládat Stezky je čím dál obtížnější. Na některých soustavně docházelo k explozivním výbuchům energie Chaosu a z Pokřivených stezek se začínalo šířit šílenství do nezměnných. Nejedna akolyta i bojová skupinka se nevrátili a čím dál méně válečníků Chaosu tu bylo ochotno zůstat, když se v horách shromažďovaly kmeny zelených kůží. Vypadalo to, že se jejich respekt a strach z Magriga začínají vytrácet.

Koneckonců, možná to nebyl tak dobrý plán.

Tak proč nám jej naši páni předložili? uvažoval Kelmain, Proč udržujeme oltář mokrý od krve ze srdcí lidských obětí? Proč s akolyty závodíme s časem proti nějaké podivné síle, která se snaží uzavřít Stezky? Je to práce těch prokletých elfů? Nebo to je něco jiného, nějaké nepříjemné překvapení, které Prastarí nastražili na vetřelce, co by chtěli používat jejich hračky? Pokud ano, nepovede se jim to. Tomuto světu bude vládnout Chaos. Nic nám nebude odepřeno. Nic. Kelmain cítil v kopcích děsivou magii zelených kůží. Možná že jejich šamani tuší, co se tu děje, a snaží se to zastavit Moc užítu jim to nepřinese.

„Zůstaň v chrámu a zabij všechno, co sem přijde!" přikázal Magrigovi. „Ale jakmile tě zavolám, přijď."

„Slyším a poslouchám, Prastarý," řekl Magrig.

Kelmaina těšilo, že ho obr oslovuje titulem, který používal, když kdysi dávno mluvil se svými stvořiteli. Opět ucítil zelený záblesk magie orků. Co asi chystají? uvažoval, když scházel po schodech do srdce zikkuratu.

Zarkhul se probíral z transu. Byl znepokojený, i když cítil shromážděující se davy tisíců orků a bral si sílu z jejich přítomnosti. Přišli sem z celého ostrova. Probojovali se sem, aby se mohli připojit k jeho klanům, přivolání stádním instinktem orčí rasy.

Dělo se něco zlého. Cítil to. Počasí se horšilo. Magrig, spící bůh, jemuž tak dlouho přinášeli oběti, se obrátil proti svému lidu a nyní jeho vize hovořily o čase, smrti a hladu pro jejich kmeny.

Znovu a znovu mu božská dvojčata ukazovala vize roztržené země požírající orky, vize strašných bestíí Chaosu, které se vynoří z chrámového města jako červi z mrtvol, oblohy barvy krve, z níž prší oheň a hnusný chaotitový prach. Cítil v kostech, že pokud nezískají zpět město a nevyženou vetřelce z posvátné půdy, na všechny jeho lid dolehne pohroma. Bohové k němu promluvili. Dali mu přesvědčivost a zahabili ho autoritou, takže ho velitelé poslouchali, i když mnozí z nich byli jeho zapřísáhlými nepřáteli a často s ním bojovali o vládu nad jedním nebo druhým zikkuratem.

Nyní, stejně jako stádo bizonů, kteří se společně vrhají na nebezpečí, postupovaly všechny kmeny jako celek. Takové věci se lidu stávaly, když k nim promluvili bohové. Odložil stlanou všechny spory a budou ho následovat do velké války. Budou muset. Protože v poslední vizi spatřil, že se jejich čas krátí a budou muset jednat rychle, aby odvrátili katastrofu.

Ucítil v myšlenkách cuknutí a otevřel duchovní oči. Vznášel se před ním duch šamana Guraga, neviditelný pro všechny oči kromě jeho. Promluvil hlasem, který mohl slyšet jedině Zarkhul. „Po tajných stezkách přicházejí muži z hor. Spojili se s elfy."

„Vezmi si vojsko a rozdrťte je na kaši! Hodujte na jejich morku!" pronesl Zarkhul hlasem, jenž nebyl hlasem.

„Ano, dnes v noci se nakrmíme lidským i elfím masem." Duch se zamihotal a zmizel, jak se Gurag vrátil do svého těla. Podivné, pomyslel si Zarkhul, že někdo tak tlustý je v duchovní formě hrdým a svalnatým válečníkem.

Vůdce orků tu myšlenku zaplašil a přenesl pozornost na zikkuraty v chrámovém městě pod sebou. Život plný pouličních bojů s bývalými rivaly ho naučil, kudy je nejlépe vést útok i kde vedou pod městem tajné chodby. S trochou štěstí o nich nově přichází nebudou vědět. Postaví z jejich lebek horu vysokou jako zikkurat coby obět' božským dvojčatům.

A na vrcholku bude ležet lebka Magriga a těch jeho podivných lidských známých. Až po této oběti budou bohové uspokojeni. Teprve pak bude zkáza odvrácena.

Nyní potřeboval jen znamení od šamanů, které mu dá vědět, kdy začne útok. Doufal, že nebude čekat dlouho.

V dále se zablesklo a zahřmělo. Zarkhul uvažoval, jestli to bylo ono znamení. Zřejmě ne, pomyslel si. Takové počasí ji tu až příliš obvyklé, než aby to bylo osudové znamení.

Felix kráčet horskou stezkou. Rozhovor s elfem ho neuklidnil. Vzduch byl teď chladnější a počasí se rychle měnilo, jak bylo v horách obvyklé. V údolí pod nimi bylo vidět mraky, pomalu se plazící po úbočích, až se z nich stala mlha, která proměnila i muže kousek od něho v rozmazané stíny. Felix přemýšlel, jestli je to elfova práce nebo práce jejich nepřitele, ale pak si uvědomil, že mu to je vlastně jedno.

Z šera před ním se vynořila nízká a rozložitá postava. Uklidnilo ho, když uslyšel Gotrekův bručivý hlas, jak si něco mumlá v trpasličtině. Najednou zaduněl hrom a v dále se zablesklo. Záblesk se v mlze rozptýlil v jasnou intenzivní záři a pak zmi-zel. Felixe napadlo, jestli to není nebezpečné a jestli mu hrozí, že by do něho mohl udeřit blesk. Cítil se zranitelný jako hmyz plazící se po okenní tabulce, kde jej kdykoli může zaplácnout velká ruka.

„Zatracené počasí," řekl.
„Je to divné," připustil Gotrek. „Za celá léta, co jsem žil v horách, jsem neviděl přijít mraky tak rychle ani jsem neslyšel tak silné hřmění."
„Počasí v Albionu je kletba," řekl Felix.
„Možná máš pravdu, človíčku. Něco je tu mění, to je jisté."
Z mlhy se vynořil Murdo tiše jako přízrak. „Oghamové ka-meny."
„Pochopil jsem správně, že podle tebe ovlivňují počasí?" zeptal se Felix.
„Někdy. V oblastech kamenných kruhů je počasí často po-křivené. V posledních letech se to ještě zhoršilo."

„Takže ty kameny zadržují velkou magickou moc?"
„Ano, je to práce Prastarých." Zdálo se, že by mohl říct víc, ale nechce. Možná chtěl. U čarodějů to bylo vždy těžké odhadnout. Někdy byli hlubokomyslní a záhadní, protože něco věděli. Někdy proto, že skrývali svou nevědomost. Jako laik to Felix nemohl posoudit.
„Proč sem orci přišli ve stejnou dobu jako my? To přece nemůže být shoda okolností?"
„Kdo se vyzná v orcích? Někdy se zdá, že na ně dolehlo davové šílenství a z nějakého neodhalitelného důvodu postu-pují jednotně. Je to, jako když se lumíci vrhají z útesu, nebo migrace ptáků. Možná k nim promluví jejich bohové. Možná jsou ty kameny posvátné i pro orky. V místech moci je často snazší zaujmout pozornost bohů a velkých duchů."
„No, dneska je na to akorát noc," řekl Felix. „Tohle počasí určitě není přirozené."
„Ne," souhlasil Murdo. „Není. Jestli uspějete, snad se svět vrátí zpátky do normálu... pokud je pravda, co ten elf říká."
„Snad," řekl Felix.
Mlhu prozářil další jasný záblesk, pak zahřmělo, tentokrát mnohem blíž, a zdálo se, že se otřásla celá hora. Felix se musel ze všech sil ovládat, aby polekaně nenadskočil - tak hlasitá a náhlá rána to byla. Zauvažoval, jak velké je tu asi riziko lavin, a pak se rozhodl, že to nechce vědět. Dovedl si před-stavit, jakou odpověď by dostal. O chvíli později mu na tvář dopadla dešťová sprška. Byla studená jako led z hor.
„Výborně," prohlásil. „Přesně tohle ještě scházelo, aby byl dnešek dokonalý."
Sotva mu ta slova vyšla z úst, ozvalo se v šeru zaječení.
„Jako vždycky jsem to zakřikl," povzdechl si a otočil se za zvukem.

DVACET TŘI

Felix běžel mlhou a zmatkem. Někteří válečníci z hor tasili obrovské meče, jiní mávali oštěpy a přitom se kolem sebe roz-hlíželi ve snaze zjistit, co se děje. Z šera se ozývalo válečné vytí a ohlušující řev vypovídající o velkých orcích, zatímco ječení a brebentění svědčilo o přítomnosti goblinů.
Najednou se ozvalo zařinčení zbraní, následované pras-káním kostí a výkřiky raněných mužů. Felix narazil do něčeho obrovského a byl odražen zpět. Trvalo mu vteřinu, než si uvě-domil, že narazil do zad orka. Další úder srdce potřeboval k tomu, aby mu vrazil meč do páteře. Teď není čas na rytíř-skost, pomyslel si.
Tento boj byl noční můra. Felix měl pouhý okamžik na to, aby se rozhodl, jestli stín vynořující se z mlhy je člověk nebo ork. Pokud to byl ork, sekl, pokud to byl člověk, snažil se úder zadržet. Nebyl si zdaleka jistý, že se mu to podaří. Už zase se mu ježily vlasy na zátylku. Každou chvíli očeká-val ránu z nečekaného směru, která pošle jeho křičící duši do Morrova temného království. Z okolních zvuků zjišť-oval, že k tomu v tuto chvíli dochází až příliš často. Musel se pohybovat opatrně, protože věděl, že stezka vede nad závrtným srázem. K čemu by bylo vyhnout se úderu ne-přítele, když jste chvíli na to zemřeli v propasti o kus níž. Ta představa ho téměř ochromila. Na chvíli ztuhl na místě, ovlád-nutý strachem z pádu do tmy. Někde nalevo se zableskla zlatá záře; nebylo to blesk, ale elfí magie. Uvědomil si, že Teclis někde ve tmě bojuje o život.

Ještě blíž se ozýval Gotrekův zuřivý řev, přerušovaný sviš-těním jeho sekery a zvuky, které vydávala, když se zatínala do masa a kostí. Silou zvyku si Felix začal razit cestu k místu, odkud se nesl, protože věděl, že pokud je v takové vřavě nějaké bezpečné místo, je po trolobijcově boku.

Teclis proklínal mlhu a matoucí proudy magie v horách Albio-nu. Ochranná kouzla ho varovala před útokem sotva úder srdce předtím, než začal. V mžiku kolem sebe seslal štítové kouzlo.

„Drž se za mnou," křikl na Siobhain a tasil meč. Z jeho strany to nebyla čirá galantnost. Potřeboval někoho, kdo by mu hlídal záda, a předpokládal, že tahle žena mu do nich ne-vrazí oštěp.

„Jsem s tebou," odpověděla Siobhain.

Proudy magie tu byly pomalé. Pokud se nemýlil, všechny teď směřovaly k Oghamovým kamenům, což zřejmě způsob-ovalo tohle příšerné počasí. Uvažoval, jestli se má pokusit svést proudy k sobě, ale rozhodl se to nezkoušet. Riziko zpětné vazby bylo příliš velké. Kameny silně deformovaly magii. Bu-de muset použít svou vlastní moc a moc hole Lileath. Snad to bude stačit.

Rychle spředel věštecké zaklínadlo a rozhodil kolem sebe tykadla magie jako síť. Zareagují na přítomnost orků a ze-le-ných kůží, takže ho varují před kýmkoli na třicet kroků dale-ko. Potom usměrnil normální vítr, který vehnal do mlhy. Na okamžik rozdělil mraky, takže jasně zahlédl stezku. Hnalo se po ní půl tuctu orků. Odflkl si a vyslal proti nim úder ničivé energie. Orci řvali bolestí i vztekem, když je trhala a pálila jim svaly na kostech, až jim odpadávaly jako převařeně maso z kýty. Jeden z nich, na samém okraji kouzla, však byl jen lehce ožehnutý. Neuvěřitelnou rychlostí se vrhl vpřed s obrov-skou šavlí zvednutou v obou rukou a s jasným úmyslem čaro-děje zahubit.

Teclis ustoupil stranou a přitom mávl holí, takže orka srazil. Když se svalil na zem, vrazil mu pod okraj prilby čepel,

takže

mu přeřal krční obratle a přetřel míchu stejně obratně jako chirurg. Netvor se v křečích svíjel, jak ztrácel kontrolu nad pohybovými funkcemi a život z něho rychle vyprchával. Teclis neviděl důvod, proč by ho měl vysvobozovat z trápení a otočil se k dalšímu nepříteli. Siobhain vrazila orkovi oštěp do zad.

Horda zelených kůží se řítla vpřed a házela po nich krátkými oštěpy. Nebyl čas na nic rafinovaného. Teclis vyslovil zaklínadlo a většinu střel pohltily plameny. Pak uskočil stranou a vzápětí uslyšel, jak oštěpy rachotí na kamení za jeho zády.

Vrhl se mezi útočící gobliny, bez sebe vzteky, že ho doká-zala vyvést z míry tak primitivní stvoření. Jeho čepel se jen blýskala, tu propíchl oční bulvu, tam prosekla průdušnici. Goblini odpovídali vlastními zbraněmi, ale částečně je odrá-želo magické pole, které utkal kolem sebe. Bylo to šikovné kouzlo; vymyslel je sám. Využívalo sílu protivníkovy úderu proti němu samotnému. Čím tvrději udeřil, tím silněji byla jeho zbraň odpuzována. Nebezpečím bylo, že by úder mohl být tak silný, že by přetížil kouzlo. Proto bylo lepší se stále pohybovat, uskakovat, uhýbat a kličkovat.

Teclis se hlasitě zasmál. Pravděpodobně v každém elfovi se ukrývalo krvežíznivé jádro a to, co by někteří nazvali kru-tostí. V boji to vždy vyplouvalo na povrch. Už tolikrát viděl, jak z jeho bojujících příbuzných spadla maska civilizovanosti, než aby to nedovedl rozeznat u sebe. Neznechutilo ho to, jak by to zřejmě znechutilo člověka - byla to jen další zajímavá emoce, kterou si připsal do seznamu a která se mu po pravdě řečeno docela zamlouvala. Možná že to bylo nakaženou krví Aenarionu?

Překvapilo ho, že jeho smích vyvolává u Siobhain a lidí kolem pohledy plné hrůzy. Oni samozřejmě necítili, jak jim v žilách proudí radost z boje. Koneckonců, nebyli to elfové. Nemohli chápat, co to pro něho osobně znamená. Uhnul před dalším úderem a udeřil špicí hole goblina do obutí nohy. Malý tvor zaječel bolestí a sevřel si prsty nohy. Několik vteřin ko-micky poskakoval, než ho Teclis probodl mečem.

Ne, pomyslel si, to nemohou pochopit. V mládí byl Teclis slabý, Teclis mrzák, Teclis litovaný. To bylo předtím, než se naučil, jak se posílit kouzly a lektvary. Nyní dýchal lehce jako každý jiný elf a jedinou známku jeho dřívější slabosti bylo nepatrné kulhání na levou nohu, takže byl o trochu méně rychlý a elegantní než ostatní elfové. Kdysi by ho tihle goblini bez námahy přemohli. Kdysi by ho bratr musel před nimi chránit. Ted' už ne, pomyslel si, vytáhl čepel tak prudce, až se zelená krev rozstříkla, a vrazil ji plnou silou do další oběti. Ted' se o sebe dokážu postarat sám a vychutnat si boj, jak se patří.

Smál se čím dál hlasitěji a lidé od něho s hrůzou odvraceli zrak. Jedině Siobhain dál bojovala vedle něho, ale i z její tváře bylo možné číst strach. Hlavou mu prolétaly myšlenky rychlosti blesku. Zdálo se, že se pohybuje tak rychle, že má mezi jednotlivými údery celou věčnost na přemýšlení. Bylo to zvláštní. Jediný elf, který necítil tuto divokou radost z boje, byl jeho bratr, a přitom to byl pravděpodobně nejvražednější elf, jaký kdy žil. Proč je to tak? ptal se v duchu Teclis.

„Proč by to tak mělo být?“ zeptal se goblina, který na něj poté, co mu rozsekl břicho, vyzvracel svoje poslední jídlo. Samozřejmě nerozuměl elfi řeči a díval se na něho, jako by byl šílený. Na té představě bylo něco tak neodolatelně komic-kého, že se Teclis rozesmál znovu. Ještě se smál, když noc rozerval mohutný záblesk magie a srazil ho do moře bolesti.

Felix slyšel, jak mlhou zvoní ten krutý strašlivý smích. Co by to mohlo být? Nějaký ork se posmívá smrtelné agonii protiv-níka, nebo snad démon vyvolaný šamany? Ne. Bylo to něco známějšího.

„To je ten elf, človíčku,“ řekl vedle něho Gotrek. Trpaslík z boku rozsekl běžícího orka na dvě poloviny. Felix zvedl paži, aby ho neoslepl proud krve a zjistil, že se stal cílem útoku jiného velkého orka. Prudkost orkova úderu mu ochromila paži. Ucoulv a kryl se. Proklínal matné světlo, v němž bylo dvakrát tak obtížné soustředit se na protivníkovu lesk-lou čepel. Cítil, jak mu pod patou něco začvachtalo. Šlápl na mrtvolu. Snažil se udržet rovnováhu a najít pevnější povrch. Slyšel, jak se trpaslíkův válečný křik vzdaluje.

To byla chyba. Felix byl silný muž, ale ork byl mnohem silnější. Jeho úder mu téměř vyrazil zbraň z ruky. Věděl, že tenhle souboj dlouho nevydrží. Potřeboval by jeden šťastný úder a rychle to ukončit. Sklonil se, takže mu orkova čepel prosvíštěla nad hlavou a bodl mečem zdola, orkovi do břicha, Netvor zařval, až Felix málem pozbyl sluch, a udeřil po něm mohutnou pěstí. Rána byla tak silná, že se Felixovi před očima roztančily hvězdičky. Bolest byla strašná. Odkutálel se stranou, aby ho skryla mlha. Všude kolem slyšel zvuky boje a ten straš-ný pronikavý smích.

Soustřed' se, říkal si Felix. Snažil se udržet jídlo v břiše a prostě se nezhroutit na zakrvácenou zem. Postavit se zpřímá ho stálo obrovské úsilí. Uslyšel dusot nohou. Obklopily ho malé zelené stíny v kožených vestách s kápí. S chichotáním poskakovaly kolem něj.

To nevypadá dobře, pomyslel si. Zeleně se zablesklo a ten strašný elfi smích ustal.

Teclis se snažil zůstat při vědomí. Věděl, že měl štěstí. Jeho magické obrany pohltily většinu síly úderu, ale dosud mu kaž-dým nervovým zakončením probíhala bolest, zatímco se snažil sebrat a rozptýlit smrtící energii, jež v něm pulzovala. Blázne, říkal si s chladnou a čistou hlavou. Tohle ti patří za to, že jsi propadl vražedné vášni. Někdo, kdo vládne mocí, tě překvapil. Je hodně dobrý. Zaštitil se a sbíral sílu, až jí měl tolik, že to mohl být smrtící úder. Skoro se mu to podaři-lo. Přesto nebyl dobrý dost.

Nyní, když se odhalil, byl šaman orků pro Teclisův ma-gický zrak jasně viditelný jako hořící maják na vrcholku kopce. Usmál se, když viděl žlutozelenou záři obklopující jeho nepři-tele. Byla to známá magická signatura šamana; přiváděli k sobě magickou energii nějakým neobvyklým způsobem. Aura zjas-něla, jakmile šaman vypustil další blesk. Tentokrát byl Teclis připraven a jeho vlastní protikouzlo zničilo síť nepřátelské energie ještě napůl cesty mezi nimi. Teclis odpověděl úderem

energie, ale orkovo protikouzlo bylo rychlé a silné. Měl tu výhodu, že nebyl unavený a měl jasné smysly. Teclis se dosud musel vypořádávat s následky šamanova prvního úderu. Dou-fal, že to pro něho nebude osudové.

Co hůř, jeho věštecká kouzla mu sdělila, že se z obou stran přibližují další zelené kůže; jsou nejméně tři a přicházejí další. Kde je ta dívka? uvažoval. Bohužel se ztratila někde v té za-tracené mlze. Když se veškerou pozorností soustředil na šama-na, byl snadno zranitelný. Mohl se bránit fyzicky, ale pak by ho velmi pravděpodobně dostal šaman. Mohl by se vypořádat se šamanem a utržit úder mečem. Mohl také roztržít svou pozornost a bojovat s neúplným nasazením na dvou frontách. Žádná z těch možností ho nelákala. Přesto si bude muset jednu vybrat a to rychle. Smrt byla velice blízko.

Felix se přinutil narovnat, rozhodnutý zemřít alespoň na nohou. Když goblini zjistili, že se jejich kořist chystá bojovat, trochu se stáhli.

„Nejste moc stateční, co?“ řekl a výhrůžně mávl mečem. Goblini před ním ustoupili, ale ostatní využili okamžiku, kdy jim nevěnoval pozornost, a vyřítili se na něho zleva i zprava. Varovalo ho jen zaškrábání nohou v těžkých botách na kamení. Sekl mečem vlevo i vpravo, takže je zahnal zpět, a zatočil se pro případ, že by šli i zezadu. Pak se obrátil dopředu, aby čelil původním protivníkům, kteří znovu dostali odvahu a sta-hovali se k němu.

Takhle se nikam nedostanu, pomyslel si. Pokud zůstanu tady, zemřu. Jednal okamžitě. Vrhł se kupředu s mečem napřa-ženým před sebou, rozrazil skupinku zelených kůží a převál-coval je svou vahou i zuřivostí. Divoce sekal vlevo i vpravo a byl odměněn skřipáním meče o kosti a smrtelnými výkřiky protivníků. Poměrně rychle se goblinů zbavil a vracel se do boje. Zjistil, že stojí tváří v tvář Murdovi, Culumovi a mužům z Crannog Mere.

„Rád vás vidím,“ řekl a připojil se k nim, připravený čelit dalšímu útoku orků a goblinů.

Teclis vyskočil do vzduchu a současně pronesl zaklínadlo levi-tace. Zamířil k obloze s nadějí, že zmate protivníky a dostane se z dosahu jejich zbraní. Zdola se ozvalo vzteklé bručení, když si zelené kůže uvědomily, že jim kořist unikla. Mlha zakryla jeho pohyb, přesně jak zamýšlel.

Ale nevyhnul se šamanovi. Zelená záře jako z nočních můr vyrazila vzhůru na vulkanické erupci moci, na jejíž odvrácení potřeboval veškeré své umění. Bolestné bodnutí předchozího úderu už pominulo, a tak se mohl soustředit na úkol, který měl před sebou. Sevřel protivníkovou kouzlo do koule energie a vy-slal jej drtivým obloukem zpět. Šamanova protikouzla chvíli vzdorovala a pak se jedno po druhém zhroutilo. Talismany se přetížením rozprskly v třípytívous spršku jisker. Šamanova po-stava se stala sochou z tekutého bronzového světla ve tvaru příšerně obézního orka; pak se maso oloupalo z těla, kostra se vypařila a šaman zmizel ze světa.

Teclis se vznesl nad bitvu a na chvíli zůstal viset nad mraky. Takový pocit asi mívají bohové. Zdola slyšel zvuky boje, ale na chvíli nebyl jeho součástí. Mohl svobodně zvážit své mož-nosti.

Nechtěl být znovu zastižen nepřipravený, a tak kolem sebe vyslal úponky věštecké magie, která ho měla upozornit na přítomnost nepřátelských čar a kouzel. Nebylo to dokonalé a pochyboval, že by tak obsáhlý průzkum dokázal odhalit při-tomnost někoho s maskovacím kouzlem, ale doufal, že by vy-cítil, kdyby mu něco hrozilo. Tady v Albionu to bylo obtížné, protože proudy magie tu narušovaly kamenné kruhy.

Nic. To je dobře. Teď uvolní část moci a uvidí, co by se s tím bojem dalo dělat. Právě v tu chvíli něco vyletělo ze šera. Posunul se na jednu stranu, takže to prosvístělo kolem něho. Závan vzduchu kolem letícího předmětu mu rozevlál šat. Na okamžik zahlédl něco, co vypadalo jako goblin ve špičaté přil-bici mávající obrovskými koženými křídly. Zavrtěl hlavou, protože málem nevěřil vlastním očím. Tohle museli vystřelit z katapultu, jiné vysvětlení nebylo. Slyšel goblinovo šílené

híhňání, když mu mizel z dohledu mezi mraky a pak do pro-pasti dole.

Teclis prozkoumal vše kolem sebe. Na hromadě kamenů uviděl další gobliny a nějaké podivné stroje, které používali k tomu, aby se vystřelili do vzduchu. Je možné, uvažoval, že tahle sebevražedná stvoření celou dobu padala na bojiště a já si toho nevším? Skutečně to tak vypadalo. Zatímco se díval, několik dalších vyletělo do vzduchu a zmizelo v mlze. O chvíli později se ozvalo zaječení.

Nyní jim někdo, kdo vypadal jako náčelník, nařizoval, aby se zaměřili na něho. Teclis viděl, že některé stroje jsou otáčeny směrem k němu. Šlehl po nich bleskem a čistil vrchol hřebene jedním úderem čiré magické energie za druhým. Stroje i letce zachvátily plameny. Jakmile si byl jistý, že se postaral o vidi-telné nepřátele, zeptal se sám sebe, co hodlá udělat teď.

DVACET ČTYŘI

Felix bojoval bok po boku s Murdem a Culumem. Snažili se prose-kat si cestu skrz dav orků a goblinů. Kamení pod nohama bylo kluzké vysráženou vlhkostí a krví. Nijak jim nepomáhalo, že bojovali ve svahu. Bez přestání museli věnovat pozornost ne-jistému okraji stezky a v mlze nebylo možné zjistit, kdo vyhrává

Felixe už bolely paže od sekání do orků. Lapal po dechu. Přemýšlel, co se stalo s elfem a trolobijcem. Pokud se kterému-koli z nich něco stalo, je tu jeho pozice skutečně nejistá. Byl cizincem v zemi, o které věděl velmi málo.

Z bitvy se stala jen záležitost krytí, sekání nebo bodání do každého nepřítele, který se přiblížil. Kryl svým druhům záda a oni hlídali jeho. Ve víru bitvy byla osobní zaujatost zapo-menuta. Nejednou vykryl úder namířený na Culumova záda. Při několika příležitostech se z mlhy vynořilo velké kladivo a rozdrtilo na kaši hlavu orka, který ho ohrožoval.

Nejpodivnější ze všeho byli ti goblini s netopýřími křídly, kteří se jakoby snášeli z oblohy, nabodávali muže na špičaté přilbice a strhávali je s sebou do propasti. Zdálo se, že zelené kůže nemají žádný pud sebezáchovy. Z úst jim stříkala pěna a rozšířené oči svědčily o nějakých drogách. Felix už něco podobného viděl, v Horách na konci světa, na hranicích Císař-ství. Připadalo mu zvláštní, že se setkává s něčím sice ne stej-ným, ale přesto odpudivě povědomým tak daleko od domova.

Někde v mlze zahřmělo a zablikalo zlaté světlo. Felixe to mírně uklidnilo. Vypadalo to, že se elfi čaroděj dosud účastní boje. Nejednou měl dojem, že zaslechl i Gotrekův řev.

Nakonec třesk boje zeslábl, i když Felixovi připadalo, že má za sebou věčnost strávenou v pekle. Křik orků se ozýval stále méně a slaběji, jak se stahovali do mlhy. Jekot, hihňání i divoké štěbetání goblinů utichalo v dálce. Postupně převládaly hlasy lidí a válečný pokřik nahradily starostlivé výkřiky a otázky ohledně zdraví přátel, bratrů a příbuzných. Felix zjistil, že si prohlíží Murda a uvažuje, jestli vypadá z poloviny tak strašně jako starý muž. Pravdomluvnému kapala z obličejů a paží krev, lidská červená i zelená orků. Utržil několik ran. Na čele měl stržený kus kůže, takže bylo vidět růžové krvácející maso. Murdo si na ránu sáhl a zamumlal zaklínadlo. Rána se zavřela a zanechala po sobě jen čerstvou zarudlou jizvu. Felix zjistil, že i on sám má několik ran na pažích a hrudníku, ale zdálo se, že ho kroužková košile ochránila od nejhoršího.

Mlha se rozdělila, jako by bylo zlomeno zlé kouzlo, a odhalila scénu obrovského masakru. Stezka byla pokryta mrtvolami lidí, orků a goblinů, a dokonce i nějakými obrovskými beztvářími nestvůrami, které Felix nedokázal pojmenovat. Maži z Carn Mallog bojovali statečně, ale víc než polovina jich už nikdy nevstane. Z původního bojového oddílu z Cranp.og Mere zbyla sotva pětina. Ve vzduchu nad bojištěm se vznášel elf, obklopený aurou moci. Felix cítil kouř a zahlédl plameny na útesech, kde hořely nějaké podivné válečné stroje.

Gotrek dupal v té spoušti jako krví postříkaný démon války. Přestože se mračil, vypadal docela spokojeně a kopal před sebou useknutou hlavu velitele orků jako dítě hrající si s míčem.

„Vidím, že jsi pořád ještě živý," přivítal ho Felix.

„Ano, človíčku, to jsem. Tohle byla slaboučká stvoření a padnout mezi nimi by nebyla čestná smrt."

Felix se podíval na hromady mrtvých lidí a přemýšlel, jestli by tihle souhlasili s trolobijcovými slovy. Nějak mu to nepřípadalo pravděpodobné. „Snad najdeme při plnění svého úkolu něco důstojnějšího," zavrčel nevrle.

Gotrek pokrčil rameny a vzhledl k elfovi, jako by ho rozčílovalo, že je dosud naživu. Možná uvažoval, jestli by čaroděj byl dostatečně účtyhodným protivníkem, který by ho dostal z jeho mizérie. Felix upřímně doufal, že dojde k názoru že ne. Pak si všiml, že elf na něco ukazuje.

„Myslím, že bychom se raději měli podívat, co našel," řekl.

Pod sebou viděli rozlehlé údolí lemované horami. Uprostřed údolí byla vidět obrovská stavba obklopená vířícími černými mraky a ozářená blesky.

„Chrám Prastarých," řekl Felix.

„Ano," souhlasil Teclis. „Chrám Prastarých."

Felix si prohlížel budovy. Když byly vidět i z téhle výšky, musely být obrovské. Každá z nich byla postavena jako zikkurát, stupňovitá pyramida o sedmi mohutných patrech. Každé patro bylo popsáno runami a dalo se na něj dojít po šikmém plošině z nižšího patra. Kamenné rampy a tunely spojovaly jednotlivé zikkuráty táhnoucí se mezi stromy, které jako by spolklý zbytek města. Světla uvnitř naznačovala, že místo je obydlené, straší tam nebo je domovem nějaké nevyslovitelné magie - ale možná to byly všechny ty tři věci současně.

Gotrek zmateně potřásl hlavou.

„Co je?" zeptal se Felix.

„Jen mi to něco připomíná, to je vše."

„Co?"

„Zikkuraty trpaslíků Chaosu."

„Myslíš, že by mezi nimi mohla být nějaká souvislost?" zeptal se Teclis.

„Nevím, elfe. Ani o tom nechci přemýšlet."

„Jak chceš," řekl elf. „Řeknu ostatním, aby si odpočinuli. Zítra budou potřebovat všechnu sílu."

Stezka se stáčela ke vzdálené straně hor, do skrytých údolí. Všichni se pohybovali co nejopatrněji. Moc nevěřili, že je elfova kouzla zaštití tak, jak tvrdil. Dnes ráno sice žádné orky neviděli, ale člověk nikdy neví.

„Jsi si jistý, že tvá magie funguje?" zeptal se Felix. „Nepo-zoruju žádný rozdíl."

Elf se unaveně usmál. „Jste v dosahu kouzla."

„Jak to funguje?"

„Odvrátí jiným směrem slídivé oči i věstecká kouzla. Jedině kdyby se k nám někdo přiblížil na tucet kroků, mohl by si nás všimnout. Ted', pokud dovolíš, se musím soustředit na udržování kouzla, dokud se nedostaneme pod příkrov stromů."

Jak postupovali dál, všiml si Felix změn v okolí. Vzduch byl teplejší a ohavně páchl, hůř než hniloba v bažině. Bylo stále víc vlhko a postupně se objevila vegetace. Nejdřív se na úbočí drželo kořeny propletenými mezi kameny a hlínou jen několik pokroucených černých stromů. Ukázalo se, že je to jen předvoj obrovské armády vegetace, hordy lesních velikanů a rozložitých keřů. Žádný z nich však nevypadal normálně. Větve hnily pod povlakem hub. Popínavé rostliny je ovíjely jako hadi. Po silných kmenech se proháněla podivná zvířata. Obrovské třípytlivé pavučiny zachycovaly matné sluneční světlo. Felix netoužil vidět tvory, kteří je utkali.

Gotrek se rozhlédl a odplivl si. „Nenávidím stromy skoro stejně jako elfy."

Teclis se zasmál. „Co ti stromy udělaly, Gotreku Gurnis-son?" zeptal se. Felix si pomyslel, že elf rád vyhledává nebezpečí. Trolobijce nebylo radno dráždit.

Gotrek se odvrátil. Muži z Carn Mallog nyní šli mlčky. Někteří si sundali kožešiny, protože bylo stále tepleji. Bran se držel ve společnosti Murda a Siobhain. Na obličejích se mu mírně leskl pot. Vypadal nervózně a poněkud nejistě. Ať už si dřív myslel cokoli, bylo jasné, že se mu nechce jít dál na toto zkažené místo. Felix mu to neměl za zlé, protože ve vzduchu nakonec rozeznal slabý sirnatý zápach.

„Chaotit," zamumlal. „To není dobré."

„Správně, Felixi Jaegere," řekl Teclis. „Skutečně to je zhouba Prastarých."

Felix pohlédl na elfa. Pro jednu věděl, že je tu někdo, kdo mu dokáže odpovědět na otázky a na rozdíl od trollobijce rád poučuje. „Co je to chaotit?" zeptal se. Uvědomoval si, že neposlouchá sám. Zdálo se, že jeho otázka zaujala všechny.

„Surová materie Chaosu," odpověděl Teclis. „Zkrystalizovaná, ztuhlá, destilovaná, nějaká kombinace toho všeho. Jeto čistý produkt temné magie."

„Jednou jsem viděl skavena, jak to jí," řekl Felix.

„Pak to byl velmi neobvyklý skaven, protože chaotit je jedovatý i pro takové mutanty, jako jsou krysáci. Slyšel jsem, že někteří šedí vědci dokážou požit velké množství čistého chaotitu a brát z něj energii. Pokud je to tak, nedovedu si představit, že by zůstali moc dlouho přičetní nebo zdraví, i když jejich magická moc by pak byla nezměrná."

Felix si vzpomněl na krysího čaroděje, s nímž se s Gotre-kem tolikrát střetli. Elfův popis ho docela vystihoval.

„Chaotit pochází z Morrleibu, měsíce Chaosu," řekl Mur-do. „Velké kusy se ho oddělují a dopadají na zem ve velkých rojích meteoritů. Takové roje obvykle dopadnou na Albion, Zdá se, že je sem něco přitahuje. Možná kamenné kruhy. Možná je to jejich účel."

„To si nemyslím," namítl Teclis, ale když uviděl starcův rozmrzelý výraz, opravil se. „Dovol mi to přeformulovat. Věřím, že by Morrleib mohl být tvořen chaotitem, a takové roje meteoritů, jaké popisuješ, jsou doloženy v mnoha elfích kronikách. Přesto nevěřím, že Morrleib je jediným zdrojem chaotitu. Je to jen velký, podivný astronomický jev. A nevěřím, že kamenné kruhy byly vytvořeny, aby přitahovaly meteority, i když to opravdu mohou dělat. Myslím, že měly jinou funkci."

„Možná máš pravdu," připustil Murdo, který se očividně nechtěl s elfem přit.

„To všechno je fascinující," vložil se do diskuse Felix, „ale mě spíše zajímá, jaký vliv na nás chaotit může mít."

„Ve vzduchu je ho pouze stopové množství," řekl Teclis. „A pochybuji, že se tu zdržíme tak dlouho, aby na nás měl nějaký vliv."

„To mě velice uklidnilo," řekl Felix. Odolal touze poukázat, že elf je zřejmě chráněn svou magií, zatímco ostatní ne.

Stezka se stáčela po úbočí dolů. Les kolem nich zhoustl. Z podrostu se ozývalo podivné funění a chrochtání i zvuky, jaké vydávají velká zvířata pohybující se mezi větvemi. Bra-novi bojovníci očividně znervózneli ještě víc. Napětí stoupalo. Gotrek otáčel hlavou ze strany na stranu a pátral v podrostu po možném nebezpečí.

„Už chápu, proč jsou ti obři nakaženi," řekl Teclis. „Tisíce let života tady by pokrývalo mysl kohokoli."

„Pokud jejich mysl nebyla pokřivená od samého začátku," poukázal Gotrek.

„Možná je zmutovaná i jejich fyzická forma," uvažoval Teclis, ignoruje trollobijce.

„Jak?" zeptal se Felix, kterému najednou vyschlo v ústech.

„Zřejmě bude větší a bude na sobě mít stigmata Chaosu. Možná má více mutací, kvůli kterým bude těžší ho zabít."

Felix si vzpomněl na trola, s nímž kdysi bojoval spolu s Go-trekem pod ruinami Karaku osmi vrcholů. Někdo mu na krk uvázal kus chaotitu a přesně to, co elf popsal, se mu stalo. Felix nedokázal nežasnout nad hloubkou čarodějových vědo-mostí. Věděl hodně o mnoha věcech. Nejspíš to je jedna z výhod, které s sebou přináší, když žijete po staletí a jste mocný kouzelník, pomyslel si. Tohle by stálo za zmínku, až dojde k sepisování trollobijcových dobrodružství.

Někteří učenci by za takovou informaci ochotně platili, i když si Felix nebyl jistý, jestli chce svou práci zaujmout i takové lidi. Pak by to-tiž jeho kniha zajímala i lovce čarodějnic a císařské cenzory. Možná to prostě vynechám, řekl si.

Tenká vrstva hlíny pokrývající kamennou stezku sílila, jak sestupovali do údolí, a přitom se měnila ve strašné hnědočerné bláto, které přilnulo Felixovi na boty a vydávalo mlaskavé zvuky, když zvedal nohy. Něco vlhkého a slizkého se mu dotklo obličej. Otřásl se, když si vzpomněl na prsty utopených mužů nebo chapadla nějaké obzvlášť hnusné nestvůry. Místo toho viděl, že je to jen popínavá rostlina visící z větve. Větve se jim nyní klenuly nad hlavou a tvořily tak průchod hustým lesem, který je obklopoval ze všech stran. Felixe fascinovala rychlost, s jakou se střídala různá prostředí. Před několika málo hodinami se třásl na zamlžených vrcholcích. Nyní šli teplým lesem podobným džungli, o jakých slýchal v příbězích z Temného kontinentu, které četl v mládí. Ticho se prohloubilo. Slyšel svůj vlastní dech. Cítil naprostou jistě, že se stane něco strašného.

Chvilu se vlekly, pomalé jako slimáci lezoucí po zdi. Zhlu-boka vydechl, jak ho naplnila úleva. Postupovali kupředu, až zjistili, že stojí na okraji obrovské louže plné hnědé blátivé vody. Okraje se zvedaly jako boky číše, aby zadržely vodu.

Ni tom tvaru bylo Felixovi něco povědomého.

Zavrtěl hlavou a přemýšlel, proč by měl její obrovský obrys tady v divočině něco připomínat chlapci narozenému v Altdorfu. Pak mu poznání pomalu proniklo do mozku, pomalu si začínal uvědomovat, co vlastně vidí. Říkal si, že to není možné. Je to jen náhoda, že to tak vypadá.

„Je to otisk nohy," řekl Teclis.

„Ano," souhlasil Gotrek s jistým chmurným zadostiučiněním. „To je."

„To nemůže být pravda," řekl Felix tiše. Změřil jednu stranu obrovské šlápoty. Byla přesně dva kroky dlouhá. Kdyby si vedle ní lehl, byla by stejně dlouhá jako on. „Tvor, který by tohle udělal, by byl alespoň šestkrát vyšší než já."

„Co ti na tom vadí, člověčku?" Felix se zamyslel nad tím, co právě řekl, a uvědomil si, že nechce uvěřit, že by něco tak velkého a podobného člověku mohlo kráčet po zemi. Na druhou stranu to, že se bál střetnutí s takovým tvorem, neznámého, že nemůže existovat. V minulosti se potkal s mnoha nestvůrami, tak proč ne s obrem?

Snažil se vzpomenout si, jestli některý ze zvuků, které dřív zaslechl, nemohl být chůzí takového netvora. Jak to měl vědět? A proč o tom vůbec spekoval? Raději začal myslet na setkání s takovým tvorem a pokusil se představit si ho. Bude mu sahat přinejlepším po lýtko. Když do něho bude sekat mečem, bude to připomínat útok dítěte se špendlíkem. Dokáže ho to zvednout jednou rukou a jediným kousnutím mu utrhout hlavu.

Rychle tu představu zahnal, otočil se k Teclisovi a řekl: „Dou-fám, že znáš kouzla na ovládání obrů?“
„Říká se, že obři z Albionu jsou velmi umíněná stvoření, značně odolná vůči magii.“
„A přesto mágové Chaosu jednoho ovládají.“
„Možná ty zprávy nejsou přesné. Možná se ta nestvůra spojila s Chaosem. Možná mají přístup ke kouzlům, které já neznám, Felixi Jaegere. Jsem jeden z nejmocnějších čarodějů, to je pravda, ale nevím všechno.“
„Tohle je historický okamžik,“ odfrkl si Gotrek. „Možná poprvé ve známé historii elf připustil něco takového. Určitě si to zapiš, človičku.“
„Určitě si zapiš všechno,“ poznamenal Teclis. „Pokud pře-žiješ.“
Někde v dálce zařvalo něco obrovského. Na ten řev odpo-věděl zvuk rohů a bubnů.
„Zdá se, že tam nejsou jen obři,“ řekl Teclis. „To zní jako orci nebo goblini.“
„To mě uklidnilo,“ řekl Felix, když šli po stezce dál.

DVACET PĚT

Stezka pokračovala dál páchnoucím lesem. Bláto zhoustlo, ale další velké stopy nebylo nikde vidět, za což byl Felix ne-smírně vděčný. Místo toho byl les ještě shnilější, stromy po-kroucenější a zvířata ještě více zmutovaná. Zahlédli srnce se dvěma hlavami. Nad hlavami jim přebíhali pavouci velcí jako mužská pěst a lesklí jako drahokamy. Přebrodili potok s čer-nou vodou, ve které byly vidět drobné zářící částičky. Felix si domyslel, že voda je zamořená chaotitem. Jeho obavy se potvrdily, když Teclis řekl: „Předejte dál zprávu - nepijte vodu ani nejezte nic, co tu najdete, ať to vypadá jakkoli jedle.“
„Nemyslím, že bys to musel někomu říkat,“ zabručel Go-trek.
„Opatrnosti není nazbyt,“ řekl elf. Tentokrát se trpaslík nehádal. Vzduch byl stále hustší a dusnější, jako před bouřkou, Najednou se Felixovi zastesklo po čistém vzduchu a chladném dešti v horách. Skákal z kamene na kámen, aby se dostal přes potok, jelikož nechtěl, aby se mu ta nakažená voda dotkla byt' jen bot. Čeho se bojíš? řekl si. Zmutovaných bot? Ta myšlenka mu moc vtipná nepřipadala. Ve strašidelném městě Praag slyšel o podivnějších věcech. Zatratil všechny bohy. Zdálo se, že je jeho osudem navštívit všechna nejhorší místa na světě. Co by za to dal, kdyby je Gotrekův úkol alespoň jednou dovedl do harému arabského šejka nebo do císařského paláce! Při jejich štěstí by ale stejně nejspíš zjistili, že jsou plné mutan-tů nebo zlých čarodějů.
Začalo pršet. Déšť byl teplejší než v horách. Felixovi se nelíbilo, jak se dotýká jeho kůže. Mezi listím a větvemi těch odporných pokroucených stromů propadlo mnoho kapek. Jen bohové vědí, co v nich může být za jed.
Opět se rozhlédl. Zdálo se mu, že nad sebou vidí třpytit se oči velké jako pošálky. Soustředil se. Mezi skvrnitou zelení zahlédl ohyzdný obličej s přeraženými zuby. Než mohl říct jediné slovo, vyletěl oštěp a zapíchl se mezi listy. Mrtvola gob-lina pleskla do mlaskavého bláta.
„To bych rád věděl, kolik je jich tady kolem?“ řekl. Siob-hain vytáhla z mrtvolý svůj oštěp. Válečníci Albionu šli dál. Felix si představoval gobliny s divokýma očima, jak vyhlížejí z šera podrostu. Nijak mu to nezvedlo náladu. Felix uvažoval, co se tu vlastně děje. Vypadalo to, že nejsou jediní, kdo se zajímá o Chrám Prastarých. Chtěli jej orci uchvá-tit pro sebe, nebo se tu dělo něco ještě zlověstnějšího?
Teclis zavrtěl hlavou. „Vidím, že nás budu muset opět za-halit pláštěm neviditelnosti,“ řekl.
„Nenamáhej se, elfe,“ zavrčel Gotrek.
Do Zarkhulova tábora dokulhali poslední z Guragových orků, kteří přežili, potlučení a zkrvavení. Pohlédl na jejich schlíplého velitele Kura.
„Co se stalo?“
„Guraga zabil elf. Prošli kolem nás. Jsou v údolí. Jdou k chrámu.“
Je tohle to znamení, na které čekám? uvažoval Zarkhul. Možná. Nyní jsou tu shromážděny všechny kmeny. Vrátily se z lovu u kamenných kruhů a šamani získali moc. Vypadá to, že je stejně dobrý čas k útoku jako kterýkoli jiný.
„Taste meče! Dokažte nám všem svou odvahu. Jdeme do města!“
Od shromážděných tlup se ozval strašný řev, zatímco se jeho slova šířila řadami jako magie. Byl si jistý, že i ty nej-vzdálenější klany jednohlasně křičí v odpověď na jeho rozkaz. V takovéto době budou orci jednat jako jedno tělo, lze je ovlá-dat jako jeden meč, a on byl jejich vůdcem.

Před nimi leželo úpatí kopců. Gotrek, Teclis a Murdo vyrazili nahoru k hřebeni. Drželi se ve stínu stromů a pohybovali se tiše, i když Felixovi unikalo, jak by je něco mohlo zaslechnout přes setrvalé šumění deště. Na úpatí kopce viděli, že se země pod nimi vyčistila. Byla divoká, otevřená a kamenitá až k mís-tu, kde stál chrám.
Nejbližší zikkurat je velký jako kopec, uvědomil si Felix. Chrámový komplex zabíral stejnou plochu jako lidské město. Ze všech míst, která navštívil, možná jen Altdorf byl rozleh-lejší. Vznášela se nad ním aura nesmírné dávnověkosti a podiv-nosti. Snadno uvěřil, že tohle nepostavila žádná lidská bytost, ani žádný tvor podobný člověku, jako je trpaslík nebo elf. Na zdech byly vytesány velké glyfy; byla to hranatá, pravoúhlá bludiště, která jako by k sobě přitahovala zrak. Musel bojovat, aby odvrátil oči. Cítil, že kdyby sledoval vzory až do konce, možná by pochopil podivné kosmické záležitosti, ale vůbec o to nestál. Měl pocit, že kdyby porozuměl těmto runám, ne-chal by přítelnost a lidskost daleko za sebou.
Najednou ho něco napadlo. „Mapy,“ řekl.
„Co, človičku?“ zeptal se Gotrek.
„Ty runy jsou mapy Stezek, nebo struktury Stezek nebo něčeho, co má cosi společného s...“ Větu nedokončil. Uvědo-mil si, že ostatním musí připadat jako šílenec.

„Možná máš pravdu," řekl elf. „To je zajímavá teorie. Nebo to mohou být ochrany. Symboly mohou reprezentovat kouzla. Jsou to vzory mystické síly. Věřím, že svým způsobem jsou jako trpasličí runová magie."

„Věř si, čemu chceš," řekl Gotrek. „Ale k cíli nás to blíž nedovede."

Jako odpověď na jeho slova se zikkurat zatřásl. „Dochází nám čas," řekl Teclis. „Síla uvnitř se začíná vymykat kontrole."

„Jdeme dovnitř?" zeptal se Felix.

„Jdeme dovnitř," souhlasili ostatní. Do toho zaduněly bubny. Vypadalo to, že i orci došli k nějakému rozhodnutí. Murdo se otočil a promluvil ke svým lidem, Bran ke svým. Panenská garda zvedla oštěpy a připravila se.

Než si to uvědomili, řítili se z kopce dolů, jak nejrychleji mohli, a přitom se kryli za kameny. Felix si nebyl jistý, proč to dělají. Někáký instinkt je hnál, aby přeběhli nekrytý prostor co nejrychleji. Zdi starého chrámu neslibovaly úkryt ani bezpečí, ale přesto jim dávali přednost před tím nechat se chytit na otevřeném prostranství.

Pohled na jediného běžícího muže stačil, aby se celá ner-vózní skupina rozběhla. Jak se blížili k velké kamenné stavbě, ve Felixovi sílil pocit, že je zevnitř chrámu Prastarých sleduje něco obrovského a neúprosného, a tak se chtěl dostat mimo jeho dohled co nejrychleji.

Téměř cítil úlevu, když se nohou dotkl první rampy vedoucí vzhůru po boku pyramidy. Už menší úlevu ale cítil, když se ohlédl za sebe. Celý les na kopcích kolem pyramidy najednou ožil orky. Vynořili se po tisících, snad z každého křoví, povy-kovali a ječeli. Co jsme to na sebe přivolali, pomyslel si Felix, když víme, že není cesty zpátky? Proti takové přesile neměli žádnou šanci na návrat. Tlupa orků se hnala dolů z kopce, pohybovala se nezadržitelně jako lavina. Možná to, co jsem cítil, byly pohled orků, říkal si Felix, ale nevěřil tomu.

„Čeká tu na tebe hrdinská smrt," řekl Gotrekovi a ukázal na orčí hordu.

„Má záhuba leží v téhle pyramidě," pronesl Gotrek s očima upřenýma na elfova záda. Felix si nebyl docela jistý, co tím chtěl říct, ale líbilo se mu to ještě méně než pohled na orky.

„Co teď?" zeptal se Teclise.

„Dovnitř," odpověděl. „Jsme blízko středu vši moci, cítím to. Náš úkol je téměř u konce."

Vzduchem se nesl válečný pokřik zelených kůží. „Ať tak či tak, myslím, že máš pravdu," řekl Felix.

Felix odhadoval výšku oblouku, pod kterým procházeli. Byl desetkrát vyšší než člověk a dost velký na to, aby pod ním mohli projít obři, jak si je představoval. Úžasné, pomyslel si. Jako bychom se už takhle neměli čeho bát.

Oblouk byl osvětlený podivnými zelenými světly zasazenými ve stropě. Vypadala jako ta, která Felix viděl na Stezkách Prastarých. Kamenická práce rovněž připomínala vchod na Stezky, i když v mnohem větším měřítku. Felix přemýšlel, proč tu Prastaři potřebovali postavit tak velké cesty. Co sem přivedli z Albionu tak velkého? Nebo byla jeho představitelství na takovou věc příliš prozaická? Možná ty oblouky byly tak velké z úplně jiného důvodu. Možná měla jejich velikost, tvar a forma nějaký mystický význam, který nemohl pochopit. Možná byly součástí nějakého druhu run, jež mohli číst jen bohové. Ne že by v tuto chvíli na tom záleželo, řekl si Felix. Pokud nás orci dostanou do spárů, všechny úvahy tím skončí. Nepříliš uklidněný prošel pod obloukem do rozlehlých zšeřelých chodeb za ním. V tu chvíli se stěny otřásl. „Musíme si pospíšet. Do Komnaty tajemství!"

Stěny kolem se opět otřásl a světla ve stropě pohasla. Někdo zavyl strachy. Temná místnost byla najednou plná hro-zeb. Teclis se vznesl do vzduchu, plný sebevědomí. Ze špičky jeho hole vytrysklo světlo, které jim ozářilo cestu a vyhnalo cupitající tvory mimo jeho dosah. Felix zahlédl obrovské netopýřské stíny poletující ve tmě u stropu. Opět si uvědomil strašlivou váhu kamenů nad sebou. Byl uvnitř umělé hory a něco takového ho velice deprimovalo.

S každým krokem do prastaré temnoty si byl jistější, že tu straší. Nebyl si jistý co - možná duchové Prastarých možná nějakých jiných, dávno mrtvých tvorů - ale určitě cítil, že tu něco je. Měl dojem, že pokaždé když vstoupili do některé místnosti, nějaký velký stín se oddělil od temnoty a vznášel se těsně mimo dohled, sledoval je s nepřátelskou inteligencí a čekal, kdy udělají chybný krok nebo se ztratí ve věčné tmě.

Co hůř, množství chaotitu ve vzduchu rostlo. Cítil tlak v uších, ve spáncích i na tvářích, který sílil téměř na práh bolesti. I zuby ho bolely. Nepochyboval, že elf má pravdu. Blížili se k srdci nejmocnější magie, s jakou se Felix kdy setkal. Cítil dlouhou podřimující síly, které se probouzejí všude kolem.

Zdálo se, že to cítí i Gotrek. Pohyboval se opatrněji a pozorně sledoval okolí. Felix si všiml, že runy na jeho sekeře začaly planout vnitřním světlem. To podle Felixových zkušeností nikdy nebylo dobré znamení.

Za sebou slyšel ozvěnu křiku orků. Připadalo mu, že zvuk v prastarých komnatách burácí jako hrom. Zvířecí řev tucetkrát zesílil, až se z něj stal hlas rozzuřeného boha. V duchu Felix viděl obrovskou armádu zelených kůží, jak zaplňuje chodby - pomalu, neúprosně, jako neodvratný zelený příliv zaplavující celou stavbu.

Felixovi připadalo nepravděpodobné, že by se dostali k cíli, aniž by narazili na nějaký odpor. Podle jeho zkušeností se vojska Chaosu nikdy nevzdávala toho, co měla, bez boje. Pokud to ovšem nebyla past. Ta náhlá jistota jím otřásla. Byli nalákáni do pyramidy, aby tady našli smrt? Budou obětováni nějakým nevyslovitelným způsobem jako součást nějakého příšerného rituálu? Byli už spolknuti zaživa strašlivým bohem, kterým je samotná pyramida?

Snažil se ty myšlenky potlačit a pak si všiml něčeho dalšího. Amulet, který mu elf dal, byl tak teplý, že jej cítil na hrudi. Dotkl se ho prsty. Překvapilo ho, jak je horký, a viděl že runy, napsané vzletným elegantním elfím písmem, svítí. Něco akti-vovalo ochrannou moc amuletu.

Nyní zaslechl v dálce jiné zvuky: válečný pokřik, třeskot zbraní o zbraň. Lidé nebo tvorové podobní lidem prozpěvovali jména Temných bohů. Orci odpovídali hrdelními výkřiky ve svém zvířecím jazyce. Až dosud po cestě nepotkali nic.

Pocit, že jsou v pasti, ještě zesílil -jako když jdete hrdlem obrovského zvířete, které vás může každou chvíli spolknout.

Felix sevřel meč pevněji, jako by pevnější sevření dokázalo potlačit strach. Do hlavy se mu vplížila další představa. Nejsou v těle obrovského zvířete, jsou v útrokách nějakého velkého pekelného stroje, jako jsou stroje trpaslíků pro těžbu a zpracování kovů, jenže tenhle zpracovává duše a vyrábí... co? Nedokázal začít s dohady. Najednou zjistil, že touží po nějakém činu.

Měl napjaté nervy a čelo pokryté studeným potem. Čekání na jakoukoli strašnou smrt, která jim tu mohla hrozit, bylo nesnesitelné. Násilím potlačil touhu rozběhnout se ke vzdálenému boji a vrhnout se do bezmyšlenkovitého krveprolévání, utopit vědomí ve vlnách zběsilé krvežíznivosti.

Amulet na jeho hrudi byl stále teplejší. Runy na Gotrekově sekeře zářily jak hvězdy. Aura planoucí kolem Teclisových amuletů ho téměř oslepovala. V podivné záři viděl tváře ostatních lidí. Vypadaly zvláštně a zvířecky, z jejich stínů se staly stíny přihřbených lidoopů, rysy se pokrývaly ve výrazy primitivní nenávisti a násilí. Culum se na něho nepřátelsky šklebil. Obličej Siobhain vypadal jako pokřivený šílenou nenávistí. Bran se kradmo rozhlížel, jako by se bál, že mu někdo z jeho příbuzných vrazí oštěp do zad a prohlásí jeho korunu za svou. Zdálo se, jako by všichni byli polapeni v nějakém nepřičetném snu.

Elf na něho pohlédl a v nenávistných, cizáckých rysech se objevila starost. „Je to tímhle místem," řekl. „Mění tvou mysl. Chaos a magie Prastarých se tu propletly v něco, co smrtelníci nemají šanci vydržet. Buď klidný. Vzdoruj tomu. Brzy budeme tam, kde potřebujeme být."

Jako na výsměch uklidňujícím slovům zvuky násilí zesílily a celá pyramida se zatřásla, jako by do ní udeřilo obrovské kladivo. Světla se s blikotáním opět rozsvítila a vzduch zaplnil podivný rezavý, kvičivý zvuk. Felix nechtěl uvažovat, co mohlo způsobit, že se velká kamenná stavba roztrásla jako oštěpá-vající se zvíře. Cítil, že byly uvolněny síly, které by dokázaly rozdrtit svět jako vejce. Přál si být někde jinde, jedno kde.

Před nimi se rozkládalo nezastřešené nádvoří. Kdysi střechem mělo, což dokazovaly rozbité kameny povalující se všude kolem. Vzhůru vyčnívaly mohutné kamenné sloupky podepírající strop, který tu už nebyl. I na nich se podepsala eroze. Složitě tesané vzory zarostly mechem. Okrové chomáče lemovaly ně-kté linie a zastíraly jiné.

Na obloze nad jejich hlavami vřela oblaka. Třpytila se rudě, jako by byla zamořena chaotitovým prachem. Křížovaly je blesky. Nyní už museli být docela blízko. Pohled na širé nebe spíš zvyšoval Felixovu klaustrofobii, než naopak. Připomínalo mu to, že za několik okamžiků se znovu vrátí do nepřívětivé temnoty. Vzduch nebyl čerstvý. Byl v něm náznak jakési zkaženosti. Teclis zamumlal něco, co mohla být kletba v elfštině, a vydal se směrem k základně jednoho sloupu.

Byl úplně zvětralý a z kamene vyčnívala bílá ruka. Felix přistoupil blíž a podíval se elfovi přes rameno. Všiml si, že to není lidská ruka. Měla jen tři prsty a ty byly širší a silnější než prsty lidí. Elf zatřásl špičkou hole do kamene. Kámen popraskal a odhalil kostru, která byla jen vzdáleně lidská.

Zřítěla se kupředu a zarachotila na podlaze. Elf musel po-užit nějaké kouzlo, protože se nerozbila na tisíc kousků, jak Felix očekával. Místo toho se převrátila, jako by ožila. Na vteřinu se Felix bál, že se ta věc vrátí k nějaké formě neživota, jako kostlivci a zombie, s nimiž bojoval v ruinách Draken-hofu. Ostatní se také stáhli. Jedině Gotrek a elf zůstali na místě.

Když Felix zjistil, že žádné bezprostřední nebezpečí nehrozí, popošel opatrně vpřed. Kostra patřila bytosti téměř stejně vysoké jako člověk, ale širší - něco ve tvaru hlavy a rozmístění končetin připomínalo žáby. Kdyby se zkrížila žába a lidoop, mohlo by to mít podobnou kostru, pomyslel si.

„Slann," řekl Teclis. „Jeden z Nejstarší rasy, kterou si Pra-starí vybrali jako sluhu. Byl zazděn do tohoto sloupu. V základně každého sloupu byste našli podobnou kostru. Byli tu pohřbeni zaživa."

„Ale proč?" zeptal se Felix.

„Jako součást rituálu, který měl toto místo posvětit. Jejich duše měly sloužit jako strážci. Možná to byly oběti čehokoli, v co věřili Prastarí. Nebo byl jejich účel tak cizí, že jsme mu ještě ani nezačali rozumět. Kdo ví? Jednoho dne, až budu mít víc času, bych se sem rád vrátil a prozkoumal to tady. Kdo ví, jaká tajemství tu jsou skryta?"

„Takhle se nikam nedostaneme," řekl Gotrek a významně pozvedl sekeru. „Veď nás, elfe. Odveď nás do srdce této věci."

Teclis se probral ze snění, ale ještě se na chvíli zastavil a upřel zvědavý pohled na kostru. Felix si myslel, že mu rozumí. Jak je to dlouho, co ten tvor žil, dýchal a kráčel ve sluneč-ním světle? Alespoň milénia. Před zrozením Císařství. Dříve než z pradávne Nehekharie vzešly první lidské civilizace. Na jaký svět se díval? Jaké úžasné divy zažil? Na okamžik Felix chápal mámení nekromancie. Být schopen přinutit takového tvora k řeči a vyrvat mu jeho tajemství. Zachvěl se a odvrátil pohled. Uvažoval, odkud se ty temné myšlenky vzaly. Tohle místo má na mne opravdu zlý vliv, pomyslel si. Přešli po nádvoří jako jeden muž a vrátili se zpět do útrob chrámu.

Felix si prohlížel chodbu, kterou šli. V tuto chvíli byla široká jako silnice a ukrýt se v ní dalo pouze tam, kde asi každých padesát kroků vystupovaly podpůrné oblouky ze stěn. Pokud z chodby vedly vchody do nějakých místností, byly skryty tak šikovně, že byly nezjistitelné. Od nalezení kostry v základ-ně sloupu měl Felix podezření, že všude kolem jsou skryté komnaty, kostry a tajemství. Zjistil, že je až příliš snadné si představit uzavřené místnosti, kde legie žabích tvorů položily život za své zvrácené bohy a kde pulzovala energie starově-kých čarodějů v hrozivých strojích.

Nad hlavou jim zářilo nepřirozené nazelenalé světlo. Po-skytovalo matné a sinálé osvětlení, které skoro stejně skrývalo, jako odhalovalo. Stíny groteskně tančily, kdykoli světlo za-blikalo a opět vzplálo. Spolu s ořesy země to hovořilo o tajem-ných zařizováních, která dosud pracují uvnitř chrámu, ale po všech těch miléních už začínají dosluhovat. Felix si opět před-stavil nějaký obrovský, složitý a naprosto nepochopitelný stroj. Ale byl připraven věřit, že síly, které

dokázaly pomalu a neúprosně přesouvat kontinenty, byly svedeny sem. Jakmile ho to napadlo, uslyšel, jak se obrovskou stavbou opět rozezněly ozvěny boje.

Hluk zuřivé bitvy se stále přibližoval. Felix napínal zrak do šera. Na další křižovatce chodeb divoce bojovali orci a bestie. Střetly se dva mohutné nesmířitelné přílivy zrůd a ani jeden nechtěl ustoupit. Felix nedokázal určit, kdo vyhrává, a ani se o to nestaral. Chtěl se jen dostat odsud pryč, z té bezvěké tmy, která ho obklopovala.

Teclis jim zvednutím ruky naznačil, aby zůstali stát. Všichni, muži i ženy, si připravili zbraně, pozvedli oštěpy a potěžka-vali meče. Felix si nebyl jistý, jestli jim dlouhé jedenapůl-ručky budou v těchto chodbách vůbec k něčemu.

Pochyboval, že je tu dost místa pro víc než dva nebo tři takto ozbrojené muže bojující vedle sebe. Ve stísněném prostoru budou ohrožovat své přátele stejným dílem jako nepřátele.

„Ne,“ řekl elf. „Nebudeme bojovat. Ještě ne. Musíme najít jinou cestu.“

Napjatě čekali, jestli se boj přesune k nim, ale nestalo se tak. Místo toho bojující postupovali dál do tmy, až jim nakonec zmizeli z dohledu. Malá armáda se opět dala do pohybu.

Došli k další rampě; tahle vedla do hlubin. Šířil se z ní odporný zápach stojaté vody znečištěné chaotem a rozkladu.

Ke stěnám přilnula plíseň a cosi černého, co vypadalo jedovatě. Ča-sem to vyžralo staré rytiny a vytvořilo nové groteskní tvary připomínající chrlíče a nestvůry, ale ne tak docela.

Teclis je bez oddechu vedl dál dolů do věčné tmy. Felix hledal očima trpaslíka, ale zdálo se, že ten je naprosto ztracen ve svých ponurých myšlenkách. Jeho mysl se obrátila dovnitř, jak se mu často stávalo před výbuchy nejkrutějšího násilí.

I tato rampa byla gigantická. Svažovala se příkře do tmy, která byla čím dál hlubší, protože zelenavé světlo svítilo stále sporadičtěji. Felix šel v čele zástupu vedle elfa a trpaslíka. Zjistil, že ho jejich přítomnost uklidňuje i tady. Pak zahlédl něco, co ho o klid rázem připravilo.

Cestu jim zatarasilo něco, co vypadalo jako mohutná zřícená zeď z tyčí. Když přišli blíž, zjistili, že to nejsou tyče, ale kosti, část obrovské kostry. Nad nimi se tyčil mohutný hrudní koš; postupovali podél roztržštěné páteře k vcelku lidsky vyhlížející lebce, kterou rozdrtil nějaký titánský úder.

Byla to kostra obra. Zatarasila celou chodbu. Velikost téměř souhlasila s velikostí nestvůry, kterou si Felix představoval, když uviděl obrovský otisk v blátě v lese.

„Nemyslím, že ho tu pohřbili jako součást nějakého dáv-ného rituálu,“ řekl.

Hledal stigmata Chaosu, ale žádná nenašel. Kostí byly mnohem silnější, než by byly u člověka odpovídající velikosti. Felix si domyslel, že za života byl obr mnohem širší, než by byl stejně vysoký člověk. Přesto neviděl žádné rohy ani drápy. Několik kostí z rukou a nohou chybělo, ale viděl, že jejich polámané zbytky leží opodál. Vzpomněl si, že takhle lámou kosti orci a bestie, aby mohly vysát morek. Potlačil zachvění.

„Co mohlo zabít a sežrat obra?“ zeptal se, i když ve skutečnosti odpověď neočekával.

„Jiný obr,“ zavrčel Gotrek ponuře. Prošel pod velkým hrudním košem a na chvíli se zastavil, aby pouvažoval a přeměřil si ho podle sebe. Felix by rád věděl, co mu běží hlavou. Ve srovnání s tou obrovskou nestvůrou i Gotrekova sekera vypadala jako dětská hračka. Felixovi to na klidu nepřidalo. Otisk venku byl z nedávné doby, a tak se mu v hlavě objevila představa lidožravého obra, který je tak silný, že dokáže zabít i svého velikého příbuzného.

Pokud mohl soudit podle jejich výrazů, ostatní napadlo totéž. V cestě do hloubi pyramid pokračovali velice váhavě.

DVACET ŠEST

Teclis studoval vlákna moci, kterou cítil kolem sebe. Už byl blízko. Blízko k černému srdci záhady, kvůli jejímuž vyřešení přešel kontinenty, blízko ke zdroji strašlivých výbuchů moci, které budou znamenat záhubu pro jeho domov, pokud jim nezabrání. Cítil kolem sebe tok obrovských energií, dokonce větší než ty, které zachycují strážné kameny v Ulthuanu.

Ve srovnání s nimi to bylo jako poměřovat horský potok s tokem velké řeky Reik.

Něco tu bylo špatně. Proudové energie nebyly pravidelné. Zadržovaly se. V jednom okamžiku prudce vybuchly a vzápětí se zvolna vytrácely, až málem zmizely úplně. Jako kdyby je někdo vyvolával a nedokázal je úplně ovládat. Ta myšlenka zasílala zrnko strachu i do jeho dokonalého sebeovládání. To, že si někdo dovolil probudit tohoto spícího démona, aniž by znal jeho skutečné jméno, a vyvolával nepředstavitelnou moc, aniž by měl prostředky k jejímu dokonalému ovládnutí, bylo málem děsivější než představa, že ji tihle zločinci použili ve službách Chaosu.

Pokud moc, která podpirá kontinenty a je schopna přesouvat světy na jejich drahách, vytryskne neovladatelně, je evidentně konec světa na dosah. V každém případě to bude znamenat konec tohoto chrámu a pravděpodobně i tohoto ostrova a jako nevyhnutelný důsledek i konec Ulthuanu. Co hůř, čas-tečná kontrola proudů, která tu probíhala, znamenala přítomnost mocných čarodějů, kteří se mu možná více než vyrovnají. Vyhledka na střetnutí s nimi se mu nijak nelíbila.

Cesta končila jiným vysokým obloukem. Za ním se rozkládala velká místnost s mnoha vchody a východy. Felix se rozhlédl. Na první pohled to nemělo hlavu ani patu. Bylo to rozlehlé bludiště postavené podle zásad, kterým nerozuměl. Nad nimi byla změť ochozů a lávek. Před nimi se otevíral rozlehlý pros-tor. Když došel k okraji a podíval se dolů, viděl další, klesající ochozy. Bylo to jako shlížet do hluboké studny.

Připomnělo mu to podivné město, ve kterém se se Snorrim a Gotrekem kdysi ztratili při cestě přes pustiny Chaosu. Byla mezi nimi nějaká souvislost? Určitě to byla podobná architektura, ale chrám byl postaven v impozantnějším měřítku. V du-chu najednou uviděl tucty takových míst rozházených po světě, spojené sítí podivných sil, rozmístěných ve vzoru nepocho-pitelném pro smrtelnou mysl stejně jako jejich nitro.

Ze snění ho vytrhla tlupa orků, která se objevila na protějším ochozu kousek nad ním. Vedl je šaman s holí ozdobenou

lebkou. Se zaječením na ně ukázal prstem. Takže tolik, po-kud jde o kouzlo maskování, pomyslel si Felix. Orci si všimli mužů pod sebou, napjali luky a vyslali k nim mrak šípů. Byli dost daleko, ale nemohli počítat s tím, že k nim žádná střela nedoletí. Felix se sklonil pod úroveň kamenného zábradlí. Ší-py zarachotily kolem něho. Vzápětí přiletěla druhá vlna, kte-rou Teclis zapálil. Když to zelené kůže viděly, přestaly střílet a vykřikovaly ve svém odporném jazyce posměšky a urážky. Gotrek odpověděl několika vlastními, ke kterým se připojilo i několik lidí. Zdálo se, že elfa zajímá jen jedno: aby pokračovali v cestě.

Orci vyběhli po ochozu a snažili se najít nějakou cestu ke svým protivníkům. Felix viděl, že se z jednoho vchodu vyno-řili válečníci Chaosu v černých zbrojích doprovázeni bestii a srazili se s orky. Vypukla strašná bitva. Felix zauvažoval o jejich štěstí. Proč se nesetkali s žádným odporem? Proč se všichni válečníci Chaosu soustředí na zelené kůže? Okamžitě ho napadla odpověď. Byli pro ně větším ne-bezpečím. Koneckonců, byla to armáda ve srovnání s jejich

malou skupinkou. Možná si válečníci Chaosu lidí mezi sebou vůbec nevšimli. Pokud je to tak, pomyslel si Felix, je jen otázka času, než to opomenuti napraví.

Tušení se ukázalo být správné ani ne sto kroků od místa, kde ho napadlo. Elf je odvedl z širokého balkonu. Kráčeli podél něj do velké místnosti s dalšími podivnými sloupy. Tyto zářily záhadným zeleným světlem. Felix téměř cítil, jak mezi nimi proudí moc. Po celé délce na nich plály velké runy. Ze vchodu na druhé straně místnosti se najednou vynořila horda bestii. V jejich čele šel válečník Chaosu v černé zbroji a na hrudi mu planulo znamení Oka Chaosu. Při pohledu na vetřelce se bestie s křikem a vzýváním Tem-ných bohů vrhly kupředu. Válečníci Albionu se jim rozběhli vstříc, aby se s nimi utkali tváří v tvář. Během několika chvil propukla mezi sloupy šílená řež.

„Držte se pohromadě," řekl Teclis. „Nemůžeme si dovolit se tady zdržovat. Máme málo času."

„A já trpělivosti," dodal Gotrek. Ještě než to dořekl, srazil nestvůru s vlčí hlavou ozbrojenou masivním oštěpem a hned nato rozpáral netvora s kozí hlavou od žaludku po třísla. Felix srazil mečem oštěp dalšího obra s kozí hlavou a bodl po něm. Nestvůra zaječela a uskočila, aby ji nepropíchl. Přitom narazila do jednoho ze zářících sloupů. Okamžitě začala vřiskat ještě víc a vzduch naplnil zápach škvářčích se masa. Jak se potácela vpřed, Felix uviděl, že má záda a ramena zčernalá a spálená. Když po ní sekl a srazil jí hlavu, měl skoro pocit, že toho tvora vysvobozuje z agónie.

Gotrek s Teclisem se drželi v první linii. Trpasličí sekera a elfí meč se míhaly vedle sebe. Felix viděl, že Teclis se více než vyrovná kterémukoli šermířskému mistru, ale na trolobjice to nestačilo. Na každou bestii, kterou elf zabil, zlikvidoval trpaslík čtyři. Přesto si elf na čaroděje nevede špatně, pomyslel si Felix. Čas od času se Teclis zastavoval, pronášel slova moci a gestikuloval. Následoval záblesk energie, který mnoho pro-tivníků rozložil na kousky.

Ti tři vytvořili šipovou formaci, za níž si válečníci Albionu prosekávali cestu skrz své nelidské nepřátele. Trpaslíka a elfa nedokázal ohrozit žádný z těch, co stojí proti nim. Lidé z Albio-nu takové štěstí neměli. Felix viděl, jak řady kolem Brana řídnu, zdecimované zoufalými bestii. Murdo a Culummu přišli na pomoc a podpořili tělesnou stráž horského krále, až se jim povedlo probojovat se z davu ven. Gotrek vyhledal válečníka Chaosu. Několik okamžiků se sekera z hvězdného železa potýkala s černou ocelí vykovanou v pekle, pak válečník Chaosu padl a jeho vojsko začalo zmateně ustupovat.

„Dál, dál," volal Teclis. „Musíme se dostat k srdci pyrami-dy, než bude příliš pozdě."

Tón jeho hlasu byl tak naléhavý, že mu neodmlouval ani Gotrek. Pyramida se opět zatřásla. Záře obklopující sloupy s runami zesílila, že téměř oslepovala, a pak naráz zhasla. Kde se dotkla živých nebo mrtvých, všechno hořelo. Felix pospí-chal dál, cítil elfovo zoufalství a vůbec se mu to nelíbilo.

Čím hlouběji pronikali do pyramidy, tím bylo pro Teclise slo-žitější ukrývat je před pátracími a hlídacími kouzly. Už jednou jeho soustředění zakolísalo a hned si jich všiml šaman orků. Proudý magické energie začaly být chaotické, částečně kvůli moci soustředěné v chrámu a částečně kvůli obrovským rázům, které vytvářeli šamani a váleční páni Chaosu. Ty sice byly slaboučké ve srovnání s první příčinou, ale za těchto okolností vnášely nestálost do jejich základní struktury.

Každé zaklínání bylo jako zmko písku v poušti. Samo o so-bě neznamená nic, ale ten drobný kousek váhy a tlaku navíc dokáže způsobit, že se celá duna pohne a přesype podle jiného vzoru. Tady to bylo stejné. Možná že jednoho dne svoje teorie sepiše - pokud zůstane naživu. V tuto chvíli měl jiné starosti.

Aby sám nepřispíval k tomu malströmu, bral si energii ulo-ženou v holi i svou osobní energii, což bylo velmi vyčerpáva-jící. Měl nějaké sušené koření a byliny, které by mu pomohly, ale raději by je nepoužil, pokud to nebude absolutně nutné.

Za obnovení energie platil ztrátou koncentrace a intelektuální bystrosti, kterou teď potřeboval všechnu beze zbytku. Měl příliš malé vojsko, aby si mohl dovolit riskovat, že se zapletou do další rvačky. Čas se krátil. Potřeboval najít nejbez-pečnější cestu do srdce tohoto labyrintu a vypořádat se s čaro-ději, kteří tam byli. Proto potřeboval zbraně lidí a trpaslíka, aby ho chránily. Věděl, že bude muset použití kouzla riskovat a doufal, že zdejší čarodějové jsou tak zaujatí spleťtostí bojové magie, že si toho, co hodlá vyzkoušet, nevšimnou.

Kývl na ostatní, aby počkali, zavřel oči a začal odřikávat Vševidoucí zaklínadlo. Nejdřív -jako vždy - necítil žádnou změnu a pak se začaly hranice jeho vnímání pomalu rozšiřovat jako nafukující se bublina. Najednou byl schopen stát mimo sebe a shlížet dolů, jeho zorný úhel se zvětšil na tři sta šedesát stupňů. Cítil závrať, když se jeho mysl snažila přizpůsobit vni-mání, jaké nikdy neměl mít, a vidět věci z perspektivy, z níž je smrtelník obvykle nikdy nevidí. Nebýt desetiletí cvičení a staletí disciplíny, pochyboval, že by to zvládl. Pokud věděl, žádný smrtelník nikdy nedosáhl duševní přizpůsobivosti, po-třebné pro provádění těchto rituálů, bez silných halucinogenů. I tak pochyboval, že by jim kouzlo bylo nějak užitečné. Mohli ho provádět jen elfové a samozřejmě Prastaři, kteří je to na-učili. Možná že i

slannové, ale kdo může říct, co ta podivná žabí rasa dokáže?

Uvědomil si, že začíná být nesoustředěný, jak se jeho mysl snažila uniknout tlaku, kterému ji vystavoval. Zhluboka se nadechl, jedinou myšlenkou uklidnil bušící srdce a nechal své vědomí plně se rozvinout.

Začínal si uvědomovat všechny chodby směřující od místa, kde stáli. Viděl, že většina jich je prázdná, ale v některých se pohybovaly bestie a orci. Vypadalo to, že bitva o pyramidu se dostala do nové fáze - kradmého plížení, kdy se jedna strana snaží překvapit tu druhou. Jeho vědomí se šířilo jako vlnky k okraji tmavé klidné tůně, do níž někdo vhodil kámen.

Viděl ohniska divokého konfliktu mezi orky a bestii. Viděl šamany sesílat kouzla s pomocí kostěných kouzelných hůlek a válečné čaroděje odpovídat kouzly lstivé tzeentchovské spletitosti. Jejich vinou se trhala materie reality, což cítil jako bolest uvnitř lebky.

Vidění vplouvalo dovnitř a ven, dokud neviděl celou pyramidu jako obrovské kypící mraveniště zuřivosti a boje, plné nestvůr, které se snaží ublížit jedna druhé. Viděl mohutné troly a obrovské dračí lidožrouty. Viděl bizarní netvory bez končetin chované v jámách - samé oči a ústa - jak se ženou do boje s ječícími gobliny na zádech. Viděl mezi ochozy létat harpyje, snášely se na řvoucí černé orky a drápy ostrými jako nože jim vypichovaly oči.

Spoustu toho neviděl. Určité oblasti byly zaštitěné zvláštními runami, jiné mu zastíraly oslňující víry a proudy kosmické energie, které ho oslepovaly, když se na ně snažil soustředit. Přinutil svou mysl nasát, co může, a zapamatovat si co nejvíce a pak se zaměřil na to, co hledal - tajemný mohutný svazek sil, který se ukrýval hluboko v srdci této šílené stavby.

Tato část byla snadná. Jeho pozornost k tomu byla přitahována jako mūra k plameni nebo topící se plavec ke středu víru. Viděl kouzla, která to měla chránit. Byla mocná a silná, ale postrádala rafinovanost a sílu varovných kouzel slannů. S trochou štěstí a šikovnosti se jim dokáže vyhnout. Nechal své vědomí plout kolem složitých vzorů, vyhýbal se mystickým pastím a léčkám a snažil se nespustit žádnou ochranu. Měl pocit, že to jde strašlivě pomalu a bolestně, ale věděl, že ve skutečnosti je dosud zachycen v okamžiku mezi jedním a druhým úderem srdce. Přitom viděl válečníky, kteří čekali uvnitř, a mohutného tvora, jenž se pohyboval v srdci pyramidy; cítil jeho primitivní vztek a hlad. Pak konečně jeho mysl našla to, co hledala - středovou místnost, srdce šílenství, místo, odkud moc vyplouvala do světa venku a do říše smrtelníků.

Viděl mohutnou stavbu, která připomínala obětní oltář, kluzkou krví a ovládání nějakého složitého stroje. Viděl hro-mady mrtvol, které byly obětovány bůhvíjakým bohům. Viděl obrovské sloupy na obou koncích síně, kam byla zaměřena kondenzovaná a soustředěná magická energie. Viděl obrovskou a složitou síť sil, které odsud vyzařovaly do stovky dalších míst. Tady byl jeden z velkých svazků Stezek Prastarých, možná ten největší, snad kromě nesmírné propasti zející na severním pólu.

Teď viděl, odkud všechny bestie a válečníci Chaosu přicházejí. Procházeli Stezkami Prastarých a vynořovali se zde. Právě v této chvíli mu výbuch energie pověděl o příchodu další bojové skupiny. Díval se, jak okamžitě přijímá rozkazy od čarodějů, kteří toto místo ovládali, a vyráží do boje.

Tady byly konečně bytosti, které toto místo otevřely - téměř identická dvojčata-albíni s vlčím vzhledem. Jeden byl oblečen ve zlaté tkanině a druhý v nejtemnější černi. Okamžitě vycítil jejich nezměrnou magickou moc. Něco je spojovalo, pouto krve a magie, které mu připomínalo spojení mezi ním a jeho dvojčetem, ale tohle bylo silnější. Cítil jejich zákeřnost a ra-dost, když pracovali spolu, a uvědomil si, že nejsou v žádném ohledu přičetní. Nezaleželo jim jim na tom, jestli zničí ostrov nebo celý svět. Spíš by je to potěšilo. Nemohl je ničím přesvědčit, aby přestali, a tak ta malá šance byla pryč. Mohl je přemoci jedině silou. Jen doufal, že jí na to má dost.

Pak si všiml, že jeden z nich pracuje s kouzly podobnými těm jeho a vede vojska Chaosu proti orkům. Ten druhý dohlížel na stroj v srdci komnaty. Zřejmě si neuvědomovali nebo nedbali na to, že probudili moc, jejíž ovládání je nad jejich síly.

Teclis zrušil kouzlo a jeho vědomí se okamžitě vrátilo do nádoby jeho těla. Potrásl hlavou a zkontroloval maskovací kouzla seslaná na skupinku. Teď je budou potřebovat víc než kdy dřív. Pokud je některý z čarodějů vycítí, než se dostanou do vnitřní svatyně, mohl by na ně poslat tolik válečníků Chaosu a bestii, že jim nakonec podlehnou. Věřil, že tkanivo je pevné a účinné. Více se obával toho, že o nich čarodějům řekne někdo z jejich sluhů. Proti tomu jim mohla pomoci jen rychlost.

DVACET SEDM

Zarkhul spěchal dál do nitra pyramidy. Vedl sem svého tělesného strážce - do srdce největšího zikkuratu. Byl blízko svému cíli. Brzy se svými válečníky zabije vetřelce, kteří znesvětili chrám. Očistí toto místo krví. Vyvolal duchovní sílu svého lidu i bohů a požehnal válečníkům. Nyní dojde k zúčtování, říkal si.

Kelmain vycítil rušení v ochranných kouzlech. Měl pocit, že už ho zaznamenal dřív, ale nebyl si jistý. Proudů moci tu byly tak bouřlivé, že to bylo obtížné rozeznat. Tohle bylo jiné. Tohle na sobě mělo značku magie zelených kůží a bylo to blízko, velmi blízko a velmi silné. Zdálo se, že se orkům nějak podařilo proniknout do středu města. Bylo jich příliš mnoho, než aby bylo možné je zastavit, alespoň dokud nedostanou posily. Potřebovali čas, aby uklidnili kypící energie Stezek a znovu je ovládli, pak si budou moci opět přivolat pomoc. Potřeboval všechny zbývající vojáky tady, aby střežili Kom-natu tajemství, dokud nebude moci přivést posily. Seslal povolávací kouzlo, které k němu přivede Magriga.

Felix lapal po dechu. Elf je vedl rychlým klusem přes labyrint. Felix si nebyl jistý, jak našel cestu a držel se jí, ale vypadalo to, že to funguje. Při cestě do hlubin se jim podařilo vyhnout se dalším pustošícím tlupám bestii i orků. Cesta před nimi byla volná. Podle tlaku v hlavě by Felix řekl, že už jsou blízko svému cíli. Působení zlé magie sílilo.

Nahoře před sebou teď viděl podivnou pulzující záři. Svítila stále jasněji a pak vyhasla téměř k neviditelnosti. Víc než kdy dřív se cítil jako brouk, který se plazí místnostmi domu něja-kého velkého tvora. Velikost chodeb ho skličovala. Byly tak obrovské, že by jimi prošel i ten mrtvý obr. Co sem přivedli? uvažoval. Proč ty chodby musely být tak velké? Přinesli sem Prastaři lodě? Nebo byli Prastaři obři? Tolik otázek a tak málo odpovědí.

Najednou uslyšel odněkud zblízka nepřičetný vzteklý řev, tak hlasitý, že mu to málem trhlo uši, a tak děsivý, že měl co dělat, aby neztluhl na místě. Takový hluk mohla dělat jen ne-stvůra mnohem větší než člověk. Jedině obr. Co víc, jak na-slouchal přibližujícímu se řevu, zaslechl i zvuky boje.

Felix si vyměnil pohledy s Gotrekem a Teclisem. Věděli, co přijde. Elf nevypadal nijak znepokojeně. Gotrek se tvářil zuřivě. Zježily se mu vousy a přejel palcem po ostří sekery, až se objevila kapka krve. Muži z Albionu se zdáli být připra-veni k útěku. Tahle hrůza by pro jejich otřesené nervy mohla být to poslední, co je zlomí, a pak se rozprchnou. Co se stalo potom, bylo tak rychlé, že to mysl téměř nestihla přijmout. Dole v chodbě se objevil obrovský stín, který zakryl svým obrysem světla na stropě. Všude kolem něj se ozýval jakot a válečný pokřik. Ale ve srovnání s řevem obrovského netvora to znělo jako nesmělé pipání bahenních ptáků. Než stačili zareagovat, obr byl několika dlouhými kroky u nich. Felix si ho rychle prohlédl. Kdysi vypadal jako člověk, ale to už bylo dávno. Nyní byl ohavně změněný. Měl proporce téměř jako trpaslík. Jeho ramena byla nesmírně široká a nohy měl jako kmeny velkých stromů. To srovnání se nabízelo, protože v jedné ruce držel kyj, který byl podle všeho právě stromem s olámanými větvemi. Ale ten obličej se bude Felixovi ještě dlouho zjevovat ve zlých snech.

Možná, že kdysi měl proporce normálního člověka, i když určitě měl monumentálně velká ústa. Nyní byly jeho rysy roz-teklé jako vosk a ochablé laloky mu visely skoro až na prsa. V jediném jeho zdravém oku se zračila šílená bolest a vztek. Mezi zuby, velkými jako náhrobní kameny, mu kapaly sliny.

Neuvěřitelně páchl jako legie žebráků, kteří strávili celý den ve stoce přebíráním nejhnusnějších odpadků. Felix si nedoká-zal pomoci a začal zvracet.

Všude kolem se hemžili orci a válečníci Chaosu, kteří spolu bojovali. Obr se o to nestaral. Mlátil kolem sebe kyjem a rozbí-jel je na kaši. Síla jeho úderů byla velmi přesvědčivá. Jediný stačil, aby rozdrtil válečníka napadrt'. Přitom dupal po malých nestvůrách kolem sebe stejně, jako by člověk zašlápl hmyz.

Sotva se na ně podíval, jakoby mimoděk roztloukl tučet mužů Albionu na kaši a pokračoval dál do hlubin pyramidy. Zůstali uvěznění v pasti zuřivé bitvy.

„Rychle," řekl Teclis. „Musíme jít za ním."

„To si děláš legraci," odsekl Felix a vykryl úder mohutného orka těsně předtím, než ho Gotrekova sekera rozsekla na dvě poloviny.

Elf zavrtěl hlavou. „Míří do hlubin k ose moci. Byl tam povolán nebo jej to tam táhne."

„Povolán?" zeptal se Felix. „Kdo by něco takového povo-lával?"

„Nevím," řekl Teclis. „Ale jsem si jistý, že to brzy zjistíme."

Zatímco mluvili, trpaslík proběhl okolo nich a divoce sekal kolem sebe. Zdálo se, že zoufale touží vydat se po stopě nestvůry, která by mu zaručila důstojnou smrt.

Felix se vydal za ním. Nic jiného mu ani nezbývalo.

A tak přišli do srdce chrámu, do tajných místností, kde temná magie Chaosu reaktivovala dávné stroje Prastarých. Vynořili se ve velké místnosti, kam vedl tučet různých portálů. Ze dvou se hrnuli válečníci Chaosu, bestie, minotauri, harpyje, démo-ničtí lovečtí psi s ocelovými obojky, všechny noční můry, se kterými Felix doufal, že se už nikdy nesetká. Všude kolem se vršily hromady mrtvol zelených kůží a bestii.

Na obrovském oltáři stáli Kelmain a Lhoigor. Jeden z nich manipuloval s energiemi tak, že posouval ruce nad ovládáním starých strojů. Druhý stál bez hnutí. Obr se tyčil nad ním a na-slouchal svůdnému hlasu zla. Felix okamžitě pochopil, proč

byl netvor povolán. Několika dalšími průchody se hrnuly do místnosti hordy zelených kůží v takovém množství, že by dokázaly přemoci ty, kteří je zatím drželi na uzdě. Felix netušil, jak se sem dostali, ale podle lidí z Albionu tu byli orci doma po staletí, než byli vyhnáni, a tak zřejmě znali tajné průchody. Ne že by na tom záleželo. Vypadalo to, že se se svými druhy dostal mezi kladivo Chaosu a kovadlinu orků. V této komnatě byly tisíce nepřátel a dva nejstrašnější čarodějové, jaké kdy viděl, spolu se šíleným obřím strážcem. Nabídl poslední mod-litbu Sigmarovi. Věděl, že tohle se přežít nedá.

Najednou pochopil, co se děje a proč tu bylo tak málo válečníků Chaosu. Čarodějové uvolnili síly, které nedovedli ovládat. Otevřenými portály viděl Felix vřící moře energie. Pomalu pronikalo dovnitř, neodvratně a neúprosně jako láva. Z pustin Chaosu už žádné další posily nedorazí, uvědomil si Felix. Nejspíš byly pohlceny surovou materií Chaosu, kte-rá proplovává Stezkami. Ale pro takové netvory v sobě stejně žádný soucit nenašel.

Najednou ho napadlo ještě něco. Orci by mohli zvítězit a jejich vítězství by bylo stejně zlé jako vítězství Chaosu. Pokud nebudou staré stroje vypnuty, uvolněné síly roztrhají Ulthuan i Albion na kusy a nakonec zřejmě celý svět.

„Co budeme dělat?" zeptal se Felix.

„Kryjte mě," řekl Teclis. „Musím se dostat k oltáři."

„To je pro elfy typické," zabrblal Gotrek téměř s humorem. „Svět končí a on se stará o své bezpečí."

Přesto trolobijce elfa následoval a Felix šel s ním.

Probili se skrz místnost. Lidé vytvořili kolem elfa pevně sevře-né klubko. Neměli tušení, o co tady jde, ale byli rozhodnutí bránit ho, ať se děje cokoli. Všude kolem bojovali orci s bes-tiemi a válečníky Chaosu.

Felix viděl, že to byla jejich výhoda. Jenom málokdy na ně nepřátelé zaútočili ve větším množství. I tak byl boj divoký a smrtící a umírali muži i ženy. Felix se shýbl pod výpadem válečníka Chaosu a t'al odvetou na jeho zbroj z černého kovu.

Meč mu silou úderu málem vypadl ze znečitlivělých prstů. Pradávná magická čepel pronikla kouzelným náloketníkem a zakousla se válečníkovi Chaosu do paže. Další úder ho zasáhl do nákrčníku a čepel se mu zabořila hluboko do hrdla. Vpředu Teclis s Gotrekem bojovali jako démoni a sráželi všechno, co jim přišlo do cesty. Člověk nebo nestvůra, bestie nebo ork, nic je nemohlo zastavit. Rozsévali kolem sebe ne-smírnou zkázu. Už byli na půl cesty ke svému cíli, když se všechno začalo kazit.

Teclis věděl, že je jen otázkou času, kdy si ho čarodějové Chaosu všimnou. Mohl zajistit, aby zůstali utajeni před jejich ochrannými kouzly, když procházeli pyramidou, ale nyní je magickým zrakem viditelný. Jedno z dvojčat bylo zaneprázdněno snahou udržet pod kontrolou mohutné toky energie přes ovládací oltář. Zdálo se, že ho jeho bratr zásobuje silou a zároveň velí vojskům Chaosu. Teclis cítil volání vycházející do všech částí pyramidy. Nepotřeboval rozumět jazyku, aby věděl, že je to příkaz bojovníkům vrátit se do místnosti co nejkratší cestou.

Jakmile bylo kouzlo hotovo, otevřel černě oděný albín oči a rozhlédl se. Jejich pohledy se střetly. Teclis cítil, jak mezi nimi přeskočila jiskra poznání. Oba věděli, kdo je ten druhý - mistr čaroděj. Mág Chaosu se zlomyslně usklíbl a vykřikl něco v starém, stěží rozpoznatelném jazyce. Teclis uhnul před úderem orčí čepele a zoufale se snažil zjistit, co jeho nepřítel v rámsu bitvy křičí. Byl si jistý, že to není zaklínadlo. Ale to, co začal odříkávat pak, kouzlo bylo - a v příštím okamžiku se k němu a k trolobijci vzepjal obrovský oblouk moci. Teclis horečně vytvářel protikouzlo. Než ho však stačil dokončit, dopadl na něho obrovský stín.

Felix vzhlédl. Jeho pohled putoval po sloupovitých nohou a silném beztvarem těle, až spočinul na odporném obličejí obra. Všichni kolem stáli jako přikovaní. Neměl jim to za zlé. Pouhá zuřivost obrova řevu by zbavila síly většinu lidí. Na okamžik všechno ztichlo. Zdálo se, že se v místnosti nic nehýbe.

Felix si nebyl jistý, jestli je to opravdu tak, nebo je to jen iluze. V minulosti mu v kritických okamžicích často připadalo, že se vše zastavilo nebo se pohybuje nesmírně pomalu. Možná to byl jeden z těchto případů.

V příštím okamžiku už to věděl jistě. Obrovský netvor po-zvedl kyj a svištivým obloukem jím udeřil dolů, aby rozdrtil elfa na krvavou kaši. Felix se horečně snažil vymyslet, co udělat. Nic ho nenapadlo. Nemohl úder nijak zadržet. Vrhł se vpřed, aby se pokusil strhnout elfa stranou, a viděl, že trolobijce dělá s úmornou pomalostí totéž.

Gotrekova ruka velikosti šunky odhodila elfa na jednu stranu, zatímco trolobijce sám uskočil na druhou. Odstrčil Teclise tak silně, že elf upadl a kus se odkutálel. Felix si po-myslel, že tohle se trpaslíkovi muselo líbit. O úder srdce později se ozvalo zadunění, jak kyj narazil na kámen. Do vzduchu se rozprskly úlomky šterku. Jeden škrábl Felixe do obličeje a vyryl mu do tváře krvavý šrám.

Gotreka nezastrašila velikost nepřitele a vrhl se vpřed; s mohutným rozmáchnutím ťal obra do kotníku. Z hluboké rány vytryskla krev. Zazněl trpaslíkův šilený smích, když zno-vu mávl sekera. Runy zaplály, jak se sekera nořila do obrova masa nakaženého Chaosem. Je možné, že by porazil i tak obrovského tvora? napadlo Felixe.

Všiml si, že čaroděj Chaosu pronáší další zaklínadlo. Felix věděl, že je zle. Podíval se na Teclise, ale elf se teprve sbíral na nohy. V příštím okamžiku vyletěla mágovi z ruky koule rudého světla, otáčela se a snažela se k trolobijci, zanechávajíc za sebou krvavě rudou stopu.

Gotrek nezaváhal. Sekera se mihla vzhůru, aby kouli za-držela, a to se ukázalo být osudové. V okamžiku, kdy se sekera dotkla koule, nastal silný světelný záblesk. Když světlo pohas-lo, trolobijce se nemotorně potácel, očividně oslepený. Mág Chaosu opět něco zařval ve svém záhadném jazyce.

Obr se přihlouple zahihňal, sklonil se a jednou rukou popadl Gotreka. Felix každým okamžikem očekával, že se obrova pěst sevre a trpaslíka rozdrť. Byl příliš daleko, než aby mohl trolobijci nějak pomoci.

Teclis se zvedl na nohy. Celé tělo ho bolelo od úderu, který mu trolobijce uštědřil, když ho odhodil obrovi z cesty. Nevě-děl, jestli má být vděčný nebo zuřit. Měl dojem, že si polámal žebra. Nejen to, byla zraněna jeho hrdost. Nikdy by nevěřil, že je možné, aby mu někdo zasadil nečekaně takovou ránu, a trolobijci se to podařilo. To hodně vypovídalo o trpaslíkové hbitosti. Podobné myšlenky mu vířily hlavou, zatímco se sta-hoval dál od boje mezi trpaslíkem a obrem. Obával se, že tentokrát si Gotrek Gurnisson ukousl příliš velké sousto. Na-nešťěstí mu Teclis nemohl nijak pomoci. Měl jiný, větší pro-blém-jak přemoci čaroděje Chaosu a uzavřít Stezky Prasta-rých, než příliv Chaosu zamoří celý chrám, podkope geomys-tickou strukturu práce Prastarých, potopí Ulthuan a zpusťší země lidí.

Pak mu řvoucí obr zakryl výhled. Uhnul doprava, srazil bestii, která se k němu dostala příliš blízko a odrazil oštěp nějakého goblina. Murda měl za zády; jeho oštěp se jen míhal. Elf neměl čas na projevy vděčnosti.

„Musíš je zastavit!“ vykřikl stařec. Teclis na tak zbytečnou poznámku neodpověděl. Byl příliš zaneprázdněn soustředěním se na svůj úkol. Když stařec viděl, že si ho nevšímá, začal mumlat modlitbu. Runy na jeho oštěpu se rozzářily a Murdo jej hodil přímo na černě oděného čaroděje. Vyletěl nesmírně rychle, jako blesk, takže jej Teclis stěží dokázal sledovat. Pře-kvapilo ho, že jej čarodějova ochranná kouzla zadržela jen částečně. Oštěp čaroději rozťal bok jako jako meč. Ještě větší dojem na Teclise udělalo to, že se oštěp v letu otočil a vrátil se starci do ruky. Vypadalo to, že lidská magie stále ještě skrývá nějaké to překvapení.

Mág Chaosu to neocenil. Zagestikuloval a kolem ruky se mu vytvořila mnohobarevná světelná koule. Pokynul znovu a objevil se gejzír surové materie Chaosu - a řítil se přímo na Murda. Pravdomluvný uskočil stranou a výboj zasáhl dva mu-že za ním, roztekli se, jako by je polili kyselinou.

Někde zleva zezadu se ozval výkřik bolesti, což Teclise informovalo, že navzdory předpokladům Gotrek Gurnisson ještě žije a dál zaměstnává obra. Věděl, že to trpaslík nemůže vydržet příliš dlouho a že by měl raději provést svůj tah, dokud je nestvůra zaujata něčím jiným.

Posbíral všechny síly a připravil se k akci.

Gotrek, kterému naběhly žíly jako provazce, stále ještě něja-kým zázrakem vzdoroval té obrovské síle. Sekeru měl mimo obrovu pěst a dosud mu s ní zasazoval rány. Při každém úderu znovu vytryskla krev. Obr trolobijce pomalu zvedl až na úroveň svých úst. Felix na to hleděl zděšeně, protože si dovedl představit, co přijde. Netvor měl dost velkou tlamu, aby trolo-bijce dokázal spolknout najednou.

Těsně předtím, než si obr strčil zápasícího Gotreka do úst, potřásl trolobijce prudce hlavou a zdálo se, že opět vidí. Jeho situace byla beznadějná. I kdyby se osvobodil, spadl by na kameny dole a zabil se. Jako by si to uvědomil, trpaslík vzdor-ně zařval, máchl sekerou a začal zuřivě sekat do obrovských prstů. Stisk netvora nakonec povolil a Gotrek se skokem vrhl vpřed. Odrazil se nohama od obrovské dlaně a zařval mu sekeru přímo doprostřed gigantického čela. Magrig zařval bolestí, až to Felixovi málem roztrhlo ušní bubínky.

Gotrek se držel sekery jako horolezec zdolávající skalní stěnu cepínem. Natáhl se a vrazil obrovu ruku do oka velkého jako talíře. Felix zamrkal, když trpaslík zařval ruku pod víčko a vy dloubal zbývající oční bulvu z důlku. Obr sebou zmítal a snažil se ho zamáčkout. Gotrek vytrhl sekeru a zřítíl se dolů, přitom stále svíral v ruce rosolovitou kouli. Felix nepo-chyboval, že se při pádu zabije, pak ale ke svému překvapení uviděl, že se z oka táhne jakýsi provaz podobný žíle. Trolo-bijce se podle všeho houpal na zbytku obrova očního nervu. Obr se začal zoufale tlouct do hlavy. Upustil kyj, ječel a řval v agónii. Instinktivně přitom potřásl hlavou, jako by se tím mohl nějak zbavit bolesti. Samozřejmě ji to jen zvětšilo.

Gotrek se zhoupnul vpřed a vzad jako kyvadlo na hodinách. Přitom klesal stále níž, jak se obr bolestí shýbal. Z hluboké rány na jeho čele začala vytékat krev a mozkomíšní mok. Když byl Gotrek v nejnižším bodu své dráhy, rozmáchl se sekerou a nerv přetřel. Proletěl poslední tucet stop k zemi a dopadl na nohy. Byl na něho příšerný pohled, jak byl pokrytý obrovou sraženou krví a z koutků úst mu vytékala krev, ale stále odmítal zastavit boj. Ještě jednou mávl sekerou a zasáhl obra nad patu, kde mu přesekl šlachy silnou jako lodní lano. Obr se zapotácel, slepý a chromý na jednu nohu. Pomalu, jako podřátý strom v lese, se začal kácet. Felix už utíkal, aby se mu dostal z cesty. Mnoho orků a goblinů takové štěstí nemělo. Padli rozdrčení obrovskou vahou a už se nikdy nezvedli.

Obr však ještě žil. S obrovskou vitalitou se válel a mlátil kolem sebe. Možná dosud slyšel pohyb, možná tloukl jen náhodně. Felix nečekal, aby se o tom přesvědčil na vlastní kůži. Rychle ustupoval z dosahu. Gotrek ne. Vzhledem k tomu, jaká měl zranění, se pohyboval stále rychle; běžel stále blíž, až pod paži svéjícího se obra.

Felix se zastavil, aby viděl, co zamýšlí. Trolobijce udeřil dvakrát. Jedna rána otevřela obrovu průdušnici, druhá krční tepnu. Proud rudé krve vytryskl jako gejzír. Ozvalo se ohavné chrčivé zabublání, jak se obr snažil nadechnout, jenže vzduch mu unikal ranou, kterou mu trolobijce zasadil. Byl to úmyslný krutý čin nebo se Gotrek poprvé netrefil? uvažoval Felix. Pochyboval, že se to kdy dozví.

Zatímco trolobijce rychle prchal pryč, obr kolem sebe zběsile mával, jak se z posledních sil snažil pomstít svému muči-teli. Jedna mohutná ruka Gotreka zachytila a odhodila ho přes místnost, jako by byl vystřelen z velkého katapultu. Felix už jen viděl, jak jeho skoro bezvědomé tělo dopadlo na hordu ječících goblinů, kteří triumfálně zavřískali a vrhli se na svou kořist, aby ji rozsápali na kusy.

DVACET OSM

Teclis seslal kouzlo levitace a vznesl se do vzduchu. Musel se dostat nad bitvu. Ve stejném okamžiku vyvolal mnohonásobně se překrývající štíty, které ještě posílily ty, jež vytvářely amulety. Obklopila ho jasná zlatá koule. Hluk boje se ztišil, protože jej odstínila ochranná kouzla. I tak byl obrův bolestivý křik téměř ohlušující, stejně jako hromová rána, když dopadl na zem. Co se stalo? uvažoval, protože nechtěl spustit oči z čaroděje Chaosu. Trolobijce obra přece nemohl zabít? To by byl čin, jaký dokáže vyvolat naději.

Zlaté zářící postava vznášející se nad bitvou přirozeně přitáhla pozornost ostatních nepřátel. Svým způsobem ze sebe udělal velmi lákavý cíl. Vyletěly oštěpy a šípy, které se však odrazily odkloněné mocí ochranných kouzel.

Tvář černě oděného čaroděje Chaosu zkřivil úsměv. Teclis si všiml, že se mu rána na boku už zacelila, jak začala fungovat mocná uzdravující magie. Něco podobného čekal. Tahle dvojice bude mít všechny možné ochrany. Nastal čas je vyzkoušet.

Teclis zagestikuloval a vyvolal jméno Lileath. V žilách mu zazpívala síla, jak vytvářel nesmírně mocné kouzlo. Na špičkách prstů se mu roztančily koule destruktivní magie. Za-nechávaly za sebou ocas jako kometa, když je vrhl proti svému protivníkovi. Mág Chaosu zvedl hůl a ve vzduchu se objevila chvějící se bariéra moci. Zlaté koule do ní narazily a vybuchly. Od místa dopadu se rozběhly nárazové vlny. Síla úderu srazila lidi, mutanty i orky na kolena. Vnější vrstva jeho ochrany vzplála oslnivým světlem a zanikla.

Jeho protivník byl hbitý a zručný, to se nedalo popřít, ale rychlostí se elfovi nemohl vyrovnat. Sotva stačil začít vytvářet odvetné kouzlo, Teclis zasadil další úder a začal proti němu vysílat jednu vlnu destruktivní magie za druhou. Tak silný proud moci by spalil hradní zdi na strusku.

Kolem čaroděje Chaosu se objevila černá aura, jak se ho jeho talismany a kouzla snažily chránit. Aura zářila stále jasněji, zatímco čelil stále rostoucímu množství energie, které na něho elfi mág vrhal. Co víc, vykoupila Kelmainovi dost času, aby mohl přerušit jeho ochranné kouzlo a začít si vytvářet svou vlastní ochranu. Teclis zaskřípal zuby a vrhl proti němu ještě víc energie. Věřil, že nakonec zvítězí.

V tu chvíli ucítil, jak se k němu řítí od oltáře blesk neuvěřitelně silné energie. Bylo příliš pozdě, takže se mohl jen modlit, aby to jeho štíty vydržely. Zdálo se, že se druhý mág Chaosu rozhodl vzdát pokus o ovládnutí portálů a připojil se k boji.

Felix viděl, že uvnitř středového chrámu panuje chaos a jatka. Groteskní vysoké stíny tančily všude kolem, zatímco jim nad hlavou bojovali mágové jako rozzlobená božstva. Oslepený, krví zbrocený obr s prořiznutým hrdlem a šlachami

zvedl ruce a snažil se zastavit proud životodárné tekutiny, která mu uni-kala z rány na krku. Všude kolem poskakovali, křičeli a bodali do něho orci, goblini a bestie, plní krvežíznivosti, jako démoni mučící padlé bohy v nějakém podzemním peklu. Obr nedo-kázal taková muka snášet, a tak kolem sebe bil pěstmi, až rozdrtil několik trapičů a zbytek zahnal s jekotem pryč. Nako-nec zůstal sám ve stále se zvětšující kaluži krve. Několik bestií, příliš rozdivočených, než aby se stáhly, bylo rozdrčeno, jak sebou házel.

Felix ztratil na chvíli trolobijce z dohledu, protože měl co dělat, aby se k nim nepřipojil. Ze tmy se vynořila hrstka mužů z Albionu a zbytek panenské gardy vedený Siobhain. Murdo byl s nimi také; oštěp v jeho ruce obklopovala podivná záře a z jeho hrotu stoupala černá, nečistá mlha, jako by bodl do nějaké nestvůry se žiravinou místo krve.

„U Světla, mé srdce se raduje, že jsi dosud naživu, Felixi Jaegere," zavolal starý muž. „Postavíme se jim tu naposled na odpor, jak se sluší na hrdiny. Musíme tyhle strašné čaroděje zabít, nebo při pokusu o to položit svůj život."

Ostatní si připravili zbraně a obstoupili je. Felixe méně zajímal poslední odpor než hledání Gotreka. Věděl, že bez tro-lobijce je jeho šance dostat se z tohoto pekla prakticky nulová. A vůbec si nebyl jistý, že zoufalý pokus zabít čaroděje bude k něčemu dobrý. Jakmile budou čarodějové mrtví, síly, které uvolnili, budou moci zuřit neovladatelně. Ale od toho tu pře-ce je Teclis, pomyslel si.

„Musíme najít trolobijce," zařval. Když viděl pohledy mužů z Albionu, dodal: „Jen jeho sekera dokáže přemoci ty čaro-děje."

V tu chvíli zahlédl koutkem oka gobliny. Zdálo se, že se na něčem hemží. Felix se nedíval, jestli ho ostatní následují, a rozběhl se k nim. Tucet kroků a narazil na první zelenou kůži. Probodl ji mečem. Dva rychlé seky usekly hlavu dalším dvěma. Když si ostatní všimli nového nepřítele, obrátili se k němu. Setrvačnost přenesla Felixe přes dalšího goblina. Vy-kopl nohou v těžké botě, až goblin vyletěl jako odhozená koč-ka; jinému probodl hrudník. Pak sešel meč oběma rukama a mával jim před sebou jako dřevorubec, až zjistil, že stojí tváří v tvář Gotrekovi.

Trolobijce vypadal vyčerpaně. Krvácel z tuctu ran, opíral se o sekera a z pěsti mu visela mrtvola goblina jako králík se zlomeným vazem. Spousta další ležela pohozena na zemi.

Gotrek si Felixe zmateně a nechápavě prohlížel, což bylo vzhledem k počtu zranění, která utřžil, docela pochopitelné.

„Ty," zamumlal. „Takže jsi přišel napsat o mé smrti."

„O takové smrti?" řekl Felix, doufaje, že tím vytrhne trolo-bijce z apatie. „Přemožen bandou smrkáčů."

„To nejsou smrkáči, človíčku. Jsou příliš velcí."

Vtom k nim dorazil Murdo.

„Ovládáš léčitelská kouzla - dělej něco!" štěkl Felix.

Murdo přikývl a mávl na ostatní. Vytvořili kruh kolem něj a trolobijce. Stařec začal recitovat. Felix doufal, že kouzlo zabere, protože vzhledem k tomu, jak se věci vyvíjely, budou trolobijcovu sekera zoufale potřebovat.

Teclisova zlatá postava se jim nad hlavou rozzářila. Zdálo se, že pod soustředěným útokem obou mágů jeho ochrany začínají selhávat. Vzduch byl plný sírového zápachu chaotitu, jak začala jednou z bran pronikat surová materie Chaosu. Chrám se otřásl, jako by do něj udeřilo gigantické kladivo. Země poskočila a rozechvěla se jim pod nohama. Felix nemu-sel být čaroděj, aby věděl, že konec je nablízku.

Teclis proklínal svou přílišnou sebedůvěru, když mu agónie zkroutila tělo. Během jediného úderu srdce přešel z útoku do obrany. Byl si jistý, že dokáže Černou hůl přemoci. Spoléhal na to, že jeho bratr je natolik zaneprázdněn snahou o ovládnutí uvolněných energií, že svého úkolu nenechá, aby přišel dvoj-četi na pomoc. On to však udělal a situace byla rázem dvakrát zoufalejší, protože pokud rychle s osvobozujícími se silami něco neprovede, bude to znamenat zkázu pro všechny. Nane-štěstí v tuto chvíli mohl Teclis pouze doufat, že jeho ochranné štíty vydrží a že se stane zázrak, který mu poskytne nějakou výhodu nad nepřáteli, dříve než ho dostane smrt.

Prohnul rty do úsměvu, v němž bylo stejně agónie jako veselí. Ať už se stane cokoli, padne v boji. Když dojde na nejhorší, uvolní energii obsaženou v přilbici a holi do jednoho posledního kataklyzmatického úderu. Jestli má zemřít, vezme tuhle dvojici s sebou. Ale kdo pak zachrání Ulthuan? Ta myš-lenka mu hlodala v hlavě, ale nedokázal na ni odpovědět.

„Dost, starče, to stačí," zavrčel známý hlas. „Ještě jedno kouzlo a pukne mi hlava."

Felix vzhlédl a viděl, že se trolobijci daří lépe. Ne úplně dobře, ale byl schopen myslet a pohybovat se. Na krvi zbroce-nou postavu byl žalostný pohled, ale sekera svíral pevně a měl jistý krok. Odevšad se ozývaly zvuky bitvy, v níž poslední

lidé z Albionu čelili postupujícím hordám. Felixe už bolela paže, jak pořád sekal do orků a bestií.

„Je třeba zabít ty čaroděje," řekl Felix.

„Je některý z nich elf?" zeptal se Gotrek.

„Ne."

„To je zlé - ale předpokládám, že mi prokletí přísluhovači Chaosu budou muset stačit."

Trolobijce se propletl řadou mužů a vrhl se do bitvy jako plavec skákající z útesu do hluboké vody. Felix se držel hned za ním.

Lhoigor se smál, zatímco vyvolával další a další energii, již vrhal na elfího čaroděje. Překvapovalo ho, že to elf dosud vydržel. Spolu s bratrem na něho seslali dost magie, aby to zabilo i démona nebo srovnalo se zemí malou horu. Jejich protivník byl kupodivu dosud naživu, i když Lhoigor cítil, že elf slábne. Ještě chvíli a bude po všem. Opravdu včas, vzhle-dem k tomu, že svazek sil je na pokraji výbuchu. Pokud k ně-mu dojde, tento chrám, celý ostrov a značná část kontinentu půjde s ním.

Lhoigor se usmál. Bylo by to tak zlé? ptal se sám sebe. Určitě už nebudou moci přesouvat Stezkami armády Chaosu. Na druhou stranu, země lidí a elfů budou zničeny tak důkladně, jak nebyly už celá milénia. Města lidí budou srovnána se

zemí. Ti, co přežijí, upadnou do barbarství a bude z nich snadná kořist. Hordy Chaosu je smetou. Pokud někteří přežijí i to, budou se plazit před modlami nových bohů a jejich zmučené duše nakonec skončí na zčernalých oltářích. Samozřejmě hrozí, že by přitom s Kelmainem mohli zemřít také, ale i tomu se lze vyhnout. Kolem otevřených Stezek Prastarých zůstalo několik únikových cest. Mohou zabít elfa a stáhnout se. Zanechají své stoupence i útočníky svému osudu. Čím déle na to myslí, tím víc se to Lhoigorovi líbilo. V tu chvíli spatřil, jak se k nim skrz bitevní vřavu prodírá známá trpasličí postava. To, že Gotrek Gurnisson je dosud naživu, ho ohromilo ještě víc než fakt, že zatím žije i elf. To rozhodlo - nehodlal se postavit trolobijcově sekeře, pokud existovala možnost, jak se jí vyhnout. Tak to udělám, pomyslel si. Ať se tu ti blázní utlučou k smrti. Zabijeme elfa a utečeme.

Felix přešel kus zdiva, který se zřítíl ze stropu. Na své cestě přes bojiště se potácel jako opilec na palubě lodi v bouři. Otřesy se zhoršovaly a pach síry sílil. Jediný Gotrek se pohyboval jistě a držel se na nohou jako kočka. Mezi bojujícími se šířila panika. Ani zuřivost orků a divo-kost bestii nemohla vydržet, když chrám hrozil zřícením. Umírající obr si uprostřed bitvy kolem sebe vytvořil prostor. Mnozí bojující už se dali na útěk s nadějí, že se stačí zachránit před bezprostředním zničením chrámu. Felixovi unikalo, kam si myslí, že se schovají. Pokud stavba spadne, což bylo pravděpodobné, nebude tu žádné bezpečné místo, kam by se dalo utéct. Několik prchajících se v hrůze vrhlo do otevřených por-tálů. Většinu jich spolkla přicházející vlna materie Chaosu. Ostatní zmizeli ve stínech. Po svém střetnutí s nepřátelským mimodimenzionálním labyrintem jim Felix nezaváhal. Šířící se panika ho postavila před jiný problém. Nyní si musel pro-bojovat cestu přes masu těl, rozhodnutých uniknout za každou cenu. Goblini se škrábali orkům přes ramena, bestie a zelené kůže běžely vedle sebe. Jejich nepřátelství smazala hrožící katastrofa. Felix se snažil držet trolobijce, který si prosekával cestu mezi tlačícími se těly. Všichni cítili bezprostřední blízkost záhuby. Felix bodal po komkoli, kdo vypadal, že by chtěl trolobijce zastavit, a tak se nakonec dostali k velkému pod-stavci, na němž stál oltář. Vystřelovaly z něj zášlehy strašlivé energie, které měly roztrhat vznášející se postavu elfího čaroděje. Zdálo se, že planoucí štíty, které ho chrání, slábnou každou vteřinou. Felix věděl, že pokud ho nezachrání hned, bude příliš pozdě.

Gotrek vyšplhal na podstavec a rozběhl se ke zlatě oděnému čaroději Chaosu. Muž, který v sobě měl něco vlčího, vycítil jeho přítomnost a pozvedl hůl. Vzduch se zaplnil pachem ozó-nu a síry, když k trolobijci vyletěl obrovský blesk. Gotrek mu nastavil sekeru. Runy zazářily tak jasně, že se jejich obraz vyryl Felixovi do sítnice. Napůl očekával, že vzplane i Gotrek, ale trolobijce stál na místě, přestože měl ožehlé vlasy i vousy. Zdálo se, že ho to jenom rozzuřilo. Trpasličí berou škody způsobené na porostu obličejů velmi vážně. Trolobijce vyrazil vpřed a v tu chvíli mu přes rameno pro-letěl Murdův oštěp a zabořil se čaroději do těla. Felix věděl, že na to, jak se v tu chvíli čaroděj zatvářil, nikdy nezapomene. Vypadal spíš udiveně, než že cítí bolest, jako by nemohl uvěřit tomu, co se stalo. A tehdy k němu dorazil Gotrek. Čaroděj zvedl hůl, aby se chránil proti sekeře. Gotrek se šíleně zasmál a sekera se snesla v třípytivém oblouku dolů. Narazila na hůl a rozbila ji na kusy. Vyletěl z ní záblesk ener-gie, ale sekera pokračovala nevyhnutelně dál a rozťala mága na dvě poloviny. Gotrekovi to nestačilo, a tak rozsekal mrtvolu na menší kousky. Z těla vylétaly menší blesky, jako by se mnoho kouzel uzemnilo v oltáři. Druhý čaroděj Chaosu vykřikl, když jeho dvojče zemřelo. Otočil se, aby pohlédl na jeho tělo; na vteřinu měl v obličejí vepsanu stejnou strašlivou agonií, jakou zažíval jeho bratr. Jeho soustředění zakolísalo a v tu chvíli k němu dorazil veletok rozžhavené energie. Na okamžik byl v jejím jasu vidět obrys postavy. Felix zahlédl, jak se v záři rozplétají malé linie tem-noty, a pak byl mág Chaosu pryč. Tok moci se přehnal přes mrtvolu jeho bratra a vyčistil tak zemi od jejich odpornosti.

Felix zjistil, že stojí se zbylými muži z Albionu na velkém podstavci ve středové místnosti Chrámu Prastarých. Teclis se snesl dolů, aby se k nim připojil. Tvořili jakýsi ostrůvek přičetnosti, zatímco všude kolem vybuchoval Chaos.

„Co teď?“ zeptal se Felix.

„Musím rozplést práci těch šílenců,“ řekl elf. „Musíte odsud zmizet dřív, než bude toto místo zničeno.“

„Ten nápad se mi líbí,“ řekl Felix, „ale porad', jak to máme udělat.“ Ukázal na davy prchajících nepřátel a stěny, které vypadaly, že se každou chvíli zřítí.

„Je jen jedna cesta,“ řekl elf. Ukázal na dosud otevřené portály, které vedly na Stezky Prastarých. Několik z nich vy-padalo, že je náказа Chaosu nezasáhla.

Felix zavrtěl hlavou. „To ne,“ řekl. „Tudy znovu nepůjdu.“

„Jiná cesta není,“ řekl elf.

„Nevíme, jak se v těch Stezkách vyznat. A jsou tam démo-ni.“

„Ne všechny Stezky jsou pokřivené. Já cestu znám,“ řekl Murdo. „Ovládám příslušné rituály. Mohu nás odsud dostat.“

„Dobře,“ souhlasil elf. „Jděte. Mám tu ještě práci.“

„Jsi si jistý, že to zvládneš?“ zeptal se Murdo.

„Pokud ne, tak už nikdo,“ řekl elf. „Jděte.“

„Mohu něco udělat?“ náléhal Murdo.

„Modlit se,“ prohlásil elf. „A teď už jděte!“

Murdo vedl ubohou skupinku zbylých lidí k otvoru ve zdi. Podíval se na runy na oblouku a pokynul jim, aby prošli. Go-trek sledoval elfa, jak se obrací zpět k oltáři. Zastavil se na dost dlouho, jako by chtěl něco říct, ale pak se obrátil a

šel za Murdem. Zřejmě si uvědomil, že tohle je práce pro čaroděje a že tady už nemůže nic dělat. Felix se dotkl elfova ramene. „Hodně štěstí," řekl.
„I tobě, Felixi Jaegere," odpověděl elf. „Buď opatrný. Na Stezkách jsou věci, které si tě dosud mohou najít." Felix došel k oblouku.
„Doufám, že se mu to podaří," řekl Gotrekovi.
„Pokud ne, je na tom přece jen něco dobrého," řekl trolo-bijce.
„A co?"
„Na světě bude o jednoho elfa méně."
Šli starověkou temnotou, jež vedla ke Stezkám Prastarých. Za nimi začal elf odříkávat zaklínadlo.

DVACET DEVĚT

Teclis stál na starém oltáři v Komnatě tajemství. Všude kolem sebe viděl známky bezprostředně hrozící katastrofy. Stěny se trásly a ze stropu padaly kusy kamene, které drtily bestie i ze-lené kůže. Obr se dosud hýbal a svíjel se, i když už pomaleji, a jeho vytí bylo nyní slyšet i přes rachot bortících se zdí a zděšený křik. Vzduch byl plný sirného zápachu chaotitu a Chaosu. Magickým zrakem viděl, jak se obrovské vzorce energie chvějí a tančí. Dotkl se amuletu, který mu dala Orákulum. Nyní nastal čas jej použít. Potlačil chuť rozběhnout se za ostatními a hledat útočiště na Stezkách. Velikost tohoto úkolu ho děsila. Měl nanejvýš minuty, aby uzavřel rozlehlou síť magie, kterou vy-tvořili Prastaři. Nebyla jiná možnost. Kdyby selhal, stejně ne-bude kam utéct, a navíc by zklamal svůj lid. Musí udělat to, kvůli čemu ho sem Orákulum poslala. Musí probudit strážce Prastarých. Nabídl modlitbu Asuryanovi a zhluboka se nadechl, aby si vyčistil mysl, pak se otočil čelem k oltáři. Byl to velký čtver-cový blok pokrytý známými hranatými runami. Většina z nich zářila. Všechny něco znázorňovaly. Nejdřív byly nepochopitelně nepřátelské, ale byl si vědom, že jeho protivníkům se nějak podařilo je aktivovat, a to znamenalo, že to není nad jeho schopnosti. Zejména ne, když drží v ruce tento starý talis-man. Zvedl jej ke světlu a odříkal naučené zaklínadlo. Oka-mžitě se z něho přesunula moc do amuletu. Zdálo se, že z něj vylétají pouta moci až k oltáři a připoutávají jej k němu. Runy zazářily ještě jasněji. Země se chvěla jako vyděšené zvíře.

Bylo zbytečné, aby se pokoušel pochopit samotné runy. Stejně to byly pouhé symboly. Potřeboval pochopit sílu, kterou představovaly. Otevřel svou mysl dokořán a zaměřil všechnu svou mystickou zkušenost na tento problém. Jedna runa byla pro jeho účely stejně dobrá jako druhá, a tak si vybral tu, které si všiml na všech portálech kolem a upřel na ni svůj ma-gický zrak.

Když se na ni zaměřil, viděl, že je to tak jemná práce, až mu to bralo dech. Samotná runa byla spojena s ostatními runa-mi obrovskou sítí propletených sil. Byl to vlastně vesmír sám o sobě. Co je nahoře, to je dole, napadlo ho a rád by věděl, jestli by manipulací s runou dokázal manipulovat se samot-nými silami. Nyní ale nebyl čas na experimenty. Pracoval mezi jedním a druhým úderem srdce, rychle dovolil svému vědomí vplout do talismanu a roztáhnout se tak, že obsáhl obrovskou mystickou mříž, stejně jako se předtím snažil pochopit rozlo-žení pyramid. Všechno, co viděl, směřovalo k potvrzení jeho podezření. Oltář byl středem rozsáhlého systému; jeho vzor měl hlubší význam a bylo na něm něco podivné a děsivé známého, i když v tuto chvíli nedokázal přesně určit co. Vzor se zamíhal a začal blednout. Viděl, že celý systém je na pokraji rozpadu, a srdce se mu zoufale rozbušilo. Pod-stavec se mu pohnul pod nohama. Z obrova smrtelného křiku mu trnuly zuby. Na okamžik byl přesvědčen, že celá ta složitá síť už už vybuchne a on s tím nemůže nic dělat. Nestabilní systém se chystal uvolnit veškerou energii v posledním de-struktivním gejzíru. Čekal, že přijde konec, jelikož věděl, že se nachází v samotném epicentru blížící se zkázy.

Minul okamžik a pak druhý. Nestalo se nic. Znovu začal dýchat a uvažoval, čeho byl svědkem. Nyní věděl, co mu ten vzor připomíná. Z určitých úhlů byl téměř identický s mapou nakreslenou ve Strašidelné citadele. Celou stavbou se po-hybovaly víry chaotické energie. Souhrn energie reprezen-tovaný runami nebyl ničím jiným než mapou Stezek Prastarých a celým komplexním systémem tektonických sil, které byly s nimi propojeny. Viděl, že systém má kořeny v říši Chaosu, v dalším prostoru nekonečných nebezpečných energií. Viděl, že leží na půl cesty mezi tímto světem a světem démonů. V jed-nom oslepujícím záblesku pochopení viděl všechny uzlové body, v nichž pulzovala energie.

Také viděl, že i tento systém je narušený, nakažený Chao-sem, stará bezpečnostní opatření jsou zničená, možná při ně-jaké kolosální kosmické nehodě, možná to byl zlomyslný zá-měr. Na tom nesejde, pomyslel si. Pokud něco neudělám hned, bude příliš pozdě cokoli dělat. Ale přestože rozuměl magii velmi dobře, to, co ovládalo tuto obrovskou síť magické ener-gie rozvinutou kolem celého světa, bylo nad jeho chápání. Nemohl doufat, že to pochopí v omezené době, která mu zbý-vala. Tohle by byla práce na celý život, a dokonce ani tehdy si nebyl jistý, že by to mysl smrtelníka pochopila úplně. Zatím ještě nenašel ani stopu po strážcích. Očekával, že se objeví v odpověď na jeho vyvolávání, ale nestalo se nic. Možná odešli do smrti.

Zaplavil ho pocit zoufalství. Došel tak daleko a udělal tolik, jenže teď to vypadalo, že se osudově opozdil. On i jeho lid se stali terčem nějakého obrovského kosmického vtipu. Došel až sem, jen aby se stal svědkem konečné záhuby světa. Potlačil zaklení. Musí existovat něco, co by se dalo udělat. Musí existo-vat způsob, jak celou situaci zachránit. Jen ho najít.

Felix následoval Murda do hlubin země. V ústech měl sucho a ruka se mu neustále vracela k amuletu, který mu dal elf. Ne-chtěl jít dál. Uvědomil si, že se v životě ničeho tak nebál jako návratu na Stezky Prastarých. Měl pocit, že má na nohou boty z olova. Každý krok ho stál obrovské úsilí. Raději zemřu, než bych znovu vstoupil do toho tajemného světa, pomyslel si.

A přesně to se stane, pokud to neudělá. Pokud tu zůstane, bude přinejlepším pohřben zaživa, přinejhorším ho pohltí blížící se příliv Chaosu. Jenže pokud projde tím portálem, může ztratit duši. Musela existovat i jiná cesta. Možná by mohl najít

cestu skrz chodby. Sotva ho to napadlo, věděl, že je to šílenství. Žádným způsobem nemohl překonat tu obrovskou vzdálenost dřív, než se chrám zřítí. I kdyby se na něho bohové usmáli a on to zvládl, ocitl by se v obrovském strašidelném lese obklopený zbytky armády Chaosu a zelených kůží stovky mil od domova. Neexistovala sebemenší šance, že by takhle unikl. Cítil se jako myš zahnaná kočkou do kouta. Měl chuť do něčeho praštit, ale věděl, že by to k ničemu nebylo.

Vpředu se Murdo zastavil na známé rampě. Za ním se otevíral mihotající se portál plný mnoha měnících se barev. Felix měl dojem, že rozeznává, jak se v něm pohybují démonické postavy, ale říkal si, že je to jen jeho fantazie. Starý Pravdo-mluvný začal odříkávat zaklínadla a lesklý povrch portálu se změnil. Začal matnět a tuhnout, až Felix viděl odraz sebe i ostatních jakoby ve velkém matném zrcadle. Přinejmenším to vypadalo, že stařec nelhal, když prohlašoval, že o tajemství stezek něco ví.

Stěny se opět zachvěly. Pach chaotitu zesílil. Felix cítil, že pokud tu zůstane, udusí se jím. Vypadalo to, že Teclis selhal. Otfesy se opakovaly stále častěji.

Murdo promluvil ke svým lidem. Jeden po druhém procházel bránou a mizeli. Felix se podíval na trolobijce. Gotrek šel s napraženou sekerou, připravený udeřit každého nepřítele, který by se mu postavil do cesty. Felix zamířil za ním. Ucítil ruku na rameni.

„Otevřel jsem vám cestu, chlapče. Je bezpečná - neměj strach. Teď se musím vrátit a pomoci elfovi.“

Felix se zastavil, napůl vděčný za zdržení, napůl toužící mít ta muka už za sebou. „Jsi si jistý? Chtěl to udělat sám.“

„Některé věci nemůže udělat sám a tohle je jedna z nich. Kéž vás chrání Světlo.“

„I tebe,“ řekl Felix a díval se, jak stařec kulhá chodbou. „Hodně štěstí.“

Pak vešli do víru. Sklouzl po nich chlad. Naplnila ho pa-nika. Najednou měl pocit strašlivého zrychlení.

Teclis horečně zkoumal obrovskou runovou mapu a hledal něco - cokoli - čeho by se mohl zachytit. Věděl, že jeho snaha je beznadějná, ale odmítal to vzdát. S bušícím srdcem prozkoumal vnější okraje Stezek a nenašel nic užitečného, a tak obrátil svou pozornost blíž k cíli, k samotné pyramidě. Ta byla středem všeho. Určitě tu musí něco být. Duchové Ostrova mrtvých by ho sem jinak neposílali.

Myslí mu probleskla další vzpomínka - sloupy obsahující kostry dávno mrtvých slannů. Nevěděl, proč ho to napadlo, snad jen že měl v mysli představu duchů. Možná mu tu myšlenku poslali uvěznění čarodějové. Na tom nezáleželo.

Prozkoumal glyf simulující mystickou strukturu zikkuratu a nechal svou pozornost plout síní se sloupy. Ano, pomyslel si, něco tuje. Něco slabého, ale dosud to tuje. Jemnými výběžky ma-gické esence aktivoval sloupy.

Okamžitě ucítil jinou bytost, která se ho snaží dotknout přes složitou síť energie. Zprvu byl ostražitý a uvažoval, jestli by to nemohla být past a nějaký démon nenechává pocítit svou přítomnost přes rozpadající se systém kontaminovaný Chao-sem. Zastítil svou mysl, ale ta bytost byla vytrvalá a neměl z ní pocit Chaosu. Bylo na ní něco pomalého, nepřátelského a chladného. Pocit moci a utlumené inteligence, jako když se nějaký velký chladnokrevný tvor probírá z dlouhého spánku.

Kdo jsi? Ta myšlenka nebyla v elfštině, a tak úplně nepochopil celý význam, ale podstata byla jasná. Proč jsi nás probudil?

„Jsem elf Teclis a žádám vaši pomoc při odvrácení katastrofy.“ Zobrazil, co se mu děje v mysli, a promítl to ven.

Ach, ty jsi tvor z mladších ras, těch, které jsme pomáhali učit se ve dnech našeho života. Tvoje rasa se za krátkou dobu velmi změnila.

Teclis se ironicky usmál. Elfové si to určitě nemysleli. Považovali se za konzervativní a neměnnou civilizaci, která trvá už věky.

Mrknutí oka v čase Prastarých, Velkých.

„Kdo jste?“ zeptal se Teclis.

Jsme strážci pověřeni Prastarými dozírat na velký plán. Dali jsme své životy, aby tu mohli naši duchové zůstat a dozírat na práci, ale něco se pokazilo a my jsme museli uzavřít Stezky, abychom se vyhnuli katastrofě. Spali jsme a naše moc byla odsáta. Teď hrozí katastrofa. Do systému zasáhli další, přefor-movali jej pro své účely a způsobili značnou škodu. Elfovou myslí probleskly představy. Viděl, jak jeho lid bu-duje strážní kameny a vysává moc. Viděl předky lidí z Albionu, vysoké, hrdé a mnohem pokročilejší, než byli dnes, jak staví velké kamenné kruhy. Teď pochopil, jak vše deformovaly, i když původní záměr byl dobrý. Myslí mu proletěly další představy, a tak viděl dál v čase, viděl otevření velké pokřivené brány i zmatek, který to způsobilo v magickém vzoru Prastarých.

Ach ano, tady je příčina. I kdybychom měli svou moc, zrušit to by bylo nad naše síly. To by bylo i nad síly bohů.

„Pak nelze nic udělat?“ dotazoval se Teclis. „Práce Prastarých bude rozpletena a můj domov bude zničen.“

Ne, mladá osobo, pokud budeš souhlasit, pak tu existuje cesta. Máš velkou moc a my možná můžeme zavřít Stezky a zapečetit je, alespoň dočasně.

„Jakýkoli odklad bude dobrý, ale na jak dlouho?“

Pro Velké strážce údery srdce. Deset cyklů světa kolem oka nebes. Možná dvacet.

Teclis to uvážil. „To není dlouho.“

Není to dlouho a je třeba zaplatit cenu.

„Řekni ji,“ prohlásil Teclis.

Jeden ze sloupů byl roztržštěn. Jedna z našich duší byla ztracena. Potřebujeme za ni náhradu, aby byl náš vzor opět

celistvý.

„Mluvíte o smrti, o živé oběti. O mně.“

Ano.

Teclis neváhal. „Přijímám. Co musím udělat?“

To nebude nezbytné, elfe, pronesl další hlas. Teclis poznal, že patří Murdovi. Věděl, že stařec nyní stojí u oltáře s rukou na jeho rameni. Je s ním spojen tímto kontaktem, opět zde a tady dole.

Vím o tom víc než ty, pokračoval Murdo. Moji lidé studovali záhady vzorů. Studenokrevní to naučili mé předky. Mám lepší předpoklady. Jsem také starý a musím brzy odejít z to-hoto světa. Ty máš před sebou ještě staletí.

„Jedině pokud uspějeme,“ odpověděl Teclis.

My musíme uspět.

„Tak dobře. Pojďme na to.“

Felix měl pocit, jako by mu měl vybuchnout mozek. Něco se pokazilo. V hlavě mu sršely tisíce představ. Viděl obrazy mnoha věcí, míst a světů i bubliny uvnitř stezek. Zdálo se, že se ta chvíle táhne navždy. Cítil, jak se po něm vrhají hladoví tvorové a věděl, že mu jsou démoni opět na stopě. Měl pocit, že neustále padá úžasnou rychlostí chodbou nekonečnosti. Někde daleko cítil na Stezkách Prastarých pulzování energie, jako by se probudilo něco dlouho netečného. Hladoví tvorové se přibližovali a měl strašný pocit, že jdou jen po něm samotném, že nějak vycítili jeho přítomnost a chtějí hodovat na jeho duši. Najednou před ním byl další uzlový bod. Uvažoval, jestli se k němu dostane včas.

Jakmile se dal Teclis do práce, vedli ho duchové pradávných strážců. Proudily do něho vědomosti. Začínal chápat obrovský komplex energií, které proplouly Stezkami. Viděl, jak byla každá část navržena jako dobře zkonstruovaný stroj. Nyní byl stroj rozbitý. To, že dosud částečně fungoval, povede ke katastrofě stejně jistě, jako když jede vozík po silnici, i když má rozbitou osu. Potřeboval uzavřít portály, aby dál nepřitahovaly tu pustošící zdivočelou energii. Otevřel oči a rozhlédl se po hlavní místnosti. Murdo ležel na oltáři. Teclis se zamyslel nad tím, co se chystá udělat, a pocítil silný odpor. Celý život pokládal obětování myslící bytosti za barbarství. Bylo to právě provádění takových věcí, co od dělilo temné elfy od jeho lidu.

Říkal si, že se Murdo nabídl dobrovolně, že poskytne svůj život ochotně a pro obecné dobro, stejně jako to udělali před milénii jejich dávní pánové - slannové. Přesto ho přepadly pochyby. Murdo nebyl slann, možná ten rituál ani nebude fungovat. Jak by mohl doufat, že se připojí k prastarým duchům těch cizích bytostí? Může provést rituál, a přesto to možná bude zbytečné. Bylo v tom značné riziko. A i kdyby uspěl, bylo to pouze dočasné řešení. Nanejdříve desetiletí. Stará otevírací rána u severní brány tu bude pořád. Stezky se budou muset otevřít znovu. Pro elfa není deset let příliš dlouhá doba. Jaký to má smysl?

Snažil se zapudit beznaděj. Smyslem byl čas navíc. Za deset let se může naučit víc, ovládnout větší síly, vrátit se s většími znalostmi i mocí. To riziko za vykoupení času stálo. Pokud uspějí.

„Připraven?“ zeptal se Murda. Stařec přikývl. Zřejmě chtěl promluvit, ale nemohl. Navzdory hrané statečnosti měl v očích strach. Teclis zvážil své pochyby a zjistil, že jsou malé ve srovnání s těmi, které napadají Pravdomluvného. Ležel s roztaženými rukama na oltáři v pozici, kterou nařídili slannové, kdy hlava a nohy ležely rovnoběžně se starými mystickými póly moci.

Teclis odříkal slova, která se naučil. Hrdlo se mu svíralo, jak se snažil vyplivnout cizí slabiky. Umožnila mu to jen staletí cvičení v tajemných jazycích. Když ta slova pronášel, cítil, jak se mu vnitřní zrak mění a proudí do něho pochopení i moc. Neměl žádný posvátný nůž, jaký používali staří kněží - mágo-vé, ale meč bude muset stačit. Když došel k vyvrcholení rituálu, zatímco se chrám kolem něho třásl jako vyděšené zvíře a vanul jím pach chaotitu a rozkladu, rozerval Murdovi hrudník, vytáhl srdce a pokropil oltář jeho krví. Zachvěl se, když viděl bolest ve starcových očích. Přesto něco v něm, temné a skryté, co si uvědomoval jen zpola, cítilo tajné uspokojení. Propast mezi nejvznešenějšími ze vznešených a nejtemnějšími z temných není až tak velká, pomyslel si s rozechvěním nad odporností toho uspokojení. Krev proudila ven, vylévala se na oltář a tekla prastarými runovými kanály.

Teclis čekal na znamení. Nic se nestalo. Po tom všem nic. Murdo dal život zbytečně a Teclis porušil zákony svého lidu pro nic. Potlačil kletbu a ovládl touhu praštit do oltáře silným zábleskem energie. Prohlížel jej očima i magickým zrakem, a přesto neviděl žádný rozdíl. Krev tekla dál, ze starcových očí se vytrácelo světlo. Stále nic.

Počkat. Připadalo mu, že koutkem oka zahlédl, jak runy začínají zářit v nové konfiguraci. Cítil tah moci skrz kouzlo, které ho spojovalo s oltářem, a ještě ji posílil. Krví zmáčené runy začaly zářit. Viděl, jak je Murdův duch vyvolán z jeho těla a vlečen dolů do oltáře. Zatímco Teclisovy rty recitovaly zaklínadlo a srdce mu dosud bilo, osvobodil svého ducha, aby starce následoval. Opět bylo jeho vidění vtaženo do nekonečného bludiště energie. Viděl starcova ducha, jenž nyní vypadal mladě a koupal se ve světle, jak je vlečen mezi dvanáct dalších. Vypadali jako velké vzpřímené žáby, ale vanula z nich aura inteligence, vznešenosti a moci, která udělala dojem i na Teclise. Murdo se k nim připojil, zaplnil mezeru v jejich řadě a okamžitě začal pracovat na velkém zaklínadle. Teclis se k nim přidal, zásobil je svou mocí a plnil tak roli, jež v dávných dobách patřila živým kněžím-mágům, kteří tak vytvářeli spojení mezi nimi a světem živých.

Bude to bolet, ozval se mu hlas v hlavě. Nelhal. Jakmile se s nimi sjednotil, uvědomil si, že jsou spojeni se vzorcem Stezek a nákazu v nich cítí jako nekonečnou agónii. Pokřivená polární brána byla skutečně ranou a působila jim nesmírnou bolest. Co hůř, nemohli s tím nic dělat. Teclis nyní chápal, proč uza-vřeli Stezky a stáhli se do nečinnosti. Vzdorovat věky takové bolesti by je určitě dovedlo k šílenství.

Místo toho se soustředili na runové značky na Stezkách, na věci, které si braly moc z říše Chaosu. Uzavřít tuto cestu

nebude snadné. Syrová prvotní síla démonické říše si vynucovala cestu mezerami, které poskytovaly runy, stejně jako láva nezádržitelně vytryskne skrz zemskou kůru.

Cítil, jak jeho agónie roste, když vynakládali úsilí na uza-vření Stezek. Bylo to téměř nesnesitelné. Přinutil se soustředit, vytáhnout nehlouběji skryté rezervy své bytosti a zaměřit se na kouzlo. Někde velmi daleko jeho tělo dosud odříkávalo zaklínadlo. Chtěl se do něj stáhnout, zastavit tu bolest, jen na chvíli, ale věděl, že to by bylo osudné - kdyby odešel z kruhu nyní, když kouzlo ještě není celé, všichni by selhali.

Teclis odříkával dál, zatímco se uzamykala jedna runa po druhé. Bolest sílila. Uvažoval, jestli to někdy skončí nebo zemře v agónii a jeho duch tu bude uvězněn navždy.

Malá klidná část jeho mysli se modlila, aby z toho ostatní vyvázli. Nebylo by dobré zůstat uvězněný na Stezkách Prasta-rých, až bude cesta uzavřená. Bolest sílila a spalovala ho. Na okraji mysli se vznášela temnota. Když vynakládali poslední úsilí, zoufale se snažil zůstat při vědomí.

Felix cítil, jak na něj doléhá obrovský tlak. Nebyl si jistý, co se děje, ale zdálo se mu, že rychlost klesá. V tutéž chvíli vzrostl pocit přítomnosti zla, jako by se to, co se plíží kolem, začalo přibližovat. Přál si, aby se pohyboval rychleji, ale nestalo se nic. V hlavě slyšel démonické triumfální vytí. Věděl, že pokud jim upadne do spárů, bude zatracen. Teclis ho teď nemohl zachránit a Gotrek byl bůhví kde.

Když cítil, jak po něm sahají spáry, natáhl se, aby dosáhl až do víru. Jsem už blízko, ale možná ne dost blízko, pomyslel si, když na svém plášti ucítil neviditelné prsty. Sáhl dál a natáhl se co nejvíc. Už tam skoro byl. Byl si jistý, že teď se ho něco dotklo. Lehoučké prsty, které byly stále silnější a šupinatější. Triumfální vytí v hlavě sílilo. Nastávala věčná muka. Pak se něco změnilo. V tom podivném mimodimenzionál-ním labyrintu se přesunuly nějaké síly. Vír před nimi zpoma-loval a jeho energie se vytrácela. Triumfální vytí se změnilo v ustrašené ječení. Jeho pronásledovatele něco vyděsilo. Cítil, jak ustupují, utíkají do dálí, jako by se zoufale snažili do-sáhnout svatyně, než dojde k nějaké strašlivé události. Možná že elf nakonec přece jen uspěl. Možná se mu podařilo uzavřít Stezky Prastarých před Chaosem.

Felixe napadlo něco jiného. Možná uzavřel Stezky i pro všechny ostatní. V tom případě tu zůstane uvězněný. Spolu s démony, pokud se jim nepodařilo utéct. Zoufale se kroutil, aby se dostal k víru. Ten byl nyní menší, slabší a rychle se uzavíral. Naklonil se jako skokan do vody a modlil se k Sigma-rovi, aby přežil. Dlouhou chvíli se nic nedělo, ale pak se nějak dostal skrz a padal zpět do světa, který znal.

Rozplácl se na kamení. Ležel a lapal po dechu. Když vzhlédl, stál nad ním trolobijce. Přes trpaslíkovo rameno viděl lidi, kteří přežili, a kousek modré oblohy. Vzduch voněl solí a moř-skou vodou.

„Co tě zdrželo, človíčku?“ zeptal se Gotrek.

„To nechtěj vědět.“

„Kde je Murdo?“

„Nepřipojí se k nám a myslím, že ani Teclis ne.“

„To není velká ztráta.“

„Myslíš, že uspěli?“

„No, zatím jsem neviděl žádné známky konce světa, ale možná bychom měli pro jistotu pár dní počkat.“

Felix se vyhrabal na nohy a odkulhal ke světlu. Napůl se vyklonil z křídového útesu nad zamlženým mořem. Racci vřís-kali a hustými mraky pronikalo slabé sluneční světlo. Siobhain a Culum na něho hleděli, ale on jejich nepřátelství nevnímal, alespoň ne v tuto chvíli. Cítil se jako člověk, kterému přidali další kus života, a chtěl si to užít.

Jakmile ho to napadlo, začalo pršet.

Teclis měl pocit, jako by ho velmi důkladně roztloukli velkým dřevěným kyjem. Kosti ho bolely, svaly ho bolely a v hlavě mu bušilo, jako by ji používal goblin místo bubnu. Vzduch páchl chaotitem a smrtí. Nedaleko oltáře ležela obrova mrtvola a smrděla hůř než žumpa. Byl tisíce mil od domova bez jakých-koli dopravních prostředků ve zříceninách starého strašidel-ného chrámu, pravděpodobně obklopen bestii a orky.

Nic z toho mu nevadilo. Byl naživu a Stezky Prastarých byly uzavřeny. Hrozba zkázy otřásajícího se kontinentu byla dočasně odvrácena. Podařilo se jim to. Podíval se na Murdo-vu mrtvolu a jemně zavřel starcovy vytřeštěné oči.

Uvažoval, kde je jeho duch teď. Polapen v kamenech spolu se slanny? Bez vlastního sloupu se nevyhnutelně rozpadne a s ním i kouz-lo, které utkali.

Teclis věděl, že se sem bude muset vrátit a podívat se, co by s tím mohl udělat. Nejspíš s sebou vezme armádu a houf čarodějů, ale v této chvíli byl unavený, daleko od domova a potřeboval se vyspat. Zítra je taky den, řekl si, když odkul-hal hledat bezpečné místo, kde by znovu nabyl sil a začal dlouhou pouť domů, do Ulthuanu.